

Колвин/Гибсън

ТРЕНИРОВКА

ПО ХРИСТИЯНСТВО – 4

Ученичество

dlv

Джийн Гибсън

Тренировка по християнство 4

Издателство ВЕРЕН

п. к. 91, София 1408

clv

Christliche

Literatur-Verbreitung e.V.

Postfach 110135 • 33661 Bielefeld

© by Fairhaven Bible Chapel
San Leandro, California, USA
© на немското издание, 1991
CLV · Christliche Literatur-Verbreitung
Postfach 110135 · 33661 Bielefeld
© на българското издание, 1994
CLV · Christliche Literatur-Verbreitung
Postfach 110135 · 33661 Bielefeld
Превод от немски: Ваня Димитрова
Предпечатна подготовка: Издателство ВЕРЕН
п. к. 91, София 1408
Корица: Dieter Otten, Bergneustadt
Типография: Ebner Ulm

ISBN 3-89397-241-2

Съдържание

Предговор към българското издание	7
Предговор към немското издание	9
ВЪВЕДЕНИЕ	
Призивът за следване	11
Учебно ръководство към въведението	17
ЛЕКЦИЯ 1	
Цената на следването	19
Учебно ръководство към лекция 1	27
ЛЕКЦИЯ 2	
Исус Христос – истинският Ученик	29
Учебно ръководство към лекция 2	37
ЛЕКЦИЯ 3	
Исус Христос – Човекът с мисия	39
Учебно ръководство към лекция 3	45
ЛЕКЦИЯ 4	
Приоритетите в ученичеството	47
Учебно ръководство към лекция 4	57
ЛЕКЦИЯ 5	
Ученикът като роб на Исус Христос	61
Учебно ръководство към лекция 5	69
ЛЕКЦИЯ 6	
Ученикът в Божието училище	71
Учебно ръководство към лекция 6	83
ЛЕКЦИЯ 7	
Отношението на ученика към спасения свят	85
Учебно ръководство към лекция 7	95

ЛЕКЦИЯ 8

Отношението на ученика към църквата	97
Учебно ръководство към лекция 8	105

ЛЕКЦИЯ 9

Ученикът като работник	109
Учебно ръководство към лекция 9	117

ЛЕКЦИЯ 10

Печелене на ученици	119
Учебно ръководство към лекция 10	129

ЛЕКЦИЯ 11

Духовната борба в ученичеството	131
Учебно ръководство към лекция 11	139

ЛЕКЦИЯ 12

Жертвоготовният живот на ученика	141
Учебно ръководство към лекция 12	153

ЛЕКЦИЯ 13

Изграждането на характера при ученичеството	157
Учебно ръководство към лекция 13	165

Послеслов	169
---------------------	-----

Приложение	174
----------------------	-----

Предговор към българското издание

Драги читателю, радвам се да ви представя днес този труд върху Библията, който е имал, има и, надявам се, ще има значение за Живота на много хора и в нашата страна. Пиша „Живота“ с главно „Ж“ за разлика от живота с малко „ж“ – нашето съществуване на тази земя, което ние по навик наричаме със същата дума. В Евангелието на Йоан 1:4 е казано следното: „В Него (в Исус Христос) бе животът и животът бе светлина на хората.“ Това означава, че Животът не може да съществува отделно от Христос. Този, който не познава и няма Христа в себе си, не притежава и Живота.

Животът, за който говоря, е пряко свързан с вярата в Божия Син. Тази вяра започва със слушане на Божието Слово – на Евангелието. Тази книга е едно пътуване из цялата Библия, едно пътуване по теми, които са всъщност отговори на въпросите на Живота. А целта на тази книга е Вашето запознаване с този Живот или по-дълбокото му опознаване. В 13-те глави-теми думата се дава на Библията, обясненията са кратки, лаконични и дават изцяло възможността на читателя сам да си извади заключенията-отговори по посочения огромен библейски фактически материал. Това изключва възможността за преднамерено влияние върху читателя.

За много християни, които вече са намерили спасение чрез вяра в Божия Син, тази книга може да бъде едно помощно средство за тренировка по християнство, а именно: знанията, получени от Словото, да станат част от ежедневието им, да им дадат увереност и стабилност, повече доверие и упование в Бога и Неговия Христос, „за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение“. Задълбочаването на вярата на християнина, опознаването и всеотдайното следване на Христа са невъзможни без тази ежедневна „тренировка“ – т. е. четене на Словото и прилагане на практика на прочетеното. Тази книга, която е предназначена както за самостоятелни, така и за групови занимания със Словото, е един подходящ инструмент или „тренировъчен уред“ за целта.

Най-сърдечно ви пожелавам успех и Божие благословение по пътя към целта.

Посочените в курса места от Библията са по българския ѝ превод от 1924 година. За ръководители и обучавани ще бъде изгадено и едно ръководство към курса с много практически указания и съвети, което ще може да се получи безплатно от издателството.

Здравко Ненов

Предговор към немското издание

„Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поучение... за наставление в правдата, за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено приготвен за всяко добро дело“ (2. Тим. 3:16, 17). Тук Бог поставя пред нас една ясна цел – християнинът като „съвършен“, израснал „Божи човек“, чиято духовна зрелост се изразява в практическите му способности „за всяко добро дело“. Той ни дава и едно-единствено изключително средство за постигането на тази цел – „цялото Писание“, приложено за поучение и практическо „наставление в правдата“.

Днес тази задача отново излиза на преден план. За това свидетелстват многобройните излизаци библейски учебни материали, както и растящият брой на вътрешноцърковните семинари и междуцърковните съботно-неделни курсове.

Една изпитана от много участници и ръководители слабост обаче е, че много неща остават в рамките на теорията, защото липсват време и възможност за практическото им упражняване и прилагане. Също така всички по-дългосрочни библейски курсове, редовни и задочни, са ограничени и насочени към преподаване на теоретични познания по въпроси на учението и живота.

Настоящият курс – последен в поредицата от пет курса – се опитва да запълни и реши този проблем. Той не трябва да бъде разбиран като „курс“, който периодично се изучава и писмено се проверява, а както казва и заглавието, като част от една „тренировъчна програма“ в християнската вяра, която чрез едно последователно свързване на учение и практически задачи помага на младия християнин при усвояване на обучението и развиването на практически духовни способности.

Настоящият материал е разработен и изпитан преди повече от десет години във Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, Калифорния – една независима местна църква по новозаветен образец, в която между другото като сътрудник е работил У. Макдоналд, световно известен автор на многобройни публикации на

тема ученичество, църква и тълкуване на Библията. Междувре-
ременно тези курсове са преведени на доста езици и в първона-
чалния си вид още преди години са прилагани с голямо благосло-
wienie в редица църкви – преди всичко в Австрия и Южна Герма-
ния. Нарастващото търсене доведе до тяхното издаване в по-
добрен и преработен вариант.

Все пак не трябва да се забравя едно. Никой материал, включи-
телно и настоящият, не е „чудотворно средство“. Решаващи са
характерът и духовната всеотдайност на човека, който пред-
ставя материала, както и мотивацията и ентузиазмът на те-
зи, които ще да работят с него. Но ако тези предпоставки са
налице, този тренировъчен курс може да бъде една много полез-
на крачка към голямата цел – обучени, духовно зрели и способни
работници.

Алоис Вагнер

Призивът за следване

„Следвайте Ме“ – им каза Той (Йоан 1:43; Лука 5:27) и те оставиха мрежите си, лодките си и домовете си, за да се отправят на едно пътуване, което щеше да разтърси света. Множества от хора обсаждаха Господ Исус, но това не изглеждаше да Му прави голямо впечатление. По-голяма част от скъпоценното Си време Той прекарваше насаме с тези, които призова при Себе Си и които станаха известни като Негови ученици. Исус изрече един уникален призив – „Вървете след Мен“ (Марк 1:17-20). Действителната прицелна точка беше Сам Господ. Той беше целта, центърът и единствената привличаща сила. Всичко, което те ценяха, преди да Ги познаят, се стопи в нищото. Не християнството, което по-късно стана известно, а Самият Христос действаше като магнит.

Отначало Той призова дванадесетте да Го последват, после седемдесетте (Лука 10:1), а накрая заповяда този призив да се разпространява по целия свят. Той стана известен като мисионерската заповед: „И така, идете, правете ученици всичките народи и ги кръствайте в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал“ (Мат. 28:19-20). Всички вярващи, а не само една избрана група от особено предани последователи, са призовани към ученичество и към това да обучават ученици. Това беше призив, който включваше всичко, което те бяха и което имаха. Принципите на ученичеството щяха да ги направят способни да живеят правилно пред Бога и така да повлияят на един град, на един народ и накрая на целия свят. Неговият план е да достигне до целия свят, като призовава мъже и жени за Свои ученици, които да Го представят пред цялото човечество.

Същността на ученичеството

Думата „ученик“ е била употребявана дълго преди времето на Исус. С нея е бил обозначаван всеки, който открито следва един учител. Гърците я използвали за отношението между учителя

и ученика при своите прочути учители и философи и тези, които следвали техните принципи и начина им на живот. Гръцката дума *матетес* (обучаем) отговаря на латинската *дисципулус* (на английски: *disciple*). В четирите Евангелия тя се използва доста често, както и думата „*следвам*“, с която често е свързана. Последната се употребява и в други части на Новия Завет: „Бъдете пограждатели на мен, както съм и аз на Христос“ (1. Кор. 11:1; Ефес. 5:1; 1. Сол. 1:6). В Светото писание се споменават последователите на различни учители: а) учениците на Йоан Кръстител (Мат. 9:14; Лука 7:18; Йоан 3:25); б) учениците на фарисеите (Мат. 22:15,16; Марк 2:18; Лука 5:33); в) фарисеите, които твърдяха, че са ученици на Мойсей (Йоан 9:28).

Ето защо тази дума се употребява и за учениците на Исус. Но не всички ученици имаха едно и също отношение към Него. Имаше тайни ученици като Йосиф от Ариматея (Йоан 19:38). Имаше такива, които следваха Исус само за кратко време, с което доказаха, че *не са истински ученици* (Йоан 6:66). Те счетоха Неговите изисквания за твърде тежки и неразбираеми, напуснаха Го и повече не Го последваха. Изразът се използва по особен начин и за дванадесетте, които бяха наречени и апостоли (Мат. 10:1,2; Лука 6:13). Изглежда, Библията използва думата „ученик“ в три различни смисъла:

1. *Широк смисъл.* Тя се отнася за всички, които твърдяха, че следват Исус, или които дойдоха, за да се учат от Него (Мат. 5:1,2). Някои от тях, изглежда, бяха просто любопитни, които нямаха лично отношение към Исус.
2. *Общ смисъл.* Тя се употребява като синоним на християни. Учениците бяха наречени за първи път християни в Антиохия (Деян. 11:26). В този смисъл думата се използва многократно (Деян. 6:1; 11:29; 21:16). Тя обхваща както истинските вярващи, така и тези, които само твърдяха, че Го следват.
3. *Тесен смисъл.* В тесен смисъл тя обозначава тези, които отговарят на поставените от Господа изискванията за истинско отдаване. Те бяха наречени от Спасителя истински ученици (Йоан 8:31). Тези истински ученици трябваше да „сто-

ят в Неговото слово“ и да Го следват с необходимото себеотрицание, разбирано в буквалния смисъл на думата. В настоящия курс ще се занимаваме предимно с този вид ученици, признати от Исус за истински. За ученик в тесния смисъл на думата се предлагат следните дефиниции:

- А) „Някой, който следва учението на друг не просто като ученик, а като привърженик. Поради това той бива наречен подражател на учителя си (Йоан 8:31; 15:8)“ (Вайн, Обяснителен речник).
- Б) „То означава, че една личност не само възприема възгледите на учителя си, но че ги прилага и на практика като привърженик“ (Международна стандартна библийска енциклопедия).
- В) „Някой, който всецяло е отдаден на личността на Исус Христос и Неговото слово. Той признава, че Исус има правото да управлява живота му и е изцяло на Негово разположение, не претендира за никакви собствени права“ (Дуайт Пентекост).
- Г) „Ученик е християнинът, който все повече се уподобява на Христос; който принася плод в евангелизацията и се старае да опази този плод, като работи за утвърждаването му“ (Гари Куун, Евангелизация, а след това?). Това бихме могли да наречем динамична и съвременна дефиниция за ученик.

Очевидно тези дефиниции съдържат нещо повече от твърдението, че сме християни, от редовното ходене на църква и също повече от някой и друг ангажимент от време на време. Те вземат предвид изискванията, поставени от Господа към тези, които искат да бъдат Негови истински ученици. Тук става дума за нещо повече от просто спасението.

Съпротивата срещу ученичеството

Няма причина, поради която призивът към такъв вид следване на Христос да бъде харесван. Той не се хареса на отстъпници-

те от Йоан 6, както и на голяма част от множеството, което чу Неговата покана, но не я последва (Лука 14:25). Перспективата да се откажем от собствения си живот заради Христос и да пожертваме всичко заради Него не е особено привлекателна за естествения човек или пък за плътта.

Нашият начин на живот, свързан с удобства, излишества и самодоволство, е напълно противоположен на живота в ученичеството. В институционализираното християнство този вид следване няма място – нито по пътя на служението, нито в издигането след това. Това би било дори шокиращо. Съществувават доводи срещу ученичеството от различни източници и поради различни причини:

1. *„Думата „ученик“ не се среща в Посланията.“* Думите „следвам“ и „последовател“ обаче, както вече посочихме, се използват в този смисъл в други части на Новия Завет. Освен това хора като Павел, Тимотей и някои други ученици с живота си дадоха пример за ученичество. Трябва ли липсата на тези думи в Писмата да поставя под въпрос валидността на призива на Господа в Евангелията? Има ли библейско основание за това?
2. *„Думата се отнася само за дванадесетте или засяга само изключително преданите.“* Мисионерската заповед се отнася за всички народи. Господ говореше за ученичество пред множества от хора. Дори изрично каза, че нашата задача е да правим хората ученици.
3. *Подробности от учението за ученичеството се оспорват или отричат.* Това, че някой отхвърля възгледите на определени автори или оспорва различни понятия, които Господ ни е дал, далеч не означава, че ученичеството като учение е станало несъстоятелно. То трябва да бъде разбрано, прието и последвано от всеки ученик.

Може би обезценяването на това понятие спада към най-големите врагове на ученичеството в днешно време. В много общества то се използва като лозунг, с който се привличат любопитни. Често погрешно ученичество бива наричано група за изуча-

ване на Библията или затвърждаващ курс за новоповярвали, или някоя особена програма, при което обаче не се изследва задълбочено и не се прилага това, което Исус е казал за следването.

Една от причините, поради които Израел изгуби славата си, беше упадъкът на назарейството, една група от посветени Божи последователи (Числа 6). Те бяха отделени, „свети на Господа“, принадлежаха изцяло на Него и бяха посветени да Му служат. От времето на Самуил (1. Царе 1:11) до Йоан Кръстител (Лука 1:15) те бяха част от духовната слава на нацията (Плач. 4:7; Амос 2:11).

Когато нацията се отвърна от Бога, изчезнаха и назареите. По същия начин и истинското ученичество изчезна от църквата, когато гръзновението на апостолското време охладня до мъртвешка застиналоост. Днес това ученичество се възражда за нов живот, особено сред младите хора, които искат благата вест да достигне до целия свят.

Необходимостта от ученичество

Както в пророчеството, така и при изпълнението му в Новия Завет Господ извиква: „Ревността за Твоя дом Ме изяде“ (Пс. 69:9; Йоан 2:17). Огънят на Божия Дух гореше в Него, докато Той служеше на Отца. Господ каза за Йоан Кръстител: „Той беше светилото, което гореше и светеше“ (Йоан 5:35). Тези, които в отдаването си на Бога горят, светейки, могат да разтърсят света със силата на Светия Дух. Този вид духовна енергия и благословение съществува само при условията, определени от Бога.

Библията ни казва със сигурност, че нашите духовни противници са силни. „Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, а срещу началствата, срещу властите, срещу световните владетели на мрака на тоя свят, срещу духовете на зло в небесните места“ (Ефес. 6:12). Как можем да стоим срещу тях, ако не следваме Господа като верни ученици? Ние сме призвани да „воюваме в добрата война“ (1. Тим. 1:18) и да бъдем добри войници на Исус Христос (2. Тим. 2:3-4). Как можем бъдем такива,

без да следваме нашия Военачалник? Може ли духовната битка да бъде спечелена от войници, които не са предани? Когато Господ Исус обясняваше сериозните условия за ученичеството, Той знаеше какво ни е необходимо, за да бъдем победители. Призивът, който Той отпрати преди 2000 години, днес отново трябва да бъде оповестен. Ние трябва да призоваваме мъже и жени, които да поемат кръста си и да се откажат от себе си. Също както тогава, и сега са малцина тези, които са готови на това. Но малцината могат да станат мощни инструменти в Божиите ръце, хора, които да обърнат света или поне местата, където работят „с краката нагоре“.

Ако днес Исус кажеше: „Върви след Мен“ – бихте ли Го последвали? Бихте ли работили с Него за великата цел – спечелването на ученици? Или и за вас биха се чули тъжните думи: „той не може да бъде Мой ученик“, защото не сте последвали призива Му?

Призивът за следване

1. Защо решихте да изучавате този курс?
2. Какво означава, според вас, да бъдеш ученик на Исус Христос?
3. Кого призова Господ Исус да бъде Негов ученик? Обосновайте отговора си с цитати от Библията.
4. Отговорете на твърдението „Не всички сме призовани да бъдем ученици.“

5. Необходимо ли е да сме ученици на Исус? Да или не, и защо?

6. Кое от наученото от тази лекция вие лично бихте приложили на практика?

Цената на следването

„Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие“ (Йоан 7:37). „Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и аз ще ви успокоя“ (Мат. 11:28). Без да поставя условия, Господ казва всеки, който иска да намери покой, мир, прошка и вечен живот, да дойде при Него. За спасението ни е необходима само готовността да дойдем при Господ Исус като изгубени грешници (Лука 19:10; Йоан 1:12). Но когато призовава хората да станат наистина Негови ученици, Той поставя високи изисквания. Този, който не иска да ги изпълни, „не може да бъде Мой ученик“ – казва Господ (Лука 14:26-27, 33). Тези изисквания са наистина високи. За тяхното изпълнение е необходимо пълно подчинение на авторитета на Господ Исус Христос, без да запазваме каквито и да било права за себе си. Тук не става дума за това, да заслужим спасението си. В Библията няма нито едно указание, че трябва да заслужим Божията любов, ставайки Негови истински ученици. Ученичеството е доброволно. Тези, които последват Неговия призив, изразяват с това, че упоават на Неговата мъдрост. Те Му отдават живота си, за да изразят любящата си преданост към Него.

Една от главните цели в света е успехът в различни области на живота. В професията, в спорта, в икономическия и общественения живот се поставят най-високи изисквания към всички, които искат да получат изключително признание. Един бегач на дълги разстояния може да измине 80 или повече километра в ежедневните тренировки. Един бизнесмен може да има 16-часов работен ден 7 дни в седмицата. Музиканти репетират по много часове всеки ден в продължение на години или дори през целия си живот. Тези изключително високи изисквания трябва да бъдат изпълнени, за да се постигне успех. Но когато Господ Исус поставя Своите високи изисквания, те ни се струват твърде фанатични и крайни. Това, което хората от този свят смятат за логично и необходимо, за да имат успех, става нелогично и ненужно, когато в светлината на вечността става въпрос за това, да поставим Божието царство на първо място. Действи-

телният духовен успех, за който говори Божието слово, идва чрез силата и гръзновението, почерпени от ежедневното занимание с него и стриктното послушание (Ис. Нав. 1:7-8). Същото това слово от устата на Господ Исус показва и високата цена на истинското ученичество.

Един от най-обширните откъси относно ученичеството се намира в Лука 14. Съмнителните религиозни критици на нашия Господ отказаха да дойдат при Него (Лука 14:1-4). По този повод Той разказа притчата за голямата вечеря (ст.16-24). Мнозина бяха поканени, но те отклониха поканата с празни извинения. Той очевидно имаше предвид празните извинения на своите критици, които не искаха да Го приемат. Затова в притчата господарят заповядва на слугите Си да излязат по пътищата и оградите и да поканят на вечерята слепите и недъгавите. Това беше ясен намек за презираните от евреите езичници. Тези, които първоначално лекомислено бяха отклонили поканата, сега бяха отхвърлени. На това място Исус се обръща към множеството и обяснява условията за ученичеството. Той не се обърна към една избрана група, а към цялото насъбрало се множество. Поради това не можем да ограничим призива Му само върху една малка група особено предани християни. Призивът е отправен към всички, които твърдят, че вярват в Господ Исус.

Не конкуренция, а вярност към Христос

„Ако дойде някой при Мен и не намрази баща си и майка си, жена си и децата си, братята си и сестрите си, а и още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:26).

Господ Исус Христос помолу тези, които искаха да станат Негови ученици, за тяхната първа любов. В привързаността и лоялността ни Спасителят трябва да бъде далеч над всички останали. Любовта ни към Него трябва да бъде много по-дълбока от любовта ни към най-милите и скъпи хора от семействата ни. Тук Господ не ни дава разрешение да мразим другите в смисъла, който ние влагаме. В израза „обичам и мразя“ „да мразиш“ означава по-скоро „да обичаш някого по-малко“. Става дума за избор – кого да предпочетем. Точно тази възможност за

избор се има предвид с думите „обичам“ и „мразя“. Господ показа това много ясно в земния Си живот. Когато Му казаха, че са дошли майка Му и братята Му, за да говорят с Него, Той даде смайващия отговор: „Коя е майка Му и кои се братята Му? И като простря ръка към учениците Си, каза: Ето майка Му и братята Му! Защото, който върши волята на Моя Отец, който е на небесата, той Ми е брат и сестра, и майка“ (Мат. 12:48-50).

Тези, които изпълняват покорно волята на Отца, са Му най-близки, по-близки дори от роднините Му по плът. Често става така, че най-силната съпротива срещу следването на Божията воля идва тъкмо от членове на собственото ни семейство. Исус казва: „И неприятели на човека *ще бъдат* домашните му“ (Мат. 10:36). Господ трябва да бъде на първо място. Той трябва да бъде нашата първа любов, преди любовта ни към всички останали хора.

Дори собственото ни Аз не бива да стои по-високо от Христос. Ученикът трябва да постави Христос и над собствения си живот. В живота на един ученик реализацията в семейство, професия, пътувания, образование, обществено положение и разгръщане на собствените способности не могат никога да бъдат оценени по-високо, отколкото Христос. Той трябва да бъде Първият и Най-големият и не може да има никаква конкуренция.

Не отказване, а подчинение на Христос

„Който не носи своя кръст и не върви след Мен, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:27).

Исус Христос изискваше от Своите ученици пълно подчинение. Те трябваше да вървят по всеки път, който Той им покажеше. В онова време кръстът е бил най-често използваното от гържавата средство за екзекуция. Когато някой е носел кръста си – инструмента за собствената си екзекуция – към мястото за изпълнението ѝ, всеки страничен наблюдател е разбирал, че този човек е осъден на смърт. В това не е имало нищо приятно, удобно или славно. Това е означавало край на земния живот.

Ужасна бе и сцената, когато Исус носеше Своя кръст¹ към хълма Голгота, за да бъде прикован на него. Тъй като слугата не стои по-високо от господаря си, ние не можем да очакваме нещо приятно, когато Той ни призовава да вземем кръста си (Мат. 10:38; 16:24). Той казва: „Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва. Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мен, той ще го спаси“ (Лука 9:23-24).

Предлагал ли е някой друг от големите водачи на този свят някога кръст на своите последователи? Това със сигурност не е призив към лек живот. Но Исус никога не е обещавал на учениците си лек живот. „В света имате скръб“ (Йоан 16:33). Неговият кръст не беше лек. Как би могъл тогава нашият да бъде лек? Той призовава учениците си да умрат към собственото си Аз и прави това въпрос на свободен избор. Доброволците са най-добрите войници. По собствено желание те участват в опасни задачи, при които трябва да срещнат смъртта лице в лице. Героите са винаги на предния фронт. Това е мястото на славата, но същевременно и лобното място. Каквото и да изисква Господ от Своите ученици, те трябва да се подчинят. Той ни призовава „да се съразнем с Него“ и ние не можем да откажем.

Не връщане назад, а постоянство докрай за Христос

След като Господ Исус предупреди учениците Си предварително за високата цена на следването, Той очакваше от тях да се задължат да Го следват неотклонно. Много призиви за следване са били отправяни, но при това са били забравяни предупрежденията, които е съдържал Неговият призив. Исус каза ясно: пресметни си разходите (Лука 14:28)! Да станем християни не ни струва нищо. Ние биваме спасени, без да плащаме пари или каквато и да било друга цена (Исая 55:1). Спасението се основава на благодатта, а не на делата (Ефес. 2:8-9). Но следването на Господа струва много скъпо. Преди да решим да станем Негови истински ученици, трябва да сме готови да платим цената за това. Една илюстрация, която Господ даде, беше примерът с човека, който искал да построи кула, без да има необходимими-

те пари за строежа. Той не могъл да я довърши и му се присмивали. В друг пример разказа за един цар, който неразумно тръгнал на война, без да прецени, че се изправя пред двойно по-силен противник. Щом осъзнал това, той помолил за мир още преди да е започнала войната (Лука 14:28-32). Този урок е недвусмислен. Никой не трябва да се обявява за ученик на Исус, без предварително да е размислил дали е готов да плати необходимата цена, за да не се връща никога назад.

В този откъс Господ обяснява и третото изискване – че ученикът трябва да приеме факта, че никога повече не може да се върне назад. „И така, ако някой от вас не се отрече от всичко, което има, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:33).

Да се отречем от всичко, означава да разрушим всички мостове зад себе си, така че никога повече да не можем да се върнем. Не трябва да остава нищо, към което бихме могли да се върнем. Всичко, което сме имали, го няма вече, освен Самия Господ. Всеки вярващ трябва да си изясни пред Господа какво означава да се отрече от всичко в своята конкретна ситуация. Дванадесетте навремето оставиха лодките си, мрежите, професията, дома и семействата си, за да Го последват. Петър каза: „Ето, ние оставихме всичко и Те последвахме“ (Марк 10:28). Господ отговори, че всеки, който заради Него и Евангелието би оставил семейство и имот, ще бъде възнаграден за това стократно в този живот, а в бъдещия свят ще получи вечен живот. Много вярващи трябваше да напуснат домовете и родината си, за да служат на Господа. Те оставиха зад себе си добри постове и заплати. Те дори продадоха имота си, за да го използват за Божието дело. Каквото и да поиска Господ, ученикът ще го даде. За него няма връщане назад към стария живот.

Обобщение на условията

В своята известна книга „Истинско ученичество“ У. Макдоналд е изброил седем условия за следване на Христос:

1. Любов към Исус, която да надвишава всичко (Лука 14:26).

2. Отричане от себе си (Мат. 16:24).
3. Добре обмислен избор на кръста (Мат. 16:24).
4. Живот в следване на Христос (Мат. 16:24).
5. Искрена любов към всички, които принадлежат на Христос (Йоан 13:35).
6. Постоянно стоене в Неговото слово (Йоан 8:31).
7. Отказване от всичко заради следването на Христос (Лука 14:33).

Имаше хора, които дойдоха при Исус и предложиха да Го следват, където и да отиде (Лука 9:57). Исус, разбира се, веднага видя в какво бяха подценили задачата. Те искаха удобен живот, но самият Той нямаше уютен дом (ст. 58). Когато ги призова, те веднага си помислиха за предимството на материалните неща (ст. 59), но Той каза, че Той самият трябва да стои на първо място. Те мислеха за семейните си задължения (ст.61), но Той отговори: „Никої, който е сложил ръката си на плуга и гледа назад, не е годен за Божието царство“ (ст. 62). Изискванията на Господа трябва да са на първо място в живота на ученика. Ако той веднъж е тръгнал по този път, няма връщане назад към стария живот.

Заклучение

Един разсъдлив човек веднъж попитал: „А каква е наградата за следването?“ Ако цената за него е толкова висока, то заслужава ли си въобще да я плащаме? Преди много време апостол Петър зададе подобен въпрос: „Ето, ние оставихме всичко и Те последвахме. А Той им рече: Истина ви казвам: няма никої, който да е оставил къща или родители, или братя, или жена, или деца заради Божието царство и който не ще получи многократно повече в сегашно време, а в идващия свят – вечен живот“ (Лука 18:28-30).

Ако се абстрахираме от мисълта за съкровищата на небето и наградата при Христовото съдилище, какво ще получим тук? Отдаденият на Бога живот може да включва страдания, преследване и жертви. Има ли изобщо предимства в този живот за тези, които следват Господа в постоянно послушание? Зависи от това дали отдаваме значение на духовните благословения, на които можем да се наслаждаваме в Божието присъствие. Силата в молитва, мирът, радостта, успешното служение, пловете на Духа и христоводобният характер са тясно свързани с един живот на посвещение, святост и послушание. Разбира се, благословенията на един истински ученик излизат далеч извън рамките на този земен, преходен живот. Тези, които само затоплят столовете в църковната зала, нямат тези благословения. Те „претърпяват загуба“ (1. Кор. 3:15). Следователно, има предимства и тук, на земята. Но дори да нямаше никакви земни благословения, за мнозина щеше да е достатъчно да Му служат просто от любов и благодарност (2. Кор. 5:14-15), колкото и да е висока цената.

Цената на следването

1. Най-важната поука от Лука 14:28-33 се отнася до цената на следването. Какво означава това за вашия живот?

2. Мат. 10:38; 16:24 и Лука 9:23-26 показват условия за ученичеството. С помощта на стиховете определете тези условия и ги приложете към собствения си живот.

„своя кръст“

„следвай Ме“

„да изгубиш живота си“

3. Кои са принципите, на които ни учат следните стихове?

Лука 14:26

Лука 14:33

Йоан 8:31-32

Йоан 13:35

4. Какви пречки за следването на Исус Христос намирате в Лука 9:57-62?

5. Отделете си време и премислете цената на следването. Когато размишлявате върху отговорите на въпрос 3 и 4, запитайте се какво би попречило най-много на съвършеното ви отдаване?

Обяснете как искате да преодолеее тези пречки.

Исус Христос – истинският Ученик

Той беше истинският Ученик, въплъщението на Божиите изисквания, какъв трябва да бъде човек във всяка област на живота си. Исус беше съвършеният пример за това, което Бог разбира под понятието истински ученик. Както каза Йоан Кръстител, дори най-великите и изтъкнати Божии слуги не бяха достойни дори да развържат ремъците на сандалите Му. Никой не може да се сравнява с Него в която и да било област. И въпреки това ние сме призвани да следваме Неговия пример и да живеем така, както Той живя (1. Йоан. 2:6). Въпреки че Той ни превъзхожда във всяко отношение и не можем да Го достигнем, ние трябва да се преобразяваме съобразно с Неговия образ (Рим. 8:29). Ние трябва да бъдем подражатели на Бога (Ефес. 5:1). Бог стана човек в Исус Христос и Той е примерът за истинско ученичество.

Месианските пророчества говорят за този аспект от Неговия живот като истински Ученик, също както и за служението Му като Пророк, Свещеник и Цар. „Господ Иеова ми даде език на учените, за да зная как да помогна с дума на уморения; всяка заран Той събужда ухото ми, за да слушам като учащите се“ (Исаия 50:4). Когато Господ призова учениците Си, Той им обясни тежките условия, съпътстващи ученичеството. За Него беше присъщо да живее това, което проповядваше. Призова ги към кръста и Сам извървя този път, без нито веднъж да погледне назад. Призова ги към себеотрицание и Сам бе олицетворение на себеотрицанието, като живееше винаги с целта да изпълни волята на Отца и да служи на другите. Той ги призова и към жертвоготовен живот (Лука 9:58) и Сам „нямаше къде глава да подслони“, докато дори „лисиците имаха леговища и небесните птици – гнезда“. Учеше ги да напуснат всичко и сам не притежаваше нищо друго освен дрехите на Себе Си. Задоволяваше се с най-обикновена храна и водеше живот на пътуващ проповедник. Той живееше всичко, което проповядваше. Животът Му беше живот на истински Ученик.

Нито едно описание на характерните Му черти като ученик не би могло да бъде изчерпателно: „Има още и много други дела, които извърши Исус; но ако се напишеха едно по едно, струва ми се, че цял свят нямаше да побере написаните книги“ (Йоан 21:25). Въпреки това в нашия курс ще разгледаме седем аспекта на ученичеството, които Той показа с невероятния Си живот.

Неговата мотивация

Защо Исус трябваше да напусне небесните палати и да дойде на земята? Там Той бе радостта на Отца (Пр. 8:30). Ангелите Му служеха и небесното величие Го обграждаше. Защо трябваше да посети мястото на страданията, за да бъде презрян и отхвърлен от хората? На първо място Той стори това, защото обичаше Отца и искаше да върши Неговата воля. „Защото слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е пратил“ (Йоан 6:38). „Ето, дойдох да изпълня волята Ти“ (Евр. 10:9). Истинският ученик е готов да изпълни волята на Отца независимо от цената, която трябва да плати за това (Лука 22:42). Той не търсеше Своята слава, а славата на Отца (Йоан 7:18; 8:50). Волята на Отца Му разкри нуждата на изгубения свят и Той дойде, за „да потърси и спаси изгубеното“ (Лука 19:10). Исус даде живота Си за другите, включително и за равнодушните, отвратителните и за тези, които отхвърлиха Неговата любов. Той обичаше тези, които не отвърнаха на любовта Му. Но много повече обичаше Отца и търсеше Неговата слава. Накрая Той умря, за да прослави Бога (Йоан 21:19). Всичко това Той извършено доброволно, без принуждение, защото истинското ученичество никога не е насила. Божият глас говори пророчески за Христос: „Кого да пратя и кой ще отиде за Нас? Тогава рекох: Ето ме, изпрати мене“ (Исая 6:8).

Неговото покорство

Едно от качествата на доброволния последовател и ученик е, че той винаги се подчинява и подражава на своя учител. Това беше и пътят на Исус, погледнат откъм човешката Му страна. Той живееше като Човешки син под ръководството на Своя

Баща. През цялото време вършеше това, което бе богоугодно (Йоан 8:29). Исус никога не прояви непокорство, Той беше послушен до смърт (Филип. 2:8). „Въпреки че беше Син, пак се научи на послушание от това, което пострада“ – гласи учудващото твърдение в Евр. 5:8. Това означава, че Той също е придобил опит в тази област. Той не е трябвало да се учи на послушание, защото някога е бил непокорен. Един неподчиняващ се човек не може да бъде ученик. Това би било в противоречие с идеята за ученичеството. Ученикът се научава да угажда на Бога, а не на себе си. Дори Христос „не угоди на себе Си“ (Рим. 15:3). Ученикът се старая да чува и да предава на други Божието слово, а не своите собствени думи. „Защото Този, когото Бог е пратил, говори Божиите думи“ (Йоан 3:34). „Думите, които Аз ви казвам, не ги говоря от Себе Си“ (Йоан 14:10). „Защото думите, които Ми даде Ти, Аз ги предадох на тях“ (Йоан 17:8). Един ученик е призван да върши това, което му е възложено от Господа, а не собствената си воля. Така казва и Господ: „извърших делото, което Ти Ми даде да върша“ (Йоан 17:4). „Защото делата, които Отец Ми е дал да извърша, самите дела, които върша, свидетелстват за Мен, че Отец Ме е пратил“ (Йоан 5:36). Характерна черта за един ученик е неговото пълно подчинение. Това бе характерно и за Господ Исус.

Неговото служение

Всеки вярващ е призван да служи най-напред на Бога (Лука 4:8); Второзак. 6:13). Ние дори сме изрично предупредени, че не можем да служим на двама господари едновременно (Лука 16:13; Мат. 6:24). Не само проповедникът или пасторът е Божи служител. Всички ние сме призвани на това, но само ученикът действително разбира значението на това призвание за собствения си живот. Да служим на Господа, означава да Го следваме (Йоан 12:26). Това е ученичеството. Нашият Господ беше съвършеният Божи служител. Евангелието според Марк е посветено на тази тема и ни разкрива различни нейни аспекти. „Но Аз съм сред вас като Онзи, който служи“ (Лука 22:27). Той каза това в смисъл, че те трябва да заемат най-ниското положение (Лука 22:25-26). Служението е призвание за нещо ниско, а не високо. Ако искаме да сме първи и да се издигнем, трябва да слу-

жим на всички. Това поучаваше Господ и го показа чрез живота Си: „Защото и Човешкият Син не дойде да Му служат, а за да служи“ (Марк 10:45). При измиването на краката той взе кърпата и коленичи, за да извърши най-унизителната работа, която Неговите ученици волно или неволно бяха пропуснали. Като роб Той извърши делата, предвидени от Божията воля. Той отново показа на практика това, което поучаваше, защото слугата не е по-горен от господаря си. Чрез примера на Господа, как Той служи на учениците Си, те бяха призвани да правят същото за другите и да заемат мястото си на слуги. Същото важи и за нас.

Неговата любов

Йоан е този, който ни посочва едно от най-важните качества на християнина. „Възлюбени, да се любим един друг, защото любовта е от Бога; и всеки, който люби, е роден от Бога и познава Бога. Който не люби, не познава Бога; защото Бог е любов“ (1. Йоан. 4:7-8). Всички ученици са призвани към любов. Ние трябва да обичаме Господа (Мат. 22:37; Марк 12:30; Лука 10:27), ближните си (Мат. 22:39), братята и сестрите си по вяра (1. Йоан. 3:14) и дори враговете си (Мат. 5:44; Лука 6:27). Господ Исус е възплъщението на любовта. Той беше съвършено праведен, свят и верен във всяко Свое изявление или действие, но преди всичко Той олицетворяваше любовта. Милиони деца пеят песничката: „Исус обича малките деца на този свят.“ Не съмрили Той учениците Си и не повика ли децата при себе Си с думите: „На такива е Божието царство“ (Марк 10:14)? Примерите са безброй. Той обичаше богатия младеж, който натъжен си отиде от Него (Марк 10:21). Той показа любов към отхвърлените от обществото. Той обичаше враговете и преследвачите Си и дори на кръста се молеше за тях (Лука 23:34). Но най-много от всичко Той обичаше Бог Отец и открито изразяваше това (Йоан 14:31). Ученикът трябва първо истински да обича Бога, преди да може да обича ближните си. Голямата любов, *агапе*, Божията любов, е действена и самопожертвувателна, а не сантиментална любов. Тя е израз на волята, а не на чувствата. Тя извира от едно огромно сърце и не се основава на това, че другият я заслужава. Хората от света не я разбират (Йоан 1:5-10).

Намеренията и старанието на ученика трябва винаги да са прокутувани от тази любов. Истинският Ученик беше свършеният пример и за истинска любов.

Неговото съчувствие

Бихме могли да си помислим, че съчувствието и любовта са едно и също нещо, но между тях има разлика. Разбира се, между тях съществува и връзка. Съчувствието е състрадание и жалост, които изпитваме към другите, когато осъзнаем мъката им. То поражда желанието да им помогнем. Ученикът не може да остане недокоснат от страданията и нуждите на околните. Състраданието на Исус беше силно вътрешно съчувствие към нуждите и грижите на хората. То Го подтикваше към дела. Исус съчувстваше на множествата, които бяха като „овце, които нямат пастир“ (Мат. 9:36). Сърцето Му не се отвърщаше от болните (Мат. 14:14), гладните (Мат. 2:32), слепите (Мат. 20:34), прокажените (Марк 2:41) и изоставените (Лука 7:13). Той работеше много, за да облекчи страданията им. Нашият Бог е Бог на съчувствието, за разлика от езическите богове от митологията. Той проявява дълбок личен интерес към неизброимите нужди на този свят. Ужасяващите сцени на страдания и мъки са следствието на болестта на този свят, наречена грях, а не част от свършената воля на нашия Творец, Който е създавал всичко, за да бъде красиво и добро. Това, че грехът е опустошил света, засяга дълбоко нашия Господ. Също така и ученикът трябва да бъде загрижен и изпълнен със съчувствие към слабостите на другите. Така както нашият Спасител действаше на земята, по същия начин Той продължава служението Си и на небето като наш Първосвещеник (Евр. 4:15). Господ Исус изпитваше съчувствие както никой друг човек, живял някога на земята.

Неговата молитва

Ученикът трябва често да споделя с Учителя си и да слуша внимателно. Понякога трябва да чака за указания, да докладва и да си прави равносметка за извършеното, както и да благодари на

Учителя си за оказаната помощ. Ученикът трябва много да размишлява за своя Господ. Поради всички тези причини молитвата е жизнената артерия за ученика. Господ Исус беше Човек на молитвата: „А сутринта, когато беше още тъмно, стана и излезе, и отиде на уединено място, и там се молеше“ (Марк 1:35). Учениците наблюдаваха молитвения живот на своя Господ. „И когато Той се молеше на едно място, като престана, един от неговите ученици Му рече: Господи, научи ни да се молим, както и Йоан е научил своите ученици“ (Лука 11:1). Тъй като Той беше Човек на молитвата, те разбраха, че като Негови ученици те също трябва да станат хора на молитвата. Исус ги учеше да се молят чрез примера Си, а не само чрез обяснения. Той се молеше, когато започна общественото Му служение (Лука 3:21), молеше се и преди вземането на важни решения (Лука 6:12-13), молеше се, търсейки Божията воля, когато беше изкушаван (Лука 22:44). Той се молеше и за Своите ученици, да не престава вярата им (Лука 22:32). Чудесно е, че Той продължава настоящото Си служение на небето, молейки се за Своите Си (Евр. 7:25). Никой друг ученик не е пребъдвал толкова в молитва както Господ Исус.

Неговата вяра

Животът на един ученик е живот на вяра. „А без вяра, не е възможно да се угоди на Бога“ (Евр. 11:6). „Праведният чрез вяра ще живее“ (Рим. 1:17). Това изречение се повтаря 4 пъти в Библията. Основата на вярата е Божието слово, а вярата е насочена към Господ Исус. Да вярваме означава да бъдем зависими от Него, да гледаме към Него, да се опираме на Него и да разчитаме на Него за всяка нужда, която е в съгласие с Божието слово. Тази зависимост се вижда ясно в живота на истинския Ученик: „Аз не мога да върша нищо от себе Си“ (Йоан 5:30). Той учеше учениците Си да се молят: „Дай ни днес ежедневния хляб“ (Мат. 6:11). От каквото и да имаше нужда, Исус го очакваше от Отца. Той разчиташе на Отца, когато беше нужен хляб за тълпите от хора (Мат. 14:19), когато Му трябваша пари, за да плати данъка за Себе Си и Петър (Мат. 17:27) и когато Му трябваше магаре, за да влезе в Ерусалим (Мат. 21:2). Ние нито веднъж не чухме Исус да изрази някаква лична нужда и въпреки то-

ва нито на Него, нито на учениците Му липсваше нещо. Той никога не показа загриженост дали ще бъдат задоволени личните Му нужди и поучаваше учениците Си да не се безпокоят за бъдещето си (Мат. 6:25,34). Срещите в Неговото служение бяха уговорени от Бога, без да Му бъдат съобщавани предварително (Йоан 4:4-7). Неговото бъдеще беше планирано от Бога и Той почиваше в този план. Живееше ден за ден.

Заклучение

Господ е съвършеният пример за всичко, което Той очаква от Своите последователи. Неговата мотивация идваше от любовта Му към Отца. Послушанието Му доказва тази любов. Служението Му беше ръководство чрез личен пример. Любовта Му както към Бога, така и към ближните Му беше единствена по рода си. Тя се характеризираше със състрадание и съчувствие. Той водеше духовната битка с молитва, с вяра и с Божието слово. Ние трябва да Му подражаваме във всичко, което Той беше и което вършеше. Понякога се успокояваме с това, че Той безкрайно ни превъзхожда, и по този начин извиняваме собствените си слабости и липса на стремеж да Му подражаваме. Това е доста едностранчиво поведение. Другата крайност е да се чувстваме виновни за това, че не сме точно такива, какъвто е Той. Това също няма да ни помогне. Неговият живот е съвършената мярка, която не бива да променяме. Когато ние съзнателно се стремим да достигнем тази мярка, можем да бъдем сигурни, че сме угодни на Бога. Едва на небето ще бъдем съвършени. Но ние трябва да се стремим към тези божествени характерни черти и да ги направим наша цел, която да преследваме в силата на Светия Дух.

Исус Христос – истинският Ученик

1. Животът на Исус беше живот на подчинение на Отца (Филип. 2:8; Йоан 17:4). Какво ви пречи да се подчинявате съвършено на Господа и Неговото слово? Как бихте могли да преодолеете тези пречки?
2. Животът на нашия Господ показва ясно какво означава да бъдем ученици. Ние трябва да живеем така, както живя Той (1. Йоан. 2:6). Кои черти от характера на Господ Исус най-много ви предизвикаха към промени в живота и служението ви, докато разработвахте тази лекция?
3. Господът на господарите, Царят на царете зае най-долното място, като дойде на земята (Лука 22:27; Марк 10:45). Кое ви затруднява да развивате постоянно смирение?
4. Прочетете 1.Коринтяни 13, особено 4-7 ст. Как Исус изрази тази любов в собствения Си живот като пример за вас?

5. Какво представлява истинското съчувствие така, както то бе показано в живота на Исус? В кои области на живота си усещате липса на съчувствие?

6. Намерете най-малко три примера от молитвения живот на Исус, които да представляват области, в които бихте могли да направите молитвения си живот по-резултатен и динамичен. Помислете върху стиховете от Марк 1:35, Лука 22:32 и Йоан 17:1-26.

7. Къде се разкрива вярата в живота на Исус? Посочете и запишете най-малко три молитви или действия, при които виждаме Неговата зависимост от Отца.

8. В кои области на живота си сте склонни да се притеснявате и тревожите, вместо да възложите грижите си на Господа?

Исус Христос – Човекът с мисия

„Ето, дойдох... да изпълня Твоята воля, о, Боже“ (Евр. 10:7; Пс. 40:7). Исус имаше мисия в този живот. Неговият живот беше решаващ за съдбата на човечеството и във всеки един момент Той осъзнаваше с каква цел беше дошъл. Неговият живот имаше твърде голяма цел, за да бъде пропиляван в ядене и пиене, купване и продаване, садене и копане. С това се занимават изгубените и осъдените (Лука 17:28-29). Той каза: „Ние трябва да вършим делата на Този, Който Ме е пратил, докато е ден; иде нощ, когато никой не може да работи“ (Йоан 9:4). Някои се страхуваха и бяха загрижени поради житейските нужди, но Той призова учениците Си първо да търсят Божието царство, а не нещата от ежедневието (Лука 12:22-31). Исус остана верен на тази Си мисия.

Той беше воден от един вътрешен подтик да извърши великото Си дело на кръста. „Но имам кръщение, с което трябва да се кръстя, и колко се измъчвам, докато то се извърши“ (Лука 12:50). Той твърдо обърна лицето Си към тази цел (Лука 9:51). Непрекъснато говореше за „Своя час“. Те не можеха да Му отнемат живота преди това, защото Неговият час още не беше дошъл, но когато дойде, Той знаеше това (Йоан 12:23). Тогава извика: „Сега душата Ми е развълнувана; и какво да кажа? Отче, избави ме от този час. Но затова дойдох до този час“ (Йоан 12:27). Вечерта преди да умре, каза: „Извърших делото, което Ти Ми даде да върша“ (Йоан 17:4).

На кръста Той извика: „Свърши се!“ (Йоан 19:30). Той беше човек с мисия и я изпълни за вечната Божия слава.

Неговата цел: Той дойде с мисия

Преди 2000 години Божият Син прекрачи прага на вечността и стана Човешкият Син. Той беше изпратен от Отца като изпълнение на всички месиански пророчества. Неговото име Исус

(„Господ е спасение“) изразяваше целта, с която Той стана човек. Той наистина беше ЕМАНУИЛ („Бог е с нас“). Синът каза: „Но приготвил си Ми тяло“ (Евр. 10:5), което Той трябваше да използва със съзнанието за вечния план на Бога. Той дойде:

1. *за да извърши изкуплението.* Господ Исус беше представен на бъдещите Си ученици като „Божия Агнец, който взема греха на света“ (Йоан 1:29). „Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси изгубеното“ (Лука 19:10). Той дойде, за „да даде живота Си в откуп за мнозина“ (Марк 10:45). Господ погледна на страдащото, умиращо и отиващо към ада човечество и изпрати възлюбения Си Син, за да ни спаси. „Който даде Себе Си заради нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие“ (Тим 2:14).
2. *за да отнеме греха.* „Затова се яви Божият Син – за да унищожи гелата на дявола“ (1. Йоан. 3:8). Мисията на Месия беше „да довърши греховете“ и „да въведе вечна правда“ (Дан. 9:24). Чрез Своята смърт Той унищожи дявола, който имаше властта на смъртта (Евр. 2:14); унищожи смъртта и чрез Евангелието „извади на светлина живота и нетлението“ (2. Тим. 1:10). Нашият Спасител нанесе съкрушително поражение на греха, смъртта и дявола.
3. *за да изпълни Писанията.* Господ винаги съзнаваше, че Божието слово е свято и трябва да бъде изпълнено. Всеки детайл от живота Му отговаряше на пророчествата. Арестуването Му от зли хора беше важно, „за да се изпълнят Писанията“ (Марк 14:49). Когато висеше на кръста, това съзнание Го накара да извика: „Жаген съм“ (Йоан 19:28). Той каза, че дванадесет легиона ангели са на Негово разположение, за да Го спасят от нападателите Му, но за Него това беше морално невъзможно. „Но как биха се сбъднали Писанията, че *това* трябва да бъде така?“ (Мат. 26:54).
4. *за да основе църквата Си.* Като живя сред хората, Исус изпълни още една част от небесната Си мисия – положи основния камък за строежа на Своята църква. Във връхната точка на проповедническото Си служение, когато учениците Му изповядаха, че Той е Месия и Божият Син, Исус каза: „на тая

канара ще съградя Моята църква“ (Мат. 16:18). Като проповядваше, поучаваше и образоваше учениците Си, Исус ги подготвяше да участват заедно с Него в изграждането на Неговия духовен дом. Нашият Господ даде живота Си за овцете, които дойдоха от много кошари, за да бъдат „едно стадо с един пастир“ (Йоан 10:14-16).

Неговата перспектива: познаване на мисията

Исус никога не страдаше от вътрешна празнота или отчаяние, от които днес страдат много хора, защото не познават целта и смисъла на своя живот. Съзнанието за мисия действително дава смисъл на живота, особено когато тя е свързана с Божиите цели и има стойност в светлината на реалности извън пространството и времето. Вечността бе в сърцето на Исус в най-истинския смисъл (сравни Плач. Ерем. 3:11). Неговият живот беше живот с перспектива във вечността, с поглед за това, доколко събитията и действията имат стойност извън границата на времето. Той знаеше, че изпълнението на мисията Му е от извънредно значение. Това съзнание беше силно мотивираща сила и съдържаха различни елементи.

1. *Неговите приоритети.* Господ Исус учеше за абсолютния приоритет на Божието царство в живота на вярващия и сам живееше според това (Мат. 6:33). Той подчиняваше живота Си на принципа „Търсете най-напред Божието царство“. Постоянно се грижеше за работите на Своя Отец (Лука 2:49); никога не говореше излишни думи и не действаше наслуки. Той не преценяваше действията си според собствените Си желания или евентуалните неприятни последици, а живееше така, че всяко Негово действие да бъде от полза за изпълнението на мисията Му. Тя придаваше значение на постъпките Му. Неща, които сами по себе си бяха добри или безобидни, не биваше да заемат мястото на най-доброто. Той счете за пречка или бремене всичко, което щеше да Го отклони от изпълнението на целта Му. Въпреки че Исус изпълняваше ежедневните задължения като добър войник Той никога не се остави да бъде оплетен в тях (2. Тим 2:3-4).

2. *Грижата Му за хората.* Има три вида хора: такива, които са безразлични към околните, такива, които ги използват, и такива, които се грижат за тях. Господ имаше сърце за другите. На практика можем да обобщим целия Му живот и служение с една дума: другите. Два примера ще ни покажат как Той гледаше на хората. „А когато видя множествата, смил се над тях, защото бяха изнемощели и пръснати като овце, които нямат пастир“ (Мат. 9:36). Той скърбеше и за тези, които Го бяха отхвърлили: „Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до теб! Колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте!“ (Мат. 23:37). Копнееше те да бъдеш на „зелените пасища“ като в псалм 23 и Той да се грижи за техните нужди. Възнамеряваше да ги заведе при „тихите води“, където да освежи душите им. Той наистина имаше сърце за другите!
3. *Неговото видение за работниците.* „Тогава рече на учениците Си: Жетвата е изобилна, а работниците – малко; затова, молете се на Господаря на жетвата да изпрати работници на жетвата Си“ (Мат. 9:37-38). Грижата, която Му тежеше на сърцето, Му напомняше за Неговата мисия – да потърси и спаси погиналото. Той съзнаваше спешността на задачата Си. Реколтата не биваше да изгние на полето, тя трябваше да бъде прибрана. Проблемът тогава, както и сега, беше, че работниците бяха малко – твърде малко за огромните полета. Господ имаше видение за работници, които да бъдат подготвени и изпратени (буквално: изхвърлени). Неговите ученици бяха призвани да се молят за тази цел. По-късно Той изпрати тези, които преди беше призовавал да се молят за това (Мат. 10).

Неговото постоянство: изпълнение на мисията

Смелостта и издръжливостта са от решаващо значение за успешното изпълнение на една мисия. Господ поучаваше това във връзка с молитвата в притчите за настойчивия съсед и несправедливия съдия (Лука 11:5-8; 18:2-7). Велики и славни начинания са били изоставяни поради трудности. Но никой не е имал по-

важна задача от нашия Спасител. Той не се предаде. Пророкът казва за Него: „Няма да отслабне, нито да се съкруши, догдето установи правосъдие на земята“ (Исаия 42:4).

1. *Неговата непоколебимост.* Господ Исус беше човек с твърди убеждения. Той имаше дълбоко съзнание за това, което бе в Божието сърце, и беше изцяло отдаден на изпълнението на Божието поръчение. Нищо, дори кръстът, не можеше да попречи на смелата Му решителност да изпълни Своята мисия. „И аз не се разбунтувах, нито се обърнах назад. Гърба си дадох на биене и бузите на скубачите на косми; не скрих лицето си от безчестие и заплования. Понеже Господ Иеова ще ми помогне. Затова не се смущавам, затова съм втвърдил лицето си като кремък и зная, че не ще бъда посрамен“ (Исаия 50:5-7). Нашият несравним Предводител положи ръка на ралото и въпреки цената отказа да се предаде или да погледне назад.

2. *Неговата работа.* По време на земния Си живот Господ приложи убежденията Си на дело. Неговата вътрешна нагласа водеше към действия. Той виждаше Себе Си като работник и изпълняваше мисията Си с твърда решителност. „И Исус обикаляше всичките градове и села и поучаваше в синагогите им, и проповядваше благовестието на царството, и изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ“ (Мат. 9:35).

„Защото мнозина идваха и си отиваха, а те нямаха време да ядат“ (Марк 6:31). Четем и следното: „Исус, изморен от пътуване, седеше така на кладенеца“ (Йоан 4:6). Същият вид изтощение виждаме и когато Исус заспа в лодката посред бушуващото бурно море (Марк 4:38). Работата Му често продължаваше и през нощта. Упоритостта и тежкия труд бяха присъщи за живота на Исус, истинския Ученик.

3. *Неговото себеотрицание.* Исус отказа да предпочете собствените Си интереси пред Божиите. Той се грижеше повече за интересите на другите, отколкото за своите. Това поведение на Господ Исус се посочва като пример във Филип. 2:5-8. Неговото доброволно унижение Го доведе дотам, че Той дойде на земята, за да бъде убит за другите като криминален

престъпник. Презрението Му към собственото Му благополучие е разкрито и в четирите Евангелия. Исус каза: „Лисиците си имат леговища, и небесните птици – гнезда, а Човешкият Син няма къде глава да погслони“ (Лука 9:58). Понеже бяха притеснявани от човешките множества, Исус и учениците Му понякога нямаха време и да ядат. Неговите роднини по плът казваха дори, че Той „не е на Себе Си“ (Марк 3:20-21), и се питаха дали нещо не е полудял. Но Неговата храна беше да върши волята на Този, Който Го беше изпратил (Йоан 4:34). Той се отказа от всичко така, както поучаваше учениците Си. Господ Исус беше, както повечето тогавашни и днешни, беден човек. Той стана беден, идвайки на земята (2. Кор. 8:9). В подножието на кръста войниците хвърляха жребий за единствената Му собственост – дрехите, които носеше.

Заклучение

Новият Завет разказва за всичко, което „Исус вършеше и учеше, откак започна“ (Деян. 1:1). Днес Господ *продължава* да изпълнява мисията Си чрез Своите ученици. След като изпълни поръчението, дадено Му от Отца, Той поръча на учениците Си: „Както Отец изпрати Мен, така и Аз изпращам вас“ (Йоан 20:21).

Възкръсналият Христос ни заповяда: „Идете, правете ученици всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал. И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на света“ (Мат. 28:19-20). Чрез Своя народ днес Той продължава да работи. Така ние сме „Божите съработници“ при строежа на Неговия духовен дом (1. Кор. 3:9; 1. Петр. 2:5).

Исус Христос – Човекът с мисия

1. Каква беше мисията на Исус на земята според следните стихове:

Мат. 16:18

Марк 14:49

Лука 19:10

2. Тим. 1:10

2. Какво означава лично за вас да имате видение за Господа и Неговите цели за вашия живот? Под видение разбираме осъзнаването на Божия план за вашия бъдещ живот и служение в светлината на вечността. С това имаме предвид също и непреодолимия стремеж да погледнем отвъд настоящите обстоятелства и нужди.

3. Какво научавате от Мат. 6:33 за приоритетите по отношение на сегашния ви начин на живот? Сравнете го с начина на живот, който би трябвало да водите като последовател на Господ Исус.

4. Какво качество на характера откривате в Лука 11:5-8? Както би могло да се отрази благотворно върху нашите цели и да повлияе върху действията ни като ученици?

5. Как се промени съзнанието ви за задачата на вашия живот чрез тази лекция (в случай че нещо се е променило)? Какви промени в живота си искате да предприемете?

Приоритетите в ученичеството

Последователите на Господа бързо ще забележат, че съзнанието на Исус за приоритетите Го доведе до забележителен живот, изпълнен с големи успехи. Той знаеше точно какво означава определянето на приоритети. Това означава да се грижим най-напред за най-важните неща. Ден след ден Той поставяше най-важните неща на първо място. Той знаеше кои са те от Божия гледна точка и знаеше, че се живее само веднъж и че животът не може да се повтори. Всички библейски стихове, които говорят за продължителността на живота, винаги наблягат на това, че той е много кратък. Господ не отлагаше, не пулеше времето Си, нито оставяше някоя ситуация неизползвана, заемайки се с по-маловажни неща. В Еклизиаст се казва: „Има време за всяко нещо“ (Екл. 3:1-8), но няма достатъчно време за всичко, което би било възможно и което би ни се искало да направим. Умният човек решава кои са приоритетите в живота му и живее според тях. Глупавият човек се отнася небрежно към тези неща. Внимателният човек използва енергията си целенасочено, захващайки се най-напред с най-важните неща, а немарливия не го е грижа. Господ Исус беше човек, Който подреди живота Си мъдро. Ученикът трябва да бъде като Учителя си. Това се отнася както до личните му решения, така и до използването на личното време.

Да поставим Бог на първо място

„Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум. Това е най-голямата и първа заповед“ (Мат. 22:37-38). Марк 12:30 добавя и „с всичката си сила“. Това най-висше задължение на човека разкрива кое е най-важното. Заповедта да обичаме ближния като себе си идва едва на второ място. И двете са наши задължения, но първото трябва да бъде преди второто. Това е приоритетът. „Да нямаш други богове освен Мене“ (Изх. 20:3). Каквото и да ценя човек, било то нещо реално, или нещо от областта на своите желания и пла-

нове, нищо не може да бъде над единия истинен Бог. Той трябва да има предимство. Това е един приоритет. Както Бог в Стария завет, така и Исус в Новия завет е наречен Първият и Последният (Исая 41:4; 44:6; 48:12; Откр.1:11, 17; 2:8; 22:13). Той е „Началото и Краят“ (Откр.22:13). Той има правото да бъде Първият, Той е „Първородният“ (Рим. 8:29; Пс. 89:27), защото във всичко Той трябва да има първенство (Колос. 1:18). Той е Първият във времето и във вечността. Ние трябва да поставим Неговото царство и Неговите интереси на първо място (Мат. 6:33). Жертвите, които Му отдаваме, трябва да са от първите плодове (Изх. 13:2). Ръскин беше изразил това по следния начин: „Който не предостави първото място на Бога, няма изобщо никакво място за Него.“ Ние обиждаме Всевишния, ако не Му отдадем първото място в живота си.

Да развием Божиите приоритети

Принципът „първо Бог“ е трудно да се приложи на практика, ако не разбираме Божиите перспективи. Какви са Неговите приоритети? Следващите общи разсъждения дават принципи, от които трябва да се ръководим, когато ни се наложи да преценяваме различни отговорности и да вземаме решения. Тези принципи се основават на Божия характер.

1. *Приоритетът на вечното пред временното.* Бог е вечно същество. Той съществува извън всякакви времеви ограничения, за разлика от нас, които сме подчинени на времето и ориентираме мисленето си според него. Следните неща имат значение само в това време: светска слава и почести, капиталовложения и недвижими имоти, комфорт, пътувания, земни развлечения, приключения, сензации и романтични преживявания. За разлика от това Божието слово (Исая 40:8; 1. Петр. 1:23,25), вършенето на Божията воля (1. Йоан 2:17), спасението на човешки души и работата в Божието царство – това са нещата, чиято стойност има значение във вечността. Ученикът трябва да разбере това превъзходство на вечното над временното, като не гледа на видимите, а на невидимите неща; защото видимите са временни, а невидимите – вечни (2. Кор. 4:18). Банковата сметка в небето, ко-

ято не губи стойността си във вечността, струва много повече от тази, която може да се обезцени за миг. Тъй като в края на краищата само вечните стойности имат значение, би трябвало да посветим целия си живот само на тях.

2. *Приоритетът на духовното пред материалното.* „Бог е Дух“ (Йоан 4:24). Ние сме склонни да се грижим повече за тялото, отколкото за душата. Исус каза на самарянката при кладенеца: „Всеки, който пие от тая вода, пак ще ожадне; а който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожадне вовеки, а водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот“ (Йоан 4:13-14). Духовната вода има по-голямо и трайно значение, отколкото материалната. В този живот е по-важно да построим сграда чрез работа, която ще устои пред Господа (1. Кор. 3:11-15), отколкото да инвестираме времето си в недвижими имоти. „Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат“ (Мат. 24:35). Неговите думи са дух и живот (Йоан 6:36). Те са по-различни от най-добрите думи на другите хора. Тези сравнения показват, че по природа духовните неща стоят над нещата от света. Затова по всякакъв начин трябва да се стараем да използваме живота си за духовните приоритети.
3. *Приоритетът на хората пред нещата.* Господ разказа историята на един богат човек, който живял само за да натрупа възможно повече имот. Той нарече този човек безумен (Лука 12:16-21). Нещата от този свят са подвластни на упадък, разрушение и гниене. Всичко, което принадлежи на сегашния материален свят, е преходно. За разлика от тях човекът е безсмъртна душа. Той никога няма да престане да съществува. Ето защо Исус попита: „Понеже какво се ползва човек, като спечели целия свят, а изгуби живота си? Защото, какво би дал човек в замяна на живота си?“ (Марк 8:36-37). Душата на човека е толкова ценна, че Исус даде своя живот, за да я спаси. Той не извърши това заради материални неща. Освен това Той ни каза, че този, който окаже услуга на други (даде чаша вода), или помогне на затворници, жадни, голи, болни, и чужденци заради Неговото име, няма да изгуби наградата си (Мат. 10:42; 25:35-40). Господ винаги се интересу-

ваше най-вече от хората и твърде малко от нещата. Винаги, когато е възможно, и ние би трябвало да се интересуваме и да работим преди всичко за хората! Човекът е такъв, обича нещата и използва хората. Господ обаче обичаше хората и използваше нещата. Неговите ученици трябва да постъпват по същия начин.

Да изпълним отговорността си

Светото писание не създава впечатление, че човек трябва да използва цялото си време, за да размишлява за Господа. Още от първите дни на Сътворението човекът си имаше задачи (Бит.2:15). Имаше също и привилегии и благословения. За съжаление човекът постави на мястото, запазено за Бога, задачи и привилегии като женене, ядене и пиене, купуване и продаване, садене и жънене и така Го отстрани от първото място в живота си (Лука 17:27-32; Мат. 24:38-39). Божият съд над човека дойде, когато той нямаше вече време за Бога. Как можем да разпределяме съразмерно времето си? Божието слово поставя следните отговорности по реда на тяхната важност:

1. *Отговорност пред Бога.* По принцип Бог би трябвало да бъде важен във всяка една област от живота ни. Но тук идваме до въпроса за личната ни близка връзка с Него. Псалмистът възкликва: „Лицето Ти ще търся, Господи“ (Пс. 27:8). И също: „Копнее и даже премира душата ми за дворовете Господни; сърцето ми и плътта ми викат към живия Бог“ (Пс. 84:2). Учениците прекарваха много време насаме с Господа, дори тогава, когато Той искаше да е насаме с Отца (Марк 1:35). Понякога ние се безпокоим за различни маловажни неща, но „едно е нужно“ (Лука 10:41-42). В действителност едно-единствено нещо има истинско значение, и то е да седим при нозете на Исус дори когато сме много заети ученици.
2. *Отговорност за Божия народ.* „И тъй, доколкото имаме случай, нека струваме добро на всички, а най-вече на своите по вяра“ (Галат. 6:10). Христовата църква е нашето духовно семейство. Вярващите са наши братя и сестри и едно Божие

дете би трябвало да усеца това. Духовните дарби са ни дадени, за да се наричаме другите вярващи и те от своя страна да добиват способности, необходими за служението им (Ефес. 4:12). Целта на Павел беше всеки вярващ да стане съвършен и зрял в Христос (Колос. 1:28). Господ попита Петър дали Го обича. Когато Петър отговори с „да“, Господ три пъти му повтори да пази и пасе „овцете Му“ (Йоан 21:15-17). Ние сме предупредени „да не преставаме да се събираме“ (Евр. 10:25), да служим на другите вярващи и да бъдем активни християни.

3. *Нашата отговорност за невярващите.* Когато ежедневно милиони хора умират без Христос, Неговите ученици не могат да останат равнодушни. Още в началото на тяхното служение Господ призова учениците Си да станат „ловци на човеци“ (Марк 1:17; Мат. 4:19). Тяхното поръчение беше да идат по целия свят и да проповядват Евангелието на всички създания. След възкресението Си Господ ги призова да бъдат „Негови свидетели“ (Деян. 1:8). Ние трябва да предупреждаваме изгубените за тяхната предстояща гибел (Езек. 3:18-19; 33:8-11). Затова задачата на всеки ученик е постоянно да свидетелства на спасените за Господа, вместо да оставя тази работа само на малцина.
4. *Отговорностите на ежедневиия живот.* Определени задачи са нормални и обичайни за всеки човек. Те изискват време. Едно разумно отношение към тези задължения ще ни предпази от това да бъдем така обсебени от тях, че горните приоритети в живота ни изцяло да отпадат. Примери за това са:
  - а) Жена, деца, семейство. Отношенията ни към най-близките ни на земята трябва да имат висок приоритет. Ако пренебрегнем семействата си, действаме „по-лошо и от невярващ“ (1. Тим. 5:8). Семействата ни се нуждаят от време и жертвоготовна любов (Ефес. 5:25; Тим 2:4). Въпреки това Христос и Неговото духовно семейство, църквата, стоят дори и над най-интимните ни човешки взаимоотношения. Как иначе бихме могли да обясним Лука 14:26 и Лука 8:19-21? Някои, които смятат тези стихове твърде жестоки, използват Битие 2 като довод против

тях. Те твърдят, че семейството е съществувало още преди църквата и затова трябва да има по-голямо значение. Но църквата е съществувала в Божиите мисли още преди създаването на света (Ефес. 1:4; 3:10-11). Освен това Бог ни е открил чрез апостол Павел действителното значение на Битие 2 – вечната връзка между Христос и Неговата църква (Ефес. 5:31-32). Тъй като Павел виждаше преходността на този свят и краткото време, през което можем да служим на Господа, той предупреди тези, които имаха жени, да живеят така, сякаш нямат (1. Кор. 7:29). Всичко това ни показва ясно кои са по-важните приоритети. Нека си припомним, че когато историята свърши своя ход, преходните връзки вече няма да съществуват. Но Христовата невеста, Божието семейство, ще остане и ще живее в слава.

- б) Професия. Професионалните задължения често възпрепятстват службата ни за Господа много повече, отколкото семейните връзки. Вярващият християнин трябва винаги да бъде полезен работник (Колос. 3:22-24), тъй като знае, че работата трябва да се върши като за Господа. Той трябва да бъде честен и справедлив (Лука 3:12-14). Въпреки това ще бъде обидна за Господа, ако ние жертваме твърде много време извън необходимата мярка за професията си, пренебрегвайки работата за Бога. На първо място трябва да се грижим за Божиите дела (Лука 2:49) и не бива да сме робни нито на хора, нито на професията (1. Кор. 7:23).
- в) Рутинни дейности. Често тези дейности ни отнемат твърде много време. Да слушаме Господа обаче е много по-важно, отколкото да изпълняваме домакинските задължения (Лука 10:39-41), въпреки че те също трябва да се свършат. Дори жизнено необходимото не бива да става повод за страх и грижи (Мат. 6:31). Много вярващи се справят идеално с ежедневните си задължения, но затова пък пренебрегват Божиите дела.
- г) Отдых и почивка. На тези, които непрекъснато усилено работят за Него, Господ препоръчва от време на време

почивка (Марк 6:31). Той растеше на ръст и в благоволение пред хората (Лука 2:52). Но от Евангелията в никакъв случай не можем да направим извода, че Той си е живял безгрижно или че е изразходвал времето Си предимно за спортни развлечения. Добре е да поддържаме добра физическа форма. Една пауза за отдих може да повиши резултатността ни в служението за Него. Почивката обаче трябва да е с мярка.

Вземане на правилни решения

Високите житейски принципи трябва всеки ден да се прилагат на дело. За да можем да разпознаем Божиите принципи и да ги приложим в ежедневието, трябва да вземаме решения.

1. *Използване на времето.* Много решения зависят от нашето време. Ние нямаме време за всичко, което бихме искали да свършим или което други биха ни възложили. Но всеки ден имаме време за това, което трябва да свършим, а и успяваме да го свършим. Това ни се удава само когато в молитва изкупваме времето си и използваме всяка добра възможност. Следните разсъждения биха могли да са ни от полза:
  - а) **Анализирайте начина, по който в момента изразходвате времето си, като в продължение на една обикновена седмица си записвате какво правите.**
  - б) **Започнете да пропускаете по-маловажните дейности и помислете как бихте могли да оползотворите по-добре престойте и пролуките.**
  - в) **Помислете как бихте могли да комбинирате определени дейности, които не се изключват взаимно (например ядене и четене, пътуване и слушане, спорт и общуване, миење на съдове и учене на библейски стихове).**
  - г) **Внимавайте с обещанията. Когато обещаете нещо, изпълнявайте го, но давайте обещания само въз основа на правилните приоритети. Научете се да казвате „не“.**

2. *Области, в които често се налага да вземаме решения.* В изброените по-долу области обикновено проличава кои са в действителност нашите приоритети. Погрешните приоритети в тези области ще ограничат или даже разрушат работата ни за Бога.
- а) Решения за образованието или професията. Те трябва да се вземат въз основа на Божиите приоритети, а не с оглед правене на кариера. Какво бих решил, ако разглеждах работата за Господа като най-важна?
  - б) Промени на местоживеенето. Те трябва да се преценят от същата гледна точка, независимо дали се касае за преместване в рамките на едно населено място, отдалечен град или друга държава. Йона не искаше да отиде в Ниневия, но това бе мястото, където Бог искаше той да бъде. Възложеното от Господа е по-важно от личните предпочитания по отношение на климат, близост до семейството или приятелите и т. н. Трябва да се вземат предвид възможностите за служение и лично израстване.
  - в) Отношения. Те трябва да се преценяват в светлината на Божиите интереси, а не на личните предпочитания. Апостол Павел по всяка вероятност би предпочел компанията на евреи пред тази на езичници, но той беше призван да бъде апостол на езичниците, а не апостол на евреите. Гостоприемството в Новия Завет ясно се противопоставя на личните предпочитания (Лука 14:12-13). Неженените трябва да обмислят също и плановете си за женитба от тази гледна точка.
3. *Преценка на решенията.* Когато стоим пред трудно решение, ще ни бъде от полза, ако си представим възможните последици от него. Ще издържа ли докрай? Доколко трябва да се ангажирам? В съгласие ли е то с постоянните ми задължения към Господа и служението ми? Високата цена на ученичеството се усеща най-ясно, когато трябва да вземаме решения. Приоритетите ни се познават по делата ни, а не по красивите думи в разговори и дискусии.

Заклучение

Нека отново разгледаме основните точки от Лекция 3. В „Тренировка по християнство 1“ – „Христос като Господ“:

- Започва ли *всеки* ден от живота ми с ново отдаване на Него?
- Поставям ли *всички* мои интереси на второ място след Неговите?
- Писам ли първо Него, преди да взема *всяко* решение?
- Съответства ли *всяко* мое задължение на задълженията ми към Него?
- Има ли *всяка* моя връзка Неговото одобрение?
- Може ли Той с радост да присъства на *всяко* мое действие и постъпка?
- Той ли е Господар на *всички* области от моя живот?

Когато животът свърши, на повечето християни ще им се иска да са живели по друг начин и да са изпълнявали по-добре отговорностите си. Като вземем предвид какво ни е поверил Бог и това, че когато един ден застанем пред Христовото съдилище (2. Кор. 5:10), ще трябва да отговаряме за повереното (Мат. 25:15-30; Лука 19,12-27; 16:9-13), твърде възможно е да имаме основания за съжаление, че на тази земя не сме поставили приоритетите си в правилния ред. Но тогава ще бъде твърде късно. Сега е времето да направим това и да живеем по подходящия начин. Така ще бъдем мъдри мъже и жени, а не глупаци.

Приоритетите в ученичеството

Прочетете внимателно Мат. 6:19-34 и отговорете на следните въпроси:

1. Нашите приоритети са нещата, на които отдаваме първостепенно значение в живота си. Кое стои най-често на първо място в очите на света? (ст. 19 и 25)

2. Как бихте дефинирали „съкровищата в небето“?

Сравнете предимствата и недостатъците на съкровищата на земята и на небето.

Съкровища в небето

Съкровища на земята

Предимства

Предимства

Недостатъци

Недостатъци

3. Каква е връзката между ст. 19 и 20?

4. Ст. 24. Коя е основната гледна точка за правилното подреждане на приоритетите?

По какъв начин погрешните приоритети водят до намалена ефективност в служението на Христос? (2.Тим. 2:4)

5. Каква утеха и благословения дава Бог на тези, които поставят Неговите приоритети на първо място? (ст. 33)

Какво казва Христос за тези, които поставят материалните си нужди над Него? (ст. 27-30)

Господ говори за ядене, пиене, облекло и къщи. Каква поука бихте извели за възможни проблеми с приоритетите в тези области?

6. Как бихте приложили Мат. 6:31-34 към отговорностите в ежедневиия си живот и как, когато става въпрос за решения, определящи посоката на живота ви?
- а) в семейството

  - б) в образованието и професията

  - в) при избора на местоживеене

  - г) при справянето с ежедневните задължения

  - д) при използването на времето за Бога, за братята и сестрите и за невярващите
7. Във връзка със „съкровищата в небето“ прочетете Мат. 25:14-30, Лука 19:12-27 и 2. Кор. 5:10. Приложете лично за себе си един от тези пасажу. Какво означава за вас „съкровища в небето“?

Ученикът като роб на Исус Христос

„Не знаете ли, че на когото предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на оня, на когото се покорявате – било на греха, *който докарва* смърт, или на послушанието, *което докарва* правда?“ (Рим. 6:16). Вярващият изрично бива наречен „роб на Христос“ (1. Кор. 7:22). Някога ние бяхме роби на греха (Рим. 6:6), а сега сме роби на Бога. Малцина от невярващите виждат себе си като роби на греха. Почти толкова рядко вярващите виждат себе си като роби на Господ Исус Христос. А всъщност това е естественото следствие от факта, че Исус е Господ и Учител на всеки вярващ.

За повечето от нас думата роб предизвиква неприятни чувства. Робството ни напомня за несправедливост, за нещо ужасно и убийствено за хората, които все пак са сътворени по Божия образ и подобие. Да станем роби ни изглежда като нещо, което на всяка цена трябва да избегнем. Това ни изглежда неуместно, защото в края на краищата робството е само мрачен спомен от античността. И все пак възможно е да погледнем на тази дума от друга гледна точка. Човекът е творение и живее в затворената система, подвластна на неговия Творец. Той не може да избяга. Дори и езическите религии често са установявали, че човекът е пленник на всемогъщия Бог. Правото ни да избираме съществува само в границите, определени от моралния Владелец на вселената. Човекът упражнява своето господство само в разрешената от Бога мярка.

Да бъдем роби на Бога означава да бъдем безусловно подчинени на Неговата воля. Това означава още, че ние се прекланяме пред Негово Величество всемогъщия Творец и Вседържател на всемира, Който стои далеч над нас във всяко отношение. Независимо дали разбираме значението на Неговото господство във всичките му подробности, или не, във всеки случай не можем да твърдим, че сме поданици на Царя, ако не искаме Той да владее над нас (Лука 19:27). За нас, хората, няма нищо унижително в това да бъдем слуги на един Господар, Който ни обича, Който Се

пожертва за нас и плати със Своя живот за нашите грехове (Галат. 2:20).

Значението на думата „роб“

В Библията се срещат две думи, използвани за някой, който служи на Бога. Едната е *диаконос* и означава обикновен слуга или служител. Така обикновено биват наричани тези, на които са поверени определени дейности и имат известни права. В Библията тази дума се употребява както в прекия ѝ смисъл, така и за хора, които служат на Бога. Тя се превежда като „служител“, например „Христови служители“ (1. Кор. 4:1), и се употребява също за службата на дяконите (1. Тим. 3:8; Фил. 1:1). Има още една дума в Библията, която означава някой, който служи, а именно *доулос*. Тя означава „крепостен“ или „роб“. Робите или са били купувани на пазара, или са били пленявани и заробвани. Те са нямали никакви права и не са получавали никаква заплата. Тази дума се използва за вярващи, за апостолите и дори за Господ Исус. Тя изразява пълното подчинение на Божията воля.

Вярващите са роби на Господа. Ние сме „с цена купени“ и не принадлежим на себе си (1. Кор. 6:20; 7:23). Цената, която бе платена, бе Неговата скъпоценна кръв (1. Петр. 1:18). Вярващите са изкупени хора. В основата на образа на изкупението, откупна, лежи идеята за придобиване чрез плащане на исканата цена. Един изкупен човек е купен от Господа и затова Му принадлежи. Това включва всичко, което той е, което има и на което се навява в бъдеще. Пари, време, способности и познанието на истината, всичко това са поверени блага и дарове по благодат. Те трябва да се използват за Божия слава.

Примерът на Божиите роби

Апостолите бяха изцяло отдадени на Господа и го показваха, като заеха позицията на Негови роби. Павел на няколко пъти повтаря това определение за себе си (Рим. 1:1; Галат. 1:10; Тим 1:1). В него той включва също Тимотей (Филип. 1:1) и Епафрас (Колос. 4:12). Петър също казва за себе си, че е роб (2. Петр. 1:1), а също и Яков (Яков 1:1).

Всички последователи на Господа са призвани да се нарекат Негови роби и да живеят по съответния начин (Ефес. 6:6; Откр. 1:1). Един вярващ трябва да гледа на себе си като на роб на Исус Христос, въпреки че е свободен (1. Кор. 7:22). С оглед на това си положение Христовият роб не трябва да бъде свадлив, а търпелив дори когато е оцетен (2. Тим. 2:24). „Който иска да бъде пръв между вас, нека бъде слуга на всичките“ (Марк 10:44).

Ученикът на Исус следва своя Господар само като сам стане роб. Исус се отказа от привилегията на божествената слава и пое ролята Си на роб, беше покорен на Бога и Му служеше смирено като обикновен човек, унижи се и беше послушен до смърт, дори до смърт на кръст. Затова Бог Го превъзвиси и Му даде име, което стои над всички имена (Филип. 2:9). Пророците от Стария Завет пророкуваха за Исус, че Той е истинският Ученик, чиито уши са винаги отворени за Божието слово (Исаия 50:4-6; Пс. 40:6-8).

Господ придаваше голямо значение на тази истина. Като пример Той изми краката на учениците Си (Йоан 13:1-7), взе кърпата и извърши работата на един роб. Тогава ги попита дали разбират значението на това, което е направил, и каза, че им дава този пример въпреки че е техен Господар и Учител и добави: „Слугата не е по-горен от господаря си“ (Йоан 13:16). Той беше Господарят, а те бяха робите. Те не бяха по-горни от Него и би трябвало да заемат същото положение, което в действителност би било подходящо за тях. Вярно е, че Исус не ги нарече роби, а приятели (Йоан 15:15), но те сами се нарекоха Негови роби, защото не се срамуваха от това.

Бихте ли приели с радост това определение за себе си? Готови ли сте да приложите значението на тази дума към собствения си живот?

Животът на Божия роб

Задължението за пълно отдаване на Господа, вярна служба и лоялност са основните условия за един живот в тази роля. Бихме могли още да допълним, че робът трябва да носи печалба на Гос-

подаря си, както в притчата за талантите (Мат. 25:14-30) и поверените мнаси (Лука 19:11-27). Както виждаме в тези примери, Бог очаква от Своя народ да живее така, че да оползотворява това, което му е поверено, да защитава Неговите интереси и да увеличава печалбата Му. Мързеливият роб е наречен безполезен и зъл. Добрият роб получава похвала, защото е оползотворил дарбите си. Един роб е наистина полезен, когато извършва повече, отколкото са преките му задължения. Безполезен е, ако върши само това, което непременно трябва да бъде извършено, изпълнявайки минималните изисквания (Лука 17:10). Всеки, който твърди, че е вярващ, би трябвало да се съобрази с това, когато обмисля дали начинът му на живот, приоритетите и службата му са действително приемливи. Повечето християни в това отношение живеят на много ниско ниво.

Как бихме могли да знаем какво иска Бог от нас, за да изпълним тази си роля? Как бихме могли да приложим това дълбоко познание в живота си? Тук не става въпрос само за нашето съгласие или одобрение. Като средство за борба с погрешния начин на живот трябва да последват съответните дела.

Бихме могли да започнем с освобождаването от представата, че Бог ни е задължен по някакъв начин. Дори напротив: „Че по милост Господна ние не се довършихме“ (Плач. Ерем. 3:22). Бог проявява към нас незаслужена доброта, наречена благодат, без изобщо ни най-малко да ни е задължен. Когато размислим факта, че живеем по милост, нашата любов и благодарност растат и имаме по-малко проблеми с приемането на тази роля. Ще ни бъде от полза да разберем, че само управляваме, а не притежаваме това, което Бог ни е дал. Така ни вижда Бог.

Затова би трябвало всеки ден да бъде съзнателно посвещаван на Господа със сериозната молитва той да бъде полезен и ползотворен за Него. Ценно е това, което иска Бог, а не което искаме ние. Отговорността на добрия роб е да бъде изцяло на разположение на Господаря си, по всяко време готов за всяко Негово кимване и повик.

Бихме могли да помислим за това кои са качества на добрия работник или служител и да се стремим да ги развием в живота си. Ето някои от тях:

1. *Бързата реакция* на молби или заповеди е положителна черта, особено когато е придружена с радост, а не с мърморене.
2. *Упоритата работа и старание* правят добро впечатление на всеки шеф. Мързеловият и немарлив работник е бедствие за всяко работно място. (Притчи 10:26; 18:19; 24:30-31).
3. *Надеждността* е основна предпоставка. „Проклет да бъде оня, който върши делото Господно небрежно“ (Ерем 48:10). Небрежна работа или липса на прилежание в Божиите дела са обига за Него.
4. *Познанията по специалността или компетентността* в това, което правим, са от огромно значение. Всеки би трябвало да бъде работник, който няма от какво да се срамува (2. Тим. 2:15).
5. *Верността* днес спада към рядко срещаните добродетели. Но работниците, които са верни на работодателя си, представляват гръбначния стълб на всеки колектив. Ние трябва да сме верни на Христос, на църквата, в която ходим, на останалите съслужители и съработници. Преданият роб в Стария Завет не е искал да напусне господаря си дори когато е имал възможност за това (Изх. 21:5-6; Второзак. 15:15-16).
6. *Внимателният работник* няма нужда да му се казва всичко, което трябва да свърши. Той знае какво е необходимо и го върши, без да вдига много шум и без специални указания. Христовият роб търси възможности да служи.
7. *Добрите взаимоотношения* с останалите са безусловна необходимост. Хората, които постоянно критикуват, обвиняват или лесно се обиждат и търсят конфликти, изглежда, никога няма да изчезнат. Където и да отидат, те винаги създават проблеми, вместо да помагат за решаването им. Ако

те не се променят, често е нужно в интерес на мира и единството да бъдат изключени от колектива.

Препятствията пред живота в святост

Нито един вярващ няма да бъде полезен Божий роб, ако гледа на тази роля с пренебрежение и отвращение. Такъв човек би се интересувал повече от собствените си права, реализация в личния си живот и собствените си дела, отколкото за това да търси Божията слава. Можем ли да приемем ролята си с радост и благодарност, защото на Него дължим всичко? Може ли любовта към Христос да ни мотивира за жертвоготовен живот?

Както при всеки аспект на живота в святост, така и тук трябва да сме стъпили на истинската, дълбока вяра. Вярваме ли на това, което казва Божието слово за нашето призвание? Една повърхностна вяра, която само се съгласява с истината, без обаче да я прилага на дело, никога няма да доведе до служба на Бога. Ако сме доволни само от външната форма на християнството, от посещенията на църква и в някаква степен моралния ни живот, никога няма да напреднем повече от това. Ако Господ Исус изобщо означава нещо за вас, не заслужава ли Той всичко това?

Положението на един роб изисква смирение и подчинение на съответния авторитет. Днес нито едно от тези качества не се ценят високо. Гордостта под формата на независимост и неприемане на никакво поучение са широко разпространени в нашето съвремие. Малцина биха последвали призива на Господ Исус: „Вземете Моето иго върху си и научете се от Мен, защото съм кротък и смирен на сърце“ (Мат. 11:29). Повечето хора искат да заповядват, без изобщо да са се научили да се подчиняват на заповеди. Те са прекалено недисциплинирани, за да бъдат добри войници. Днес на хората им се втъпява, че подчинението е равнозначно на малоценност и изключва респекта и личните права. Вече дори малките деца се възпитават по този начин.

Причината за това е просто фактът, че хората, на които им липсва истинско отдаване на Христос и които не са се предали изцяло на Него, никога не биха приели ролята на Негови роби. Те-

зи, които приемат тази роля, трябва да работят ежедневно, за стават все по-полезни за Господа. Те трябва да търсят възможности да служат на други в Неговото име.

Има ли Христовата църква за задача да се грижи за непокорните и плътски вярващи и да ги прави щастливи? Трябва ли да се проповядва само това, което те искат да чуят? Прочетете 2. Тим. 4:3 по този въпрос. Как се съчетава това с позицията на Павел в 1. Кор. 9:12, където той заявява, че не иска да се възползва от полагащите му се права, за да напредва по-добре разпространението на Евангелието? Лука 17:7-10 дава пример за правилното поведение на един истински роб, който не претендира за правата си и не изисква благодарност, а изпълнява вярно службата си. Накрая той казва, че е само един безполезен роб, който е изпълнил задълженията си. Това схващане е отдалечено на светлинни години от днешните схващания. Днес вярващите очакват възхищение, аплодисменти, похвали, слава и искат другите да се допитват до тях за мнението им. Това несъмнено е много ефективно, ако някой иска да използва или манипулира другите за собствените си цели. Но Христовият роб, разбира се, не може нито да търси, нито да очаква такова ласкателно отношение. Ние служим с любов най-напред на Господа, а после на човеците.

Наградата на Христовия роб

Защо трябва да искаме да сме роби на Христос? Мнозина казват, че им е достатъчно това, че са приели Христос и че са си осигурили мястото на небето и вечния живот. Оттук нататък са свободни да живеят, както им харесва, вземайки от живота всичко, което могат. Те искат да имат всички земни наслади и небето като добавка – най-доброто и от двата свята.

Господ показва ясно в Йоан 12:25 и Лука 9:24, че този начин на мислене е заблуда. Ако ние живеем за Христос тук и сега, ще спечелим живота си. Да живеем само за този живот означава да продължаваме да го отхвърляме. Помислете внимателно за всичко това.

Със своите действия в земния живот вярващият строи една вечна сграда (1. Кор. 3:11-15). Неговите действия в Божиите очи могат да бъдат от скъпоценно злато или просто от дърво, сено или слама. Той може да трупа богатства на небето (Мат. 6:20; 19:21) и да увеличава небесната си награда. Награда има дори и за чашата вода, дадена в Господното име (Марк 9:41). Същият откъс, който ни призовава да преценим живота и службата си на вярващи, подчертава и висшата мотивация за това: дълбоката любов към Господ Исус (2. Кор. 5:10; 14-15).

Ученикът като роб на Исус Христос

1. Новият завет говори за мнозина, които са гледали на себе си като на роби на Исус Христос. В какъв смисъл тези хора са осъществявали това в живота си?
2. Прочетете Филип. 2:3-11 и Йоан 13:1-17. Кои от качества на ученика виждаме тук в Господ Исус?
3. Павел ни напомня, че „сме с цена купени“ и затова сме роби на Христос (1. Кор. 7:22-23). Помислете какво означава да бъдем роби на Христос. Споделете мислите си с другите. Прочетете още веднъж списъка от въпросите в края на лекция 4, за да намерите някои приложения. Запишете какво искате да направите.

4. Господарят на господарите се отказва от правата Си, от божествените си привилегии, като се унижи и стана роб (Филип. 2:6-7). Кои права и интереси, които цените, ви пречат да се посветите от все сърце на служба на Господа? Какви стъпки трябва да предприемете, за да преодолеете тези пречки?
5. Много християни казват, че не познават учението за Христовото съдилище (2. Кор. 5:10). Но освен Мат. 6:20; 19:21; Марк 10:28-30; 1. Кор. 3:14; Евр. 6:10; и 2. Петр. 1:11 има много стихове към тази тема. Смятате ли, че би било справедливо, ако Бог не възнагради предания живот на тази земя? По какъв начин това познание би повлияло на вашето ежедневие? До каква степен това би било за вас още един мотив наред с дълбоката ви любов към Господа? (2. Кор. 5:14-15)
6. Признайте честно пред себе си дали тази лекция ви обезпокои или засегна по някакъв начин. Как ще реагирате на това?

Ученикът в Божието училище

Да правим другите ученици означава да ги учим да пазят всичко, което Господ ни е заповядал. Следователно ученичеството включва и учебен процес. Ученикът в Божието училище първо слуша, после наблюдава и накрая прилага на практика това, което е научил. Той преценява и премисля Божиите пътища, които за нас често са тайнствени. Има моменти, когато сме на върха, и моменти на изпитания; моменти, в които сме по-близо до Него, и моменти на провали. Често учениците са смаяни от Неговото учение (Мат. 13:64; Марк 10:26), Неговите пътища (Марк 5:43; 6:2) и Неговите способности (Марк 7:37). Той многократно им обясняваше скъпоценни истини, но въпреки това те не Го разбираха (Йоан 8:43; Марк 15:16). Въпреки многото чудеса, които Той извърши, на тях им беше трудно да повярват (Лука 24:25; Марк 16:24). Както в Стария Завет народът не позна Божиите пътища, нито зачете Неговото учение, така и учениците често не разбираха Неговите пътища, когато Го следваха. Ние трябва да ги познаем – по този начин отсега ще бъдем подготвени за вечното общение с Него. Това ни помага, когато разглеждаме живота си в светлината на вечността, да не придаваме твърде голямо значение на сегашните обстоятелства, дори и те да са много тежки. Израстването на характера ни за вечността е ясна цел на Бога за настоящия ни живот.

Учителят

Сам Бог е най-великият Учител в Своето училище. Той е началото и краят, Първият и Последният, Алфата и Омегата. Нито един ученик не е имал някога по-добър или по-мъдър учител. Кой би могъл да научи Господа на нещо? (1. Кор. 2:16). Проникновеният разговор на Бога с Йов изяснява много добре този въпрос (Йов 38-40). За небесните жители сигурно е било доста чудно, че едно грешно създание гързва да спори с Бога и при това да се държи така, сякаш знае повече от Всезнаещия. Чрез Своя слуга Мойсей Той беше Учителят на Израел (Второзак. 4:5). Пат-

риарсите също бяха наясно с Божиите действия и промисли. Той често говореше с тях посредством директни откровения, сънища и видения. Псалмистът копнееше да бъде научен на Божиите пътища (Пс. 25:4, 8, 9, 12; 27:11). Божието слово е учебното пособие на големия Учител (Пс. 119). Класната стая е самият живот, а Учителят е Бог (1. Сол. 4:9). „Учител“ беше доста често използвана дума за обръщение към Господ Исус. Това е обикновеният термин *didaskalos*. Поучението беше една от изключителните Му задачи. Независимо дали в морето, в лодката, на планината, пред множествата хора, или пред дванадесетте, Той винаги беше чудесният Учител. Към Него често се обръщаха с уважителната титла „Равви“, което означава нещо като „Учителю мой“. Това обръщение се използва и днес за юдейските учители като религиозна титла. Също така това почти-телно обръщение се употребява и от Неговите ученици в Йоан 1:38; 3:2; 4:31; 9:2; 11:18. Юда, който Го предаде, също докрая Го наричаше така (Мат. 26:25; 26:49). Най-уважителната титла беше „Равуни“ – „моят велик Учител“. Това обръщение се е употребявало най-вече за първосвещеника в Синедриона, ако е бил потомък на Хилел, когото юдеите много почитали. Слепият Вартимей (Марк 10:47-51) и Мария Магдалена (Йоан 20:16) се обръщаха към Него по този начин. Трябва да спрем за момент и да се замислим над факта, че само за една обладана от демони жена и за един слепец се споменава, че са Го наричали с най-висшата уважителна титла към един учител. Най-великият Учител е бил винаги сам Бог, Който кани всички: „Вземете Моето иго върху си и научете се от Мен“ (Мат. 11:29).

Учебният план

Често чуваме следното твърдение: „Знам, че Бог иска да ми покаже нещо, но не разбирам какво е то.“ Както при всеки друг курс на обучение, е добре да познаваме темите, които ще ни бъдат преподавани. Какво иска да ни каже великият Учител?

1. *За Себе Си.* Главната тема на обучението е сам Бог. Той се оплакваше, че дори воловете и магаретата познават своя Господ, но народът Израел не Го познава (Исаия 1:3). По време на служението си апостол Павел имаше винаги за цел „да

Го познае“ (Филип. 3:10). Най-голямата слава за един човек е да познава Бога (Ерем. 9:24). Той ни учи на страх от Господа (Пс. 45:4), на Господните пътища (Пс. 51:13), на Господното слово (Пс. 119:12, 26, 64, 68) и на необходимостта да вършим Неговата воля (Пс. 143:10). Ние трябва да научим и разберем какво означава да имаме един Господ, Който е всемогъщ, всезнаещ и всеприсъстващ. Нашият Бог е съвършено свят, справедлив, истинен, верен, изпълнен с милост и любов. Той е безкраен, може да съществува сам за Себе Си, Той е суверен и извън границите на нашето пълно познание. Главната цел на изследването на Библията е да познаем Бога. Ние трябва да си поставим за цел с всеки нов ден да научаваме и преживяваме нещо повече от Него.

2. *За централното значение на Исус Христос.* Бог е пожелал да ни се открие в цялата Си пълнота в Исус Христос (Колос. 1:19; 2:9). „Затова и Бог Го възвиси най-високо и Му даде името, което е над всяко друго име; така че в името на Исус да се поклони всяко коляно от небесните и земните, и подземните същества; и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бог Отец“ (Филип. 2:9-11). Той е оставил в Неговите ръце целия съд (Йоан 5:22). Във всички неща Христос трябва да има първенството (Колос. 1:18). Той е Господ над всичко, Той е центърът на времето и вечността и Той трябва да бъде център в живота на тези, които са открили, че в Него имат пълнота (Колос. 2:10). Христос е нашият живот (Колос. 3:4). Той ни е спасил не за да търсим лично удовлетворение и реализация, а за да Го прославим. За тази цел сме били създадени. Във вечността ще бъдем постоянно обогатявани, като все повече и повече опознаваме Господ Исус. Дълбочината и красотата на Неговото същество са неизчерпаеми. Ако Го поставим в центъра на живота си, ще опитаме това познание още днес.
3. *За нас самите.* Необходимо е да разбираме изключително голямата стойност, която Бог ни е отредил. В морален и духовен смисъл ние сме създадени по Негов образ и подобие (Бит. 1:27; 5:1; 9:6). Той ни казва: „С вечна любов те възлюбих“ (Ерем. 31:3). Бог ни възлюби толкова много, че даде Единородния Си Син за нас (Йоан 3:16). Също и Синът ни възлю-

би и даде Себе Си за нас (Галат. 2:20; Ефес. 2:4; 5:2). Неговата любов стигна дотам, че заради нас Той понесе смъртта на кръста (Филип. 2:7.8). Всяка душа е толкова ценна за Бога, че за нея беше пролята кръвта на Агнето. Този факт придава на всеки от нас неоценима стойност. Обаче ние научаваме нещо съвсем друго за нашата плът, за покварената си от греха природа и за своеволието си. Ние не трябва да уповаваме на плътта (Филип. 3:3), нито по някакъв начин да разчитаме на себе си (2. Кор. 1:9). „Всяка твар е като трева и всичката ѝ слава – като цвят от трева“ (1. Петр. 1:24). Псалмистът умолява Бога да му открие краткотрайността на живота и собствената му преходност (Пс. 39:4). „Плътта нищо не ползва“ (Йоан 6:63). За слабите, грешните и изгубените се казва: „И тези, които са в плътта, не могат да угодят на Бога“ (Рим. 8:8). За нас, хората, е важно да се научим да уповаваме на Бога, а не на себе си! Ние трябва да се облягаме на Него, а не на собствения ни разум (Пр. 3:5).

Ние сме предопределени да бъдем променени съобразно образа на Неговия Син (Рим. 8:29). Неговият характер трябва да се развие в нашия живот. Затова изследваме Неговото поведение, наблюдаваме Неговите приоритети. Той е нашият пример за отношението ни към другите и ние обръщаме внимание на хората и техните нужди така, както Той е правил. Ние трябва да приемем принципите на Неговото мислене и поведение, да реагираме и говорим като Него. Трябва да растем в любовта – най-висшата християнска добродетел. В нашия живот трябва да се виждат още послушание, смирение, вяра, дръзновение, търпение, любезност и святост. Да имаме истински характер, означава да приличаме на Христос. Нека прибавим към вярата си всяка добродетел, която Бог ни е заповядал (2. Петр. 1:5-7).

Целта

Божиите деца се обучават за вечността, а не само за живота във времето. Той е мислел за нас още във вечността, още когато ни е избрал в Христос преди създаването на света (Ефес. 1:4). Той ни е предопределил за Негови синове и наследници (Ефес. 1:4; Рим. 8:17). Чрез нас Той е показал на силите и властите в небес-

ните места Своята милост и многообразна мъдрост (Ефес. 3:10). Бог има вечен план за нас. Нашата задача сега е да построим зданието на своя живот в светлината на вечността (1. Кор. 3:11-15). Нашите бъдещи задачи ще съответстват на това колко сме били верни в повереното ни тук и сега (Лука 19:17-19). Ние биваме подготвяни да съдим ангели (1. Кор. 6:3). В Божието присъствие ние ще Го хвалим в цялата вечност (Откр. 5:7-14). Ето защо Божието намерение е да ни подготви за вечността в Своето училище.

Божиите мисли за нас са твърде много, за да можем да ги изброим (Пс. 40:5). Той ни казва: „Тоя е пътят, ходете по него!“ (Исая 30:21). „Стъпките на човека се оправят от Господа; и Неговото благоволение е в пътя му“ (Пс. 37:23). Бог има план за нашия живот и е прекрасно да изследваме и изживеем детайлите на този план.

Обучението

1. *Опит.* Ученето трябва да излезе извън рамките на натрупването на информация. Определени уроци не могат да бъдат усвоени чрез четене на книги, нито даже чрез четене на Библията. Има неща, които могат да се научат само от опит. Думата „опит“ тук не се използва в смисъл на лични чувства. Има се предвид изживяването на събития. Гръцката дума „паудеиа“ може да се преведе с „назигавам“, „възпитавам“ или „обучавам“. Тя произлиза от корена на думата „дете“ и се отнася до възпитанието на деца, но се използва също и за обучаването на ученик (Деян. 22:3; 7:22). Еврейските деца по онова време са били обучавани в Писанията, в морални и интелектуални способности, както и в добри обноски. Понякога това е изисквало и телесно наказание с пръчка (Пр. 22:15; 23:13-14). Интересно е, че същата дума, която се превежда с „наказвам“, се използва както в буквален смисъл по отношение на страданията на нашия Господ (Лука 23:16,22), така и в преносен смисъл по отношение на Божието възпитание на вярващите (Евр. 12:5-11). Строгото възпитание е част от Божието обучение и се прилага често в класната стая на живота. Опитът обаче никога не бива да се привежда като ар-

гумент за опровергаване на истини от Писанието. Той би могъл да илюстрира на практика библейските истини.

2. *Корекция.* Тази дума за поправящо обучение се превежда с „поучавам“ или „наставлявам“. Тя често се отнася до наложителното назидание (Тим 2:12; 1. Тим. 1:20; 2. Тим. 2:25; 3:16). В този последен пасаж думата се превежда като „наставление в правдата“, което би могло да се предаде и като „възпитание в правдата“. Възпитанието или дисциплинирането са белези на Божията любов и грижа за израстването на Неговите деца (Евр. 12:6-7). Ако това поправящо назидание трябва да води към успех, ние трябва да го приемем с правилна нагласа, а не с огорчение или пренебрежение. Затова и се набляга на необходимостта от дисциплинирането. Резултатът от него е „мирен плод на правдата на тези, които са били обучавани чрез него“ (Евр. 12:11). Ние трябва да приемем това дисциплиниране. Тези, които го отхвърлят, не са показани в добра светлина в Писанието (Пс. 50:17; Притчи 1:7; 5:12; 13:1). Те са като мулета, прочути със своята опърничавост (Пс. 32:9). Божието търпение към тези хора е показано в Ерем. 32:33. Но в Исая 50:4-7 е разкрит идващият Месия като истинския Ученик, Който наистина е покорен на Бога. „Господ Иеова ми отвори ухото; и аз не се разбунтувах, нито се обърнах назад.“ Тази вътрешна нагласа е основната предпоставка за духовното обучение. Вие искрено искате да се покорявате на Бога и затова трябва да учите не просто за да знаете повече или за да правите впечатление на другите. Тъй като този стремеж е твърде рядко срещан сред така наречените вярващи, затова и добрите ученици в Божието училище са малко. За съжаление тази позиция е рядкост и при тези, които поучават Божието слово. Затова малцина от библейските преподаватели са добри учители и от Божия гледна точка. Господ Исус приканва бъдещите ученици: „Вземете Моето иго върху си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен на сърце“ (Мат. 11:29). Ако не искате да вземете Неговото иго върху себе си и не чувствате необходимост да бъдете смирени пред Бога и пред хората, няма да напреднете в духовно отношение.

Много от поученията в духовната област са твърде сложни за разума на обикновения човек. Господ, нашият велик Учител, се отличаваше с това, че можеше да обяснява и най-дълбоките истини с прости думи. Това е една от причините, поради които народът обичаше да Го слуша. Хората Го разбираха, поне до известна степен, докато поученията на книжниците изобщо не можеха да схванат. Онези, които се смятат за образовани, често пишат или говорят така, че да предизвикват възхищението на себеподобните си, но това не помага на обикновения човек да познае Бога. Как Бог поучава необразованите? „Защото дава заповед след заповед, правило след правило, тук малко, там малко“ (Исая 28:10). Понякога Господ нарочно не говореше за някои учения, за да не претоварва слушателите Си. „Имам още много неща да ви кажа, но не можете да ги понесете сега“ (Йоан 16:12). Ако някои са станали лениви да слушат, Господ ще им даде духовно мляко, въпреки че би желал да им даде твърда храна (Евр. 5:11-14).

Проблемът с приемането на Божиите принципи, тяхното прилагане и живеенето според тях биха могли да се обяснят чрез следните наблюдения:

- а) Казаното не винаги означава чуто.
- б) Чутото не винаги означава разбрано.
- в) Разбраното не винаги означава прието.
- г) Приетото не винаги означава направено.
- д) Направеното не винаги означава усвоено.

Божие слово е най-важният инструмент на Светия Дух за извършване на духовни промени във вярващите. Но явно обикновеният вярващ почти или изобщо не слуша посланията с цел да открие определени истини, за да ги приложи лично към себе си. Той е слушател, а не учащ се и не се старае да слуша Бога.

Този навик се запазва и при личното време с Господа. Само една малка част от вярващите водят плодотворен молитвен жи-

вот, в който Божият глас се чува ясно. Както някой веднъж беше казал, повечето виждат само печатарско мастило, когато четат Писанието. Те поемат информации и факти, съгласяват се с известните истини. Изпълняват „загължението“ си, четейки Библията, после я затварят и я оставят духовно недокосната. Те не научават нищо, което би могло да промени живота им през този ден. Те не очакват това и то не се и случва. Може би никой не им е помогнал да развият тази способност. Разбира се, един духовен приятел би се погрижил за това и би им помогнал да развият този ежедневен навик.

Как учим в Божието училище

Учебният процес съдържа пет съществени елемента. Ние учим чрез:

1. *Слушане.* Слушането трябва да е придружено от готовността за послушание. Господ често казваше: „Дайте ушите си на слушане“, „Който има уши да слуша“, или съжаляваше, че „с ушите си тежко чуват“ (Мат. 13:15). Ако не слушаме внимателно или не гледаме точно какво казва писаното Слово, ще научим твърде малко. „Уши имат, но не чуват“ (Пс. 115:14; 135:17) и затова остават в незнанието си. Този, който отказва да слуша Бога и да Му се подчинява, бива наказан от Него, като изгубва способността си да чува Неговия глас (Исая 6:10).
2. *Наблюдение.* Учениците постоянно наблюдаваха Господ Исус. След като Го видяха как се моли, те поискаха от Него да научи и тях да се молят (Лука 11:1). Неговият пример беше образец за тях, а също и за нас (1. Йоан. 2:6). Добре е, когато изпадне в голямо изкушение, да се запитаме: „Как би постъпил сега Господ?“ Бихме могли да открием какво би направил Той, като наблюдаваме подобни ситуации в Неговия живот и размишляваме над тях. След това обаче трябва и да постъпваме така, както сме видели да постъпва Той. Трябва да ставаме рано сутрин и да се молим за враговете си, защото Той пръвеше това. Ето защо е нужно да привикнем да живеем простичко, но в постоянна зависимост от Не-

го. Затова трябва да свидетелстваме за Него пред другите. Ако откажем да следваме Неговия пример, ние отказваме да се учим.

3. *Размишление.* Днес до голяма степен сме забравили изкуството на размисъла. Постоянното разсейване на вниманието чрез различни занимания, телевизия, радио, музика и безсмислен шум са ограбили възможността на вярващите да размишляват за Господа. „Сгорещи се сърцето ми дълбоко в мене; докато размишлявах, пламна огън“ – казва псалмистът (Пс. 39:3). Ние се учим не само чрез слушане и наблюдение. Трябва да отделяме време и за преценка и изводи. Чрез размисъла ние достигаем до дълбоко и проникновено разбиране; виждаме различни аспекти и си изясняваме важни зависимости; работим по решаването на проблеми и схващаме нещата в пълнота. Господ ни призовава към размисъл (Ис. Нав.1:8; Пс. 1:2; 63:6; 77:12). Които пренебрегва размисъла, ще пропусне най-дълбоките и важни уроци в своя живот или ще ги забрави залисан от постоянна заетост и социални ангажименти.
4. *Действие.* Истинското учене включва и приложението на това, което сме научили. Бог ни обучава не само за наблюдение и оценка – учението трябва да се приложи и на практика. Това е типичният ред на Павловите послания. Господ извърши всичко, което поучаваше (Деян. 1:1). Той ни призова да правим същото. „Бъдете изпълнители на словото, а не само слушатели, мамещи себе си“ (Яков 1:22).

Поучаването без съпътстващото го практическо обучение е точно противоположното на примера, който Господ ни даде. Създаването на ученици включва както предаването на знания, така и практическата подготовка. Затова едно съобразено с Божиите изисквания обучение под Негово ръководство насочва учениците към слушане на Божието слово и наблюдаване на Неговия пример. Този пример те виждат и в живота на духовните си водачи и зрелите християни. Учениците размишляват за всичко това, като повтарят наученото през деня. Ползотворното учене обхваща и повторението. Разбира се, то има своите граници. Божият последовател трябва да развива у себе си

готовност за учене (Прит.4:13; 8:33; 23:23). Обикновено ученикът се подчинява на гласа на своя учител и приклонява ухото си към тези, които го напътстват (Прит. 5:13). Колко повече ние трябва да се подчиняваме на нашия Господ и Учител!

5. *Приемане на наставления.* На какво иска да ни научи Господ чрез наставленията Си? Можем да очакваме, че Той ще ни покаже отношението на големите библейски истини към нашия живот. Не бива да очакваме някакво наставление, което противоречи на Божието слово. Бог няма да ни подтикне към това да пренебрегнем Словото Му, дори когато ни учи чрез опыта. Ние трябва да познаем Божиите пътища (Мат. 22:16; Лука 20:21). Трябва да се научим да вършим всичко, което Бог ни е заповядал (Мат. 28:20). Той се опитва да присади към вътрешното ни същество добродетелите на Господ Исус Христос. Той иска да ни научи да обичаме (1. Сол.4:9). Любовта е най-висшата християнска добродетел (1. Кор. 13:13). Той иска да ни научи да се подчиняваме (1. Царе 15:22). Как иначе бихме могли да Го прославим или да поучаваме другите? Той иска да ни научи да вярваме, защото без вяра не може да се угоди на Бога (Евр. 11:6). Той иска да ни научи да се надяваме, защото надеждата се основава на Божиите обещания (Рим. 8:20-25). Той иска да ни наставлява в благочестието (1. Тим. 6:2-3), за да живеем, както е живял Господ, защото сме направени по Неговия образ. Той иска да ни научи на усърдие, защото то насърчава другите и отговаря на примера на нашия Господ (2. Кор. 9:2; Йоан 2:17). Когато сме в най-голяма нужда, Той ще ни научи да уповаваме само на Бога (2. Кор. 12:9). Той иска да ни покаже, че е необходимо нашето его да отслабне и умре, защото „ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава само; но ако умре, дава много плод“ (Йоан 12:24). Той иска да ни доведе до кръста и да ни помоли да го вземаме всеки ден и да Го следваме (Лука 9:23; Марк 10:21; Мат. 10:38). Той иска да ни научи, че в Божия ред първо идва смирението, а после възвисяването (Филип. 2:5-9). Той ще ни покаже, че пръстените съдове трябва да се строшат, за да се види светлината (Съд. 7:20). Алабастреният съд трябваше да се счупи, за да се усети уханието на скъпоценния аромат (Марк 14:3). Това е пътят на кръста и той се научава чрез опыта.

Заклучение

Целта на тази лекция е да даде по-широка перспектива по отношение на опитностите с Бога в нашия живот. Трябва да се научим да виждаме живота си в светлината на вечността и да насочим погледа си отвъд конкретните сегашни обстоятелства към Божиите цели. Щом като трябва да станем съобразни с Христос, важно е характерът ни да се оформи при обстоятелствата, в които се намираме. Уроците ще бъдат твърде различни за отделните вярващи в зависимост от това, какво трябва да научи всеки и какви промени са необходими. Бог ни утешава и насърчава, като показва голямата Си любов и съчувствие към нас. Светият Дух е наречен Утешителят. Трябва да знаем, че Бог иска да ни помага по пътя към целта. Господ Исус е великият Първосвещеник, Който постоянно се застъпва за нас (Евр. 7:35). Отново и отново трябва да откриваме, че Неговата благодат е достатъчна, дори когато се чувстваме слаби и изкушавани. Апостол Павел пише, че се радва на своята слабост (2. Кор. 12:9.10). Той е знаел, че тя ще му даде възможност да развива търпение и доверие и ще го направи способен да утешава по-добре другите (Яков 1:2-4; 2. Кор. 1:3-6).

Ученикът в Божието училище

1. Когато християните изпадат в трудности, често се казва: „Такава е Божията воля“ или „Бог е решил“. С това се има предвид правото на Бога като най-висше Същество да води нещата според Собственото Си желание. Прочетете Рим. 8:28-29 и си запишете какво в тези стихове може да ви помогне по-добре да разбирате и приемате трудностите.
2. Как е действал Бог във вашия живот, за да ви наставлява? Каква е била връзката между Неговото действие и това, което сте научили и вашия характер?
3. По какъв начин упоавате на Божието слово, когато търсите водителство в живота си? Как търсите Божия път?

4. Според Вас какви са съществените Божи намерения за вашето възпитание?
5. Какво според вас ви прави добър ученик в Божието училище? Или какво ви прави лош ученик? Изследвайте сравнението в Евр. 5:12-14 от тази гледна точка. Защо християните израстват толкова различно? Помислете за това, как ви мотивира любовта ви към Христос и силата на вашата вяра.
6. Какво бихте могли да направите, за да станете по-добър ученик в Божието училище? Какво искате да приложите в живота си като резултат от тази лекция?

Отношението на ученика към спасения свят

Човешкият Син посети тази планета с твърдото намерение да потърси и спаси погиналото (Лука 19:10). Въпреки че Неговото служение се отнасяше на първо място до Юдея и Галилея, Неговата мисия излезе далеч извън рамките на спасението на „изгубените овце от Израил“. Той говори за чужди народи, които не знаят нищо за обещания Месия, и живеят „без да имат никаква надежда и без Бога на света“ (Ефес. 2:12). Исус беше изпратеният от Бога Посредник, „който иска да се спасят всичките човеци и да дойдат до познанието на истината“ (1. Тим. 2:3-6). Неговата кръв е откупът за „човеци от всяко племе, език, народ и нация“ (Откр. 5:9).

Нашият Господ обикаляше от село на село, поучаваше и изцеляваше. При това дори само гледката на множествата трогваше сърцето Му. Когато видя окаяното духовно състояние на изгубените израилеви овце и липсата на грижовен пастир, сърцето Му се изпълни с жалост. Движен от голяма болка за тези хора, Господ каза на учениците Си: „Жетвата е изобилна, а работниците – малко; затова молете се на Господаря на жетвата да изпрати работници на жетвата Си“ (Мат. 9:37-38). Исус виждаше една силна армия от дръзновени работници, която щеше да бъде изпратена, за да пожъне мъжете и жените, нуждаещи се от Неговото спасение. Тези работници трябва да споделят Неговото видение, за да могат да го осъществят.

Мащабното видение на Господа да достигне до изгубените е загатнато в Евангелията. След възкресението то става все поясно. Неговият поход в силата на Светия Дух започна от Ерусалим и няма да свърши, докато Евангелието не бъде проповядвано по целия свят (Лука 24:47; Деян. 1:8; Марк 16:15). Господарят на жетвата заповяда на Своите ученици, първо, да отидат до всички народи и, второ, да ги направят ученици, като ги кръстят и ги учат да пазят Неговите заповеди. Отговорността

за евангелизацията на света трябва да бъде споделена от всички ученици, защото тази последна Негова заповед се изпълнява от всички, които наистина са Негови последователи (Мат. 18:20).

Видението, което лекува късогледство

Когато Господ започна да говори на първите ученици за плановете Си за световна евангелизация, Той се сблъска с предразсъдъците и ограничеността на тогавашното време. Юдеите погрешно тълкуваха предимствата на своето положение. Вместо да изпълняват поръчението си да бъдат Божии свидетели и проводник на Божието благословение за другите народи по света, те ги презираха. Някои равнин смятаха, че езичниците не са нищо повече освен масло за огъня на ада. В Деянията на апостолите се вижда дългият учебен процес, който беше необходим за отстраняването на тази заблуда. Християните дори трябваше чрез преследвания да бъдат принудени да евангелизират извън границите на Ерусалим (Деян. 11:19). Свръхестествени видения, чудно съвпадение на събития, видимото и осезаемото доказателство, че вярващите и от други нации са приели Светия Дух, бяха необходими, за да убедят апостол Петър и неговите братя юдеи. Те разбраха, че „Наистина... Бог не гледа на лице; а във всеки народ оня, който Му се бои и върши правда, Му е угоден“ (Деян. 10:34-35).

Антипатията на евреите към презрените им съседи, самаряните, беше още по-очевидна. Веднъж, когато не намериха подслон в едно самарийско село, Господ трябваше да укори учениците Си заради неправилното им отношение (Лука 9:51-56). Той възнамеряваше един ден същите тези еврейски апостоли да измолят от небето не огън, а Светия Дух за самаряните (Деян. 8:14-17). Той говореше добро за самаряните (Лука 10:33). За голямо учудване на дванадесетте Исус започна Своя евангелизационен поход в Самария, разговаряйки с една презряна самарянка. Тогавга Господ възкликна: „Ето, казвам ви, повдигнете очите си и вижте, че нивите са вече бели за жетва.“ Когато дванадесетте се огледаха, видяха самарийското село наблизко. Тази неочаквана нива наистина беше узряла (Йоан 4:1-42).

Повечето християни биха отрekli, че имат расистки или религиозни предрасъдъци, но въпреки това в практиката си те са твърде късогледни за световната евангелизация. Мнозинството вярващи не довеждат никого при Христос. Може би това се дължи на страх, недостатъчно обучение или недостатъчно съзнание за дълг и отговорност. Други са задрямали в комфортния живот и дълбокото отчаяние и страдание в света не ги трогва. Техният поглед не стига по-далеч от нуждите на собственото им семейство, църква или религия. Това е късогледство.

Хенри Мартин, големият мисионер в Индия, каза веднъж: „Христовият Дух е дух на мисионерство. Колкото повече се доближаваме до Него, толкова по-ревностни мисионери ставаме.“ Колко малко приличат на Христос някои християни!

Видението за световната жетва

„Очи, които гледат, има много, но очи, които виждат, са рядкост“ – каза Осуалд Сангерс.

Трудно е да си представим огромните човешки множества без Христос. В началото на деветдесетте години на нашата планета живееха приблизително 5,3 милиарда души. Една трета от тях са членове на някаква църква или поне твърдят за себе си, че са християни. По-малко от 300 милиона принадлежат към църкви или движения, които биха могли да се нарекат в широк смисъл евангелски. Въпреки това много от тези хора са християни само по име. Дори ако приемем, че има много вярващи и в неевангелските църкви, това се компенсирa от факта, че в евангелските църкви има много мними вярващи. По този начин се получава в най-добрия случай цифрата 300 милиона, макар ние да се надяваме, че са повече.

Като извадим от общия брой на населението на земята броя на истинските вярващи, получаваме 5 милиарда души, които се нуждаят от Христос като Господ и Спасител. Половината от тези хора не знаят почти нищо за Него, да не говорим за ясно разбиране на Евангелието. Нека се опитаме да онагледим колко голямо е това число. Ако си представим, че покрай нас мина-

Вам хора в редици по сто един до друг, в бързо темпо биха минавали 80 редици в минута или 8000 в минута. За един ден това са 12 милиона. Но това би било само началото. Ако хората вървят по този начин денонощно, би минал един месец, докато се извървят 360 милиона. Само за населението на Индия биха били нужни два месеца. Изреждането на цялото земно население, което върви към бъдещето без Христос, би продължило 14 месеца. Към това число ще се прибавят още 2,5 милиарда от родените в следващите 15 години. То става толкова голямо, че някои считат, че в това поколение живеят половината от всички хора, живели някога на земята. Не бива да се учудваме, че невярващите не вземат на сериозно нашата вяра, че без Христос те са изгубени. „Ако наистина вярвате в това, защо не сте направили повече, за да достигне това послание до всички хора?“ Всякакъв отговор би бил слаб и твърде неубедителен.

Видението за разпространение на Евангелието в различни култури

Когато отворим очите си и видим тази гигантска нива, узряла за жетва, ще видим, че осъзнаването на тази задача е само началото. Повечето от тези изгубени хора живеят от другата страна на една ужасна езикова и културна бариера, която ги отделя от свидетелството на живи евангелски църкви. Въпреки че почти във всяка страна на света има християнски църкви, също така е вярно, че във всяка страна има различни народи, племена, етнически и езикови групи, които са почти недокоснати от Евангелието.

Предизвикателството на накултурната евангелизация може ясно да се види в примера на Пакистан. Пакистан е държава с население около 100 милиона, от които около 1 милион са християни по име. За една мюсюлманска страна отношението 1 : 100 никак не е лошо. Но 99% от тези християни произлизат от християнски семейства или от най-низшите хиндуистки касты. Освен това там християните биват наричани „метачи“, защото много от тях работят като улични метачи. Те нямат никакви социални контакти с 97% от мюсюлманите. По тази причина влиянието на Евангелието върху мнозинството на население-

то на тази страна е нищожно малко. Само 3% от него би могло да бъде достигнато, без да се прехвърли културната бариера, което обаче не се прави. Този феномен се повтаря навсякъде по света.

Видението за настоящото действие

Нашата задача се отнася за целия свят и ние не можем за се преструваме, че вече сме я изпълнили. Освен това трябва да виждаме връзката между бъдещите събития и настоящите ни действия. Глобалното видение изисква локално действие. Каква роля бихме могли да играем в това гигантско световно мероприятие?

А. Работа у дома

1. *Лична молитва.* Необходима е ежедневна молитва при добра информация. Към такава систематична молитва може да ни подтикне например кореспонденция с мисионери или специални наръчници като „Молитва за света“⁽¹⁾ или „Молитва за народите на Съветския съюз“⁽²⁾. Нека помним и това, за което Господ ни каза да се молим – за „работници за жетвата“ (Мат. 9:38).
2. *Молитвени групи.* Групи, които редовно се събират за застъпническа молитва, са доказали себе си като много ефективен инструмент в Божиите ръце. Такива срещи трябва да бъдат добре подготвени и водени.
3. *Наблягане на мисията.* Подкрепяйте мисионерската работа на местното си събрание. Запознавайте се с мисионери, които работят за Божието дело в чужбина. Посещавайте техните мисионерски конференции. На някои места глобалното видение за световната евангелизация се замества с ограничен поглед само върху мисията. Фокусът често се измества от полето към работниците (Йоан 4:35), от нуждите на местните хора към тези на мисионерите. Вместо да сме съпричастни на духовните нужди на църквите и спасените

от един народ, ние се улавяме, че се възхищаваме на голямата жертва на мисионерите. Едно уравновесено отношение към мисията ще наблегне на първото, без да пренебрегва второто.

4. *Финансова подкрепа.* Подкрепяйте щедро мисионерската работа, както Бог ви води. Не се подлъгвайте по призиви за дарения от ярките цветни проспекти, които постоянно долитат с пощата. Работниците, които не прибягват към подобни методи, а вместо това поверяват на Бога задоволяването на потребностите си, заслужават най-висок приоритет. Не пренебрегвайте местната си църква като начин за предаване на дарения за Божиите работници (Филип. 1:7; 4:15-18).
5. *Международно студентско служение.* Докато в много страни е много трудно или забранено да се евангелизира, студенти от тези страни се стичат в университетите на свободния свят. Добрите възможности за образование привличат хиляди талантиливи млади хора от тези страни. Възможностите за евангелизация в университетите или за просто гостоприемство са както стратегически важни, така и многобройни.
6. *Бежанци и малцинства.* Огромни множества от чужденци идват в обсега на Евангелието, защото трябва да бягат от потисничество и война. Много повече камбоджанци са станали християни в САЩ, отколкото в цялата история на страната им преди последната война. Тук съществува уникална възможност за показване на християнска любов и достигане до иначе недостижимите. Много от тях са заинтересовани и от разширяването на езиковите си познания.

Б. Работа в друга страна

Трябва ли да се замислям за възможността за мисионерска работа в чужда страна? Този въпрос трябва да се обмисли сериозно с необходимата доза реализъм. Много талантиливи и искрени християни, които биха били голямо благословение на мисо-

нерското поле, никога не са се замисляли сериозно над този въпрос. Изглежда, младите мъже се посвещават предимно на професионална реализация. Релсата на образованието, по която се движат, ги води по други пътища. Ежедневните неща отклоняват много евентуални кандидати от мисионерското поле.

Не всеки е призван да служи в друга страна, но желанието за това е похвално и бива възнаградено от Бога. Много хора, които служат на мисионерското поле, не са подходящи за това нито като характер, нито като способности и Бог не ги е забел там. Затова е изключително важно да използваме здравия си разум, когато преценяваме дарбите и способностите за това дело. Съществува опасността да надценяваме действителните си възможности (Рим. 12:3-6). Старейшините на църквата биха могли да бъдат по-обективни в преценката си за нас. Техният съвет може да бъде важна помощ при разпознаването на Божия призив (Деян. 16:1-3; 18:27-28; 1. Тим. 4:14). Когато сме убедени, че Бог ни води към по-мощно служение, добре е да Го помолим да потвърди това наше убеждение чрез други, по-зрели ръководители (Деян. 13:1-3).

В. Други предложения

1. Работете още сега заедно с Бога за отстраняване на слабостите в характера ви. Често най-големият проблем на мисионерското поле са самите мисионери. Научете се да не бъдете злопааметни и бързо да се помирявате с околните. Също така се научете безпроблемно да общувате и да работите с други хора. Дисциплинираният молитвен живот е абсолютно необходим. Самодисциплината принадлежи към най-важните качества на характера. Ако не сте се научили да се справяте с ограниченото време след работния ден, как тогава бихте могли ефективно да се справяте с много повече време?
2. Докажете способността си за служение в местната църква. Плодът на вашата евангелизация не би трябвало да се прояви чак когато църквата започне да ви поддържа. Плодът трябва да бъде предпоставка за излизането навън. Трябва да

докажем полезността си в областта, където е основната ни гарба.

3. Водете кореспонденция с опитни работници на мисионерското поле. За тях това ще е насърчение, а за вас – материал за молитва. Опитайте се да се учите от техния опит и да избягвате грешките, които те са допуснали.
4. Събирайте информация за работата чрез пътувания до мисионерското поле, от което се интересувате. Семействата е добре да пътуват заедно. Бихте могли да избегнете много грешки, ако сте наясно с високата цена.
5. Можете да събирате информация за мисионерското поле и чрез сътрудничество с някоя мисионерска или група подобна организация. Това би могло да е добър начин, но не винаги е най-добрият. Ако е възможно, работете известно време с някой опитен мисионер (Филип. 2:19-22). Така е по-добре, отколкото да работите в екип от неопитни и често недостатъчно подготвени млади хора.

Видението с трайна мотивация

1. *Нуждаем се от съзнанието за спешност.* Съществуващите мисионерски начинания са съвършено недостатъчни, за да посрещнат действителната нужда. Поръчението да достигнем до всяко племе, всеки език, всеки народ и всяка нация все още не е изпълнено (Откр. 5:9).
2. *Нуждаем се от съзнанието за своята лична отговорност.* Един човек попита Господ Исус: „Кой е моят ближнен?“ (Лука 10:38). В отговор Господ разказа прочутата история за добрия самарянин. Това беше един презрян поради народността си човек, който помогна на един ранен чужденец, докато мнозина религиозни хора го подминаха, без да му обърнат внимание. Кой друг, ако не вярващите, трябва да бъде отговорен за изпълнението на Божието желание за достигането на един свят, изпълнен с спасени грешници? Ясното поръче-

ние на Исус Христос в мисионерската заповед е напълно достатъчно (Мат. 28:19).

3. *Нуждаем се от правилна мотивация.* Тъй като Исус ме възлюби и слезе толкова ниско, за да ме спаси, и аз би трябвало да послушам Неговия глас, когато става дума да помогна на други. Към това трябва да ни подтиква Неговата любов (2. Кор. 5:14), а не желанието ни да бъдем приети от Бога.

Чарлз Марш разказва в една от мисионерските си книги⁽³⁾ покъртителната история за един млад мюсюлманин от Алжир. Той чул благата вест за Исус Христос, Спасителят, Който е дошъл от небето. Мюсюлманинът попитал вярващия:

„Има ли още много други освен тебе, които знаят това?“

„Да, има. Има милиони хора по света, които вярват в Исус Христос и които са намерили чрез Него мир, радост и прошка.“

„Но сигурно в тази страна не знае никой?“

„Напротив, дори и тук.“

„Колко са тези, които знаят?“

„Трябва да са много тук, в Алжир, а още повече в Европа.“

„Ако християните наистина вярват в това, защо никой не е дошъл да ни го каже по-рано? Не, вие, християните, не може наистина да вярвате в това, което казвате. Ако наистина вярвахте в това, бихте дошли много по-рано, за да ни кажете!“

1. P.J. Johnstone, Gebet fuer die Welt, Haensler-Verlag, Stuttgart 1987

2. Johannes Reimer, Gebet fuer die Voelker der Sovjetunion, Haensler-Verlag, Stuttgart 1988

3. Charles Marsh, Unmoeglich fuer Gott, Haensler-Verlag, Stuttgart 1991

Отношението на ученика към спасения свят

1. Коя мисъл или идея е най-голямото предизвикателство за вас? Каква е вашата лична реакция на огромния брой хора, до които трябва да достигне Евангелието?
2. По какъв начин се промени съзнанието ви за отговорност към световната евангелизация от тази лекция?
3. По какъв начин вие лично сте ангажирани в делото на световната мисия? Какъв е вашият принос? Разгледайте предложенията в точката „Видението за настоящото действие“.

4. Как бихте могли в бъдеще да допринесете за успеха на световната евангелизация?

5. По какъв начин в момента подкрепяте в молитва световната мисия? За кои мисионери или страни се молите редовно?

6. Какво бихте могли да направите, за да не забравяте спешността на тази задача? Прочетете приложението („Една странна, но истинска история“), преди да отговорите.

Отношението на ученика към църквата

В своята първа молитва за читателите на Посланието към ефесяните Павел изразява своята загриженост, че вярващите трябва да разбират какво значение има Божията църква в Неговите очи. Павел се моли на Бог: да „просветли очите на сърцето ви, за да знаете каква е надеждата на Неговото призоваване“ (Ефес. 1:18). Бог иска Неговият народ да разбере изключителната роля и голямата отговорност, за която Той ни е призовал и спасил. За нас Той е приготвил това, което „око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е идвало“ (1. Кор. 2:9-10). Определени тайни са били откривани на апостолите и те са ги записвали. Една от тях е основаването на църквата. Ние сме сънаследници с Христос и се нуждаем от просветление чрез Светия Дух и духовно видение, за да можем да разберем правилно Божиите истини. Бог иска да се възхищаваме от „богатството на славата на Неговото наследство в светиите“ (Ефес. 1:18). Светиите са Божие притежание и Той самият ги разглежда като голяма ценност. Когато земята и небето преминат като овехтяла греха, тогава всичко, което Бог ценя, ще се изяви в пълния си блясък. Тук спада и църквата. Това е Божието видение за църквата и ученикът би трябвало да го споделя.

Втората молитва на Павел в Посланието към ефесяните е в същия тон (Ефес. 3:14-21). Той се застъпва пред Отца за своите читатели, на които току-що е писал за Христовата тайна. Тук Павел има предвид, че вярващите юдеи и езичници съставляват едно цяло – тялото Христово. Ето защо той се моли Христос да заживее в нашите сърца, за да сме в състояние да разберем четириизмерния характер на Христовата тайна и Неговото събрание (Ефес. 3:14-18). Нашите слаби и често егоистични сърца се нуждаят от вътрешно подсилване на духа, за да схванат това, което Бог иска да им открие. „Широчината“ ни напомня за непреодолимата пропаст, съществувала между юдеи и езичници. „Но сега в Христос Исус вие, които някога сте били далеч,

сте поставени близо чрез кръвта на Христос (Ефес. 2:13). „Дължината“ описва безкрайните благословения на църквата, която е избрана в Христа още преди създаването на света, „за да показва през идните векове изобилните богатства на Своята благодат чрез добрината Си към нас“ (Ефес. 1:3-4; 2:7). О, до каква неизмерима „височина“ Бог е издигнал Своята Църква! Тя е свързана с Този, Който „възлезе над всички небеса, за да изпълни всичко“, и „сложи ни да седим с Него в небесни места в Христос Исус“ (Ефес. 4:10; 2:6). Но до каква „дълбочина“ слезе нашият Господ, когато предаде Себе Си за Своята църква, която е Негова невеста, и я изкупи с кръвта Си (Ефес. 5:25; 1:17). В центъра на тази четириизмерна реалност стои Христос, в Когото е изпълнено вечното Божие намерение (Ефес. 3:11). О, дано Бог укрепи сърцата ни, за да имаме Неговото видение за Христос и Неговата църква!

Световната и местната църква

Църква или събрание е израз, който обозначава общността от всички вярващи – от юдеите и от езичниците. Тези вярващи са кръстени в Светия Дух и представляват едно духовно тяло – тялото Христово (1. Кор. 12:12-13). Този процес започна на Петдесетница и ще продължи до гравването, до момента на нашето преобразяване, за да бъдем с Него в слава (Йоан 14:1,3; 1. Кор. 15:51; 1. Сол. 4:15-17). Понякога ние наричаме това тяло световната църква, защото съществува само една църква, състояща се от всички вярващи. Вярващи, които се събират на различни места в името на Господ Исус, са наречени „Христови църкви“ (Рим. 16:16), „Божии църкви“ (1. Кор. 11:16), или „събрания на светиите“. Посланията в Новия завет са адресирани до такива църкви и носят името на съответния град: Коринт, Ефес, Солун или Филипи. Затова ги наричаме местни църкви или събрания. Те са предните постове на небето в един свят, подвластен на ада. Господ Исус обещава на всяка такава група от вярващи, независимо колко голяма е тя, пълномощията на своето име и авторитета на небето в борбата с греха (Мат. 18:15-20). Днес християните четат Библията и я прилагат по госта индивидуален начин. Но Библията набляга на общността в християнския живот и се обръща към вярващите като събрание.

Според нея местната църква е способна да тълкува правилно Словото и е отговорна за това.

Централното значение на църквата

Христовата църква не е някаква идея, която е хрумнала на Бога впоследствие. Ние всички сме избрани в Христа още преди създаването на света (Ефес. 1:3-4). Божието вечно намерение беше тайна, скрита дълбоко в сърцето Му, докато Той не я откри на апостолите и новозаветните пророци (Ефес. 3:2-11). Въпреки че Божият план беше скрит, той все пак хвърляше своята сянка, както и други големи събития. Бог непрекъснато насочваше към тайната Си. Той даде на първия човек невяста, която му подхождаше и която беше взета от прободената страна на мъжа (Бит. 2). Тази тема се развива и в двата завета, за да достигне до връхната си точка, когато невестата се дава на втория Адам, Христос (Откр. 21; Ефес. 5:25-32). Някой беше казал веднъж, че Старият Завет е историята на един народ, при когото трябваше да гоиде един Човек, Месия. Новият Завет е историята на този Човек и една духовна жена, Неговата невеста, Църквата, която е произлязла от прободената Му страна. Бъдещите „алелуя“ в небето ще прозвучат на сватбената трапеза на Агнето, понеже Неговата невеста, Църквата, се е приготвила, а не заради отделни хора. Нейното значение се разкрива в отношението ѝ към небесния Младоженец в небесните места. Красотата на църквата не може да се види, когато разгледаме нейните недостатъци на земята. Бог вижда Църквата във връзка с нейното предопределение: „избрана в Него... свята и без недостатък пред Него в любов“ (Ефес. 1:3-4).

Неизмеримата стойност на църквата

Стойността на всяко нещо се изразява в размера на цената, която някой е готов да плати за него. Бог ценеше изключително много Своето стадо в Ефес. Това е явно, защото Той плати за него със скъпоценната кръв на Своя Собствен Син (Деян. 20:28). Вярващите често пропускат факта, че Христос не умря само заради техните грехове, „но и за да събере в едно разпръснати-

те Божию деца“ (Йоан 11:52). Добрият Пастир каза, че дава живота Си за овцете. Тук Той имаше предвид юдеите (Езек. 34:11-16), но после прибави: „И други овце имам, които не са от тая кошара (езичниците), и тях трябва да доведа; и ще чуят гласа Ми и ще бъде едно стадо, един Пастир“ (Йоан 10:16). 24-те старейшини, които представляват църквата, извикват: „Ти си достоен... защото си бил заклан и със Своята кръв си изкупил за Бога *човеци* от всяко племе, език, народ и нация“ (Откр. 5:9). О, каква неизмерима стойност има църквата в Божиите очи!

Божият Син дойде на този свят като търговец, който търси скъпоценни перли. Там, където ние виждаме слабост, провал и невзрачност, Той намери една много скъпоценна перла – Църквата. Неговата радост от тази находка беше толкова голяма, че Той продаде всичко, което имаше, за да придобие перлата (Мат. 13:45-46). Това радостно очакване Го подкрепяше, когато хората Му се подиграваха и когато над Него дойде съдът на кръста (Евр. 12:2). Той обичаше църквата и даде Себе Си за нея (Ефес. 5:25). Няма по-голяма любов от тази, която жертва себе си (Йоан 15:13). Неговата любов е насочена както към местното събрание, така и към световната църква. Това можем да видим при Павел, който изпитваше същата ревност, която изпитва Христос за Своята невеста, местната църква в Коринт (2. Кор. 11:2-3). Сам Христос вижда невестата Си като резултат на Своето дело на любовта. Тя е изкупена, осветена, очистена и ще застане пред Него „без петно или бръчка, или друго такова нещо“ (Ефес. 5:25-27). Ще бъде добре, ако ние като Негови ученици придобием Неговата гледна точка. Неговата настойчива любов трябва да ни подтикне да виждаме Неговия народ, особено Неговите местни църкви такива, каквито са в действителност – Неговото ново творение (2. Кор. 5:14-17).

Важността на църквата

1. *Първите църкви и апостолската практика.* Първата местна църква показва забележително чувство за общност (Деян. 2:44; 4:32; 5:12). Вярващите съзнаваха важността на заедничния живот в събранието. След своето повярване тогавашните ученици биваха кръстени и доказваха истинността на об-

ръщението си, като постоянстваха в поучението на апосто-лите, в общението, в разчупването на хляба и молитвите (Йоан 8:31-32; Деян. 2:41-42). Тази свята общност от вярва-щи предизвикаше възхищението на обществеността, която обаче въпреки това се страхуваше да се присъедини и да об-щува с тях. Независимо от това Бог прибавяше всички, кои-то се спасяваха (Деян. 2:47; 5:11-13).

Тъй като местните църкви съзнаваха, че се събират в името на Господ Исус и че са Негови представители на земята, те уп-ражняваха църковна дисциплина и така запазваха чисто свиде-телството си (Мат. 18:17-20; Деян. 5:1-11; 1. Кор. 5; 2. Кор. 2:6-7). Събранията на вярващите, които и днес практикуват то-ва, са легитимни представители на Господа. Местната църква е най-важната единица на Божия народ на земята и това е било така още от самото ѝ начало.

2. *Служението на апостол Павел.* Павел със сигурност е споде-лял видението на Христос за църквата. Той копнееше за цър-квата във Филипи „със сърдечната любов на Исус Христос“ (Филип. 1:8). Слабостите и различията в мненията сред Бо-жия народ за него не бяха повод за унищожителна критика. Грижата за местната църква трябва ежедневно да занима-ва истинския ученик (2. Кор. 11:28). Благополучието на мес-тните събрания беше неговият живот (1. Сол. 3:5-10). Той работеше и се бореше за тях дори когато никога не ги беше виждал лично. На изпълнения си със страдания живот той гледаше като на принос, който допълня „в плътта си това, което още не достига на скърбите на Христос за Неговото тяло, което е църквата“ (Колос. 1:24; 2:7). Той не се стреми-ше към признанието и овациите на хората и дори писа на неб-лагодарната църква в Коринт: „А пък аз с най-голяма радост ще харча и цял ще се похарча за душите ви. Ако аз ви любя по-вече, вие по-малко ли ще ме любите?“ (2. Кор. 12:15).

Павел се считаше за Божий помощник. Господ Исус беше обе-щал да съгради църквата Си и Павел беше един мъдър строител, който строеше по плана на Архитекта (Мат. 16:18; 1. Кор. 3:9-11). Мисионерските му пътувания имаха за цел посещение на но-вите църкви за тяхното утвърждаване във вярата и по-ната-

тъшно разпространение на Евангелието извън техните граници. Така той полагаше основата на нови църкви – те възникваха навсякъде, където работеше Павел (Деян. 15:36; 16:4-5). Той се посвещава на обучението на мъже, които от своя страна щяха да обучават други. По този начин той се грижеше за ръководството в църквите (2. Тим. 2:2). Тимотей, за разлика от повечето християни, споделяше възгледите на Павел и неговата грижа за църквите (Филип. 2:19-22). Посланията до Тимотей и Тим се занимават по същество с църковния живот (1. Тим. 3:15), с правилното ръководство и грижа за църквите. Другите писма на Павел са една разширена форма на неговото пастирско служение и са насочени към самите църкви.

Учениците в днешната местна църква

1. *Задължението на ученика за общение.* Както видяхме, всеки вярващ се прибавя към тялото Христово чрез кръщението в Светия Дух. Вярващите принадлежаха към едно местно събрание, имаха своето място в местната общност и се посвещаваха на църквата и събранията (Деян. 2:42; 1. Кор. 12-28). Те се подчиняваха на съответните старейшини (1. Петр. 5:5; Евр. 13:17). Сътрудничеството в някое особено християнско служение или християнска организация не е заместител на работата в местната църква, която Бог е установил като библейска работна единица. Твърдението за принадлежност към всеобщото Христово тяло без работа в местната църква не подobaва за един ученик.
2. *Център за служението на ученика.* Според свидетелството на Новия Завет там, където се проповядваше Божието слово, възникваха нови местни църкви (Деян. 12:24; 16:5). В Новия Завет няма никакви признаци за съществуването на някакво „Дружество за изпълнение на мисионерската заповед“ успоредно на местните църкви. Днес съществуват хиляди организации, действащи извън местната църква. Тази идея е чужда на библейските примери. Ученикът на Исус би трябвало да провери възгледите си по този въпрос и да преоткрие истината, че Бог е запланивал ученичеството във връзка с църквата. Само в САЩ има буквално хиляди извънцърковни

организации, възникнали през последните десетилетия. Те отричат да са местни църкви, но същевременно често изпълняват особени служения, които са пренебрегвани от църквите. По-голямата част от тези дейности би могло и би трябвало да се изпълняват от местните църкви. Приемат ли това предизвикателство учениците, които споделят видението на своя Господ?

Господ Исус даде на църквата големи мъже като апостоли, проповедници, пастори, учители и евангелизатори, за да въоръжи Своите светии за служението за изграждане на църквата (Ефес. 4:11-16). Всеки член на тялото Христово притежава дарба, която трябва да използва в служба на другите вярващи (1. Петр. 4:10; 1. Кор. 12:12-27).

3. *Център за обучение на ученици.* Както Господ, така и апостолите отделяха много време за обучение на работници, които трябваше да поемат ръководството в църквите. Това обучение включваше наставление и практическа подготовка, както дело, така и теория (Деян. 1:1; Марк 3:14). Изглежда, нито Господ, нито апостолите използваха типичния стил на преподаване на тогавашните равни или днешните библейски училища. Преобладаващата част на днешното християнско обучение следва по-скоро светския академичен пример на университетите вместо примера на Господа и апостолите. Животът и службата в местното събрание предлагат много възможности за обучение. За това са нужни духовни и опитни хора.

4. *Размножаването на местните църкви.* В Деянията на апостолите се разказва за проповядването на словото и умножаването на църквите. Съществуващите местни събрания трябваше да помагат за образуването на нови. Работата на Павел в Ефес имаше за следствие разпространението на словото в цялата провинция Азия. Нови църкви възникнаха в Колос, Лаодикия и Иерапол (Колос. 1:6; 4:13). Библейската изходна точка за основаването на нови църкви е местната църква, а не независими организации и дружества.

Заклучение

Един такъв възглед за църквата може да е твърде необикновен за някои вярващи. Те са склонни да смятат спасението за лична работа. Много места в Библията, които на пръв поглед говорят за отделния човек, всъщност се отнасят за тялото Христово като цялост. Християните твърде често мислят повече за неща, свързани с „аз, мене“ и по-малко за „ние, нас“!

Алън Стибс изразява това виждане в книгата си „Божията църква“ по следния начин: „Божието недвусмислено намерение е да има Свой народ. Чрез Неговата голяма милост тези, които принадлежат на Христос, имат изцяло незаслужената привилегия да са част от Божия народ. Възможно ли е да споделяме Божиите възгледи и да считаме местното събрание за нещо второстепенно или дори за пречка? Има ли нещо по-възхитително от църквата, чиято глава е Той?“

„Христос възлюби църквата“ ... и църквите... и днешните също. А вие?

Отношението на ученика към църквата

1. Обяснете какво представлява местната църква.
2. Обобщете как Господ вижда църквата (Ефес. 3:14-18; 5:25).
Какво е Неговото отношение към грешките и слабостите
в църквата?
3. „Не смятам за нужно да посещавам църквата. Аз чета Библията и се моля. Имам лична връзка с Бога.“ Как бихте отговорили на едно такова изказване?

4. Какъв отговор ще дадете на човек, който твърди, че има общение в библейски часове или студентски групи, или който посещава различни църкви, за да чуе различни проповедници и да се запознае с други братя и сестри? Какво бихте казали на хора, които принадлежат към „електронните“ църкви (радио, телевизия или касети на прочути проповедници)? Какви стихове от Библията ще му цитирате?
5. „Ако местните църкви изпълняваха задачата си, нашата (извънцърковна) организация би била ненужна.“ Защиавате ли, или отричате това твърдение?

6. Как бихте си избрали църква, ако трябваше да се преместите в друг град? От каква гледна точка бихте направили избора си или какво бихте препоръчали на други? По възможност цитирайте Библията.

7. Как и по какви причини според Словото бихте могли да напуснете една църква?

8. Какви условия трябва да съществуват в местната църква за обучаване на ново ръководство? Помислете какво е налице и какво липсва във вашата църква.

9. Ако Бог ви даде на сърце заедно с други да основа църква на друго място, от какво бихте имали нужда, за да започнете? Каква би била целта ви за първите 5 години?
10. Промени ли тази лекция отношението ви към църквата? Ако да, в каква насока? Кое от наученото искате да приложите на практика?

Ученикът като работник

„Ние трябва да вършим делата на Този, Който Ме е пратил“ (Йоан 9:4). Господ Исус беше работник. Той работеше заедно с Този, Който Го беше изпратил. „Отец Ми работи досега“ (Йоан 5:17). Още на първите страници от Библията Бог е представен като работник (Бит. 2:2-3). Творението беше Негово дело. Делото, което Неговият Син довърши, е спасението (Йоан 17:4; 19:30). Вярващите трябва да вършат работата си със съзнанието, че са Божи помощници (2. Кор. 6:1; сравни 1. Кор. 3:9). Господ Исус е представен в Писанието като великия Работник, а не като великия зрител. Божият народ е призван „да ходи, както е ходил Христос“ (1. Йоан. 2:6) и трябва да следва Неговия пример.

Всички са призвани да работят

Още от времето на Господ Исус никога не е имало достатъчно работници, които да вършат Божията работа както трябва. Поради този проблем Господ каза: „Жетвата е изобилна, а работниците – малко; затова молете се на Господаря на жетвата да изпрати работници на жетвата Си“ (Мат. 9:37-38). Имаше много християни, но малко работници. Много братя и сестри не знаят, че Бог е призвал всички вярващи към работа.

1. *На това учи Новият Завет.* Лесно можем да видим, че сред работниците в Новия Завет бяха дванадесетте апостоли (Мат. 10:1-4), седемдесетте (Лука 10:1.2), Варнава и Павел (Деян. 13:2), Тимотей (1. Кор. 16:10; Рим. 16:21; 1. Сол. 3:2), Тит (2. Кор. 8:23) и Епафродит (Филип. 2:25). Споменати са още много групи. Сред тях са Мария (Рим. 16:6), Трифена и Трифоса (Рим. 16:12), Прускила и Акила (Рим. 16:3), Персида (Рим. 16:12), всички от Рим. От Филипи бяха Еводия, Синтихия и Климент (Филип. 4:2-3). Към тях се прибавиха още Стефан (1. Кор. 16:17), Гай (3. Йоан. 1), Филимон (Филим. 1), Юст и Епафрас (Колос. 1:11-12) и, разбира се, Аристарх и Марк (Ко-

лос. 4:10). Прави впечатление, че сред най-активните имаше много жени. Светият Дух говори за всички вярващи като за работници (Ефес. 4:12,16; 1. Кор. 15:58) по същия начин, както всички вярващи са служители, свещеници и светии. Това включва женени и неженени, с деца и бездетни, мъже, жени, млади и стари. Не се прави никаква разлика. Всички са призвани да работят за Божието дело независимо дали са на работа половин ден, или целодневно; независимо дали имат богословско образование, или не.

2. *Още от времето на апостолите това е било пренебрегвано.* Един от най-големите проблеми на съвременното християнство е, че ролята на обикновените вярващи не се разбира достатъчно добре. Откакто се прави разлика между духовенство и миряни, се смята, че Божието дело се върши предимно от професионални духовни служители, които са определени от Бога за тази цел и носят съответните титли. Предполагало се е, че те разбират Писанието и вършат всичко, което трябва да се върши. Останалите са били наричани миряни (обикновен народ) и са получавали по-незначителни задачи от общ характер. Но Библията не дава никакво основание за такава разлика. Заедно с другите лоши последици това схващане е довело до положението, че вярващите не познават действителната си задача. Те всички би трябвало да сътрудничат на Бога в Неговото световно начинание за разпространение на Евангелието на Исус Христос и за духовния растеж на всички вярващи.

Всички са нужни за работа

1. *Като професионални работници.* Независимо дали имаме светска работа, или работим изцяло за Господа, винаги служим на Господ Христос (Колос. 3:24). Исус Христос не служи на Господа по-малко по времето, когато беше дърводелец, отколкото по време на трите и половина години на публичното Си служение. Ако живеем по Божията воля, ние сме в широкия смисъл на думата „професионални“ служители на Господа. Така както в Библията няма разлика между духовници и миряни, така няма и разлика между светски и духовни

професии, въпреки че ние използваме тези понятия. Решението дали да оставим професията си, за да имаме по-големи възможности за пряко служение, зависи от успеха на сегашното ни служение и от това дали в областите, в които са нашите дарби, има остра нужда, както и от това дали ръководителите на църквата считат това за целесъобразно. Библейският пример за служение се вижда ясно в живота на апостол Павел. В младостта си той се беше научил да прави шатри. След обръщането си той подчини професията си на приоритетите на Божието царство. Понякога работеше на пълно работно време като строител на шатри и използваше цялото си свободно време за служение. След това отново оставяше за известно време професията си и употребяваше цялото си време в директно служение. Тогава той имаше правото на финансова подкрепа от страна на братята и сестрите (Лука 10:7; Мат. 10:10; 1. Тим. 5:17).

Като специалисти или помощници. Светото писание казва, че всеки вярващ трябва да бъде работник. Но каква е нашата задача? Няма ли разлики в дарбите? Разбира се, че има! Всеки е специалист в определена област. Това става ясно от факта, че всеки вярващ има най-малко една духовна дарба и е призван да работи с нея като част от тялото (1. Кор. 12). Често работата в църквата не напредва, защото вярващите твърдят, че не познават дарбите си. Всички вярващи са призвани да работят и да помагат в различни области независимо дали имат специалната дарба, или не. Ние всички можем да даваме, да упражняваме милосърдие, да съветваме, да помагаме и да вършим много други неща. Не трябва да подценяваме дарбите си, а да ги използваме (2. Тим. 1:6). Те могат да се развиват само ако ги употребяваме. Духовните дарби са „с цел да се усъвършенстват светиите за делото на служението“ (Ефес. 4:11-12). Божието намерение е светиите да бъдат така въоръжени, че да вършат сами работата и да назидават тялото Христово. Божият дом се състои от хора и ние сме Божи помощници (1. Кор. 3:9-10). Целта на един ученик е да помага „да представим всеки човек съвършен в Христос“ (Колос. 1:28-29). Това е важна съставна част от нашата работа.

3. *Като приятели.* В работата за Бога на първо място става дума за хора. Някой беше казал, че животът на Исус би могъл да се обобщи с една дума: „другите“. Той употреби живота Си на земята за другите, а сега на небето продължава Своето служение към нас в молитва (Евр. 7:25). Той притежава едно качество, от което всички ние се нуждаем – любов и отворено сърце за хората. Ние сме призвани да излезем от изолацията и заради Исус да се занимаваме с другите. Трябва да се грижим за интересите на другите, а не само за нашите собствени (Филип. 2:4). Нещастните хора се въртят най-вече около себе си. Обсегът на влиянието ни не бива да се ограничава със семейството ни и някои други малобройни контакти.
4. *Като работници в едно тяло.* В 1. Кор. 15:58 виждаме цялата църква, която работи за делото на Господа. Често погварващи си представяме просто отделни хора. Но ние сме членове на едно тяло и в същото време работници. Този възглед за вярващите далеч надхвърля рамките на общоприетото разбиране. Ние трябва да бъдем „съработници за Божието царство“ (Колос. 4:11) и всички ние трябва да работим и се борим в молитва за идването на това царство (Колос. 4:12). В по-тесен смисъл не всички вярващи са призвани да се посветят на специално молитвено служение или проповядване на Словото (Деян. 6:4). Но по принцип всички могат да сътрудничат при евангелизирането (2. Тим. 4:5). Всички ние трябва да се трудим в делото на благовестието (Филип. 4:3). На всеки от нас е поверено „словото на примирението“ (2. Кор. 5:19). В областта на помагането и служенето също има достатъчно практическа работа (1. Кор. 16:15-16).
5. *Като пионери в нови области.* Без съмнение Господ ще изпрати от редиците на най-добрите Си работници в местната църква труженици на нови полета (Мат. 9:38). Варнава и Павел бяха призвани от Святия Дух за мисионерско служение в чужбина, след като бяха доказали усърдието си там, където бяха отначало (Деян. 13:2). Те изложиха живота си на опасност заради Христос (Деян. 15:25,26). Бяха изпратени също и постоянно пътуващите работници като Юда и Сила и още Йоан Марко (Деян. 15:37). Тимотей, Тит, Тихик, Трофим

и Епафродит бяха едни от многото работници, които като Божии представители пътуваха по света. Те виждаха огромното поле, готово за жетва, на което Господ Исус ги беше призвал да работят. Те знаеха, че работниците на жетвата получават своята награда и събират плод за вечния живот (Йоан 4:35-36). Каква прекрасна задача!

Защо толкова малко вярващи стават работници?

Въпреки острата нужда и невероятно важната задача, която стои пред църквата, има твърде малко работници (Мат. 9:37-38). Как става така, че има толкова много християни, а толкова малко работници?

1. *Разчита се на платени, „обучени“ работници.* Разделянето на работата на задачи за духовници и задачи за миряни продължава да спъва така наречените миряни дори и в библейски ориентирани движения. Те са само слушатели и източник на пари. Надарени членове от тялото Христово не биват насърчавани към отговорни служения, особено в областта на проповядването и пастирството. Тенденцията за делегиране на духовни служения на професионални служители се среща даже в движения, които иначе не подкрепят тази система. Вярващите очакват от професионалиста той да върши работата – в края на краищата за това му се плаща. На въпроса защо не се ангажират в служба за Господа мнозина отговарят, че не се чувстват призвани или че не са подготвени за това. Това е едно голямо неразбиране на нашето призвание за служение. Много повече братя и сестри биха помагали, ако се сблъснат с предизвикателството и им се предложи възможността за съответна подготовка „у дома“. Вярващите трябва да бъдат доведени до разбирането, че Божието дело е тяхна главна задача, а професията – средство за издръжка.
2. *Недостатъчна подготовка.* Повечето християнски движения разполагат със специална образователна програма, но прехвърлят отговорността за обучението предимно на специализираните училища. Обикновените членове на църквата не

получават почти никаква практическа подготовка за сериозно духовно служение. Възкръсналият Христос даде големи дарове на Своята църква. Това са хора, получили от Бога определени дарби и способности. Евангелисти, пастири и учители са призвани от Бога да усъвършенстват останалите вярващи за важни служения в тялото Христово (Ефес. 4:11-13). Употребата на думата, която се превежда с „усъвършенстване“, е много поучителна. Тя се използва за работата на рибарите, които кърпят мрежите си (Мат. 4:21). В мореплаването се използва за оборудването на кораба преди отплаване. Като медицински термин означава наместване на изкълчени крайници (Галат. 6:1). Потенциалните способности на много християни не се използват, защото те често са разпилени сред нерешени проблеми и липсваща подготовка. Те се нуждаят от обучение! Вярващите, на които липсват знания, имат нужда от съответната подготовка за служение. Други от своя страна се нуждаят от ръководство и помощ, за да намерят своето място и задача в тялото Христово. За съжаление този вид обучение и наставление липсва в повечето църкви.

3. *Страхът от поемането на задължение за цял живот.* Някои вярващи не поемат никакви задачи, защото се страхуват, че ще бъдат „доживотно“ обременени с тях. За да не се ангажират със задача, за която може би са непригодни, те предпочитат да не правят нищо. Биха бездействали, само и само да не поемат риска да се обвържат със служение, което може да им омръзне. Затова задълженията по някаква задача трябва да бъдат ограничени за определен период от време.
4. *Липса на мотивация.* Някои вярващи изглеждат доволни от преследването на второстепенни цели в живота. Крещящата нужда на църквата среща глухи уши. Викът за помощ на спасените души не ги трогва. Те остават равнодушни въпреки призива на Господа. Някои християни са духовно „слепи, късогледни и са забравили, че са били очистени от старите си грехове“ (2. Петр. 1:9).

Какво можете да направите, за да станете ефективен работник?

1. *Предоставете се на разположение за служба на Господа.* Като младеж Исаия видя потресаващото видение на величествения Господ на господарите. Исаия беше покорен от красотата на Неговата святост и осъзна, че е недостоеен да бъде Божий посланик. Тогава чу гласа на Господа: „Кого да пратя и кой ще отиде за нас?“. Пророкът отговори: „Ето ме, изпрати мене“ (Исаия 6:1-8). Бог се радва на доброволното служение на тези, които считат за привилегия възможността да служат на такъв чудесен Господар (2. Кор. 4:1; Тим. 1:12). Бог иска да употребява хора, които са пленени от Неговото величие. Изобилната Му милост би трябвало да подтикне вярващите доброволно да се предоставят на Негово разположение (Рим. 12:1-2).
2. *Помислете какви са вашите способности и дарби.* Библията подчертава необходимостта от трезва оценка на собствените ни дарби и задачи в тялото Христово (Рим. 12:3). Търсете възможности за служение в областите, където предполагате, че могат да са вашите дарби. Започнете още сега! Не е възможно да се управлява кораб, който не се движи. Бъдете отворени за предложения, нужди и задачи, които преди това са ви плашили.
3. *Стремете се към стимулиране и упражнение в тези области.* Поемайте инициативата. Какви възможности има за служба и учение? Кой има нужните способности, за да ви подготви за тази задача? Най-ценно е „обучението в процеса на работата“. Ученето чрез работа под ръководството на опитен работник е идеална възможност.

Как можете да подобрите работата си?

1. *Поставяйте си високи мащаби.* Въпреки че нереалистичните очаквания могат лесно да обезкуражат начинаещия да предприеме нужните стъпки, ние никога не бива да се задоволяваме с посредствеността. Евреите принасяха на Господа жертви, които не биха се осмелили да принесат на земните

си господари. Куци и болни жертвени животни бяха мерзост пред светия Бог и Го позоряха (Малахия 1). Ние трябва да дадем най-доброто от себе си за делото на Господа! Оценявайте служението си според това. Поставете си реалистични и амбициозни цели. „Проклет да бъде оня, който върши делото Господно небрежно!“ (Ерем. 48:10).

2. *Оценявайте служението си заедно с други.* Ние стоим или падаме пред нашия Господ (Рим. 14:4). Нашата цел преди всичко е да се харесаме на Него. Но въпреки това конструктивната критика и съветът на загрижени съработници могат да бъдат ценна помощ в стремежа ни да подобрим работата си. Индивидуализмът и нежеланието да се учим от грешките си са главните пречки за нашия напредък. Соломоновите притчи говорят за благословението, което произлиза от задружната работа: „Желязо остри желязо; така и човекът остри лицето си срещу приятеля си“ (Пр. 27:17).

Заключение

Новоповярвалите трябва да се научат, че са призвани да бъдат духовни работници в Божието царство. Не е погрешно да се посещават богослуженията, да се готви ядене за събиранията на църквата, да се пее в хора и да се уреждат организационни задачи. Много така наречени вярващи не помагат дори и в тези неща. Но един по-задълбочен размисъл над Словото би ни показал, че ние сме призвани към живот и служение, които далеч надхвърлят този вид дейности. Ако църквата беше научила новоповярвалите на това, църковната история би се развила по друг начин. Преди много време християните обикаляха и проповядваха Евангелието за Исус Христос навсякъде, „като Господ им съдействаше и потвърждаваше словото със знаменията, които го придружаваха“ (Марк 16:20). Дори когато бяха преследвани заради това, първите християни „обикаляха и благовестяваха словото“ (Деян. 8:4). Църквата е изпуснала от погледа си тази голяма задача и е забравила, че всеки вярващ трябва да съдейства за изпълнението ѝ. Това е истинска трагедия. Ако ние инвестираме живота си във вярващи, които ще станат плодотворни работници, ще знаем, че не сме се трудили напразно.

Ученикът като работник

1. Прочетете Мат. 9:36-38. Защо Господ Исус беше толкова загрижен? Каква голяма нужда виждаше? Какво наблюдаваше Той по отношение на работниците?
2. Кого призова Господ да участва в работата на нивата (Ефес. 4:11-12; 1. Кор. 15:58; Деян. 8:1; Мат. 10:8)?
3. Прочетете 1. Кор. 12:12-31. Обяснете до каква степен специализирането в определени задачи е необходимо за едно ползотворно служение.
4. В какъв смисъл трябва да бъдем както специалисти, така и обикновени помощници, които да могат да се включват навсякъде, за да напредва делото?

5. Каква е отговорността ни за духовните ни дарби (2. Тим. 1:6)? Според вас каква е вашата духовна дарба? Как я използвате в местната си църква?

6. Как вижда Бог разликата между професионалния християнски работник и работника със светска професия (Деян. 18:1-5, 11, 24-26)? От какво бихте се ръководили, ако трябваше да решите дали да „строите шатри“, или да посветите цялото си време на пряко служение?

7. Често работници биват изпращани от едно място на друго. Кой ги изпраща (Деян. 13:2)? Как се изпълнява това от местната църква (Деян. 15:22-25)? Как се бяха проявили тези мъже, преди за бъдат изпратени (Деян. 15:25-26)?

8. Ако Господ трябваше да оценява днес духовната ви работа, какво според вас би казал Той за нея? Съответстват ли делата ви на дарбите и призванието ви?

Печелене на ученици

„Числото на учениците... се умножаваше“ (Деян. 6:7). Процесът на умножаване на учениците започна, когато Исус избра дванадесетте (Лука 6:13-16). Те станаха повече, когато Той призова още седемдесет (Лука 10:1). На Петдесетница при основаването на църквата чрез кръщението в Светия Дух се бяха събрали 120 ученици (Деян. 1:15). Скоро след това се прибавиха хиляди (Деян. 2:41). Когато техният брой и ревността им за Господа нараснаха, враговете им започнаха да се оплакват: „Тия размърха света“ (Деян. 17:6). Те изпълняваха точно това, което им беше поръчал техният Учител. Те излязоха в света и печелеха ученици сред народите.

Печеленето на ученици е изричната Божия воля (Мат. 28:19). Изразът „ученик“ в Светото писание понякога е синоним за всеки, който се нарича християнин (Деян. 11:26). Господ също говореше за истинските ученици (Йоан 8:31). Те бяха приели тежките условия, които Той постави в Лука 14:26-33, и се бяха подчинили и на мисионерската заповед: учете ги „да пазят всичко, което съм ви заповядал“ (Мат. 28:20). Това беше нещо повече от призив просто за обръщение или решение за приемане на Христос. Както всички същества, сътворени от Бога, учениците трябваше сами да се умножават.

Най-малкото, което може да се очаква от един ученик, е той да прояви покорство на Господа в кръщението, да бъде активен в местната църква и да използва способностите и дарбите си, за да Му служи. Дори необразованите и ограничени вярващи могат да правят поне това, ако, разбира се, искат. Важно е ръководителите да се постараят да доведат всеки новоповярвал поне до това положение. Това се нарича „работа след повярването“. По-зрелият вярващ поема отговорността да помага на новоповярвалия в началото на новия му живот. Той го научава да чете редовно Словото, да се моли, да посещава събранията, помага му да се освободи от лошите навици, останали от стария живот. Напредъкът на младия вярващ през този период е добър

показател за това, дали той е готов да следва Господа докрай въпреки трудностите. Напредъкът не зависи от нашето желание, а неговото отношение. Нашата цел би трябвало да бъде да представим всеки вярващ съвършен в Христа, доколкото той е готов или способен за това (Колос. 1:28-29).

Всеки, който иска да стане духовен работник, вече е имал етапа на основните изисквания на следването. Някои работници са готови да посветят живота си, за да подготвят други да достигнат върховата си форма и да дадат най-доброто от себе си за Господа. Те помагат на другите, както на тях им е било помогнато. За това е необходима всеотдайност и преданост да помагаме на другите да станат духовни работници. Ако искаме да печелим ученици, както ни е заповядал Господ, трябва да се посветим на това служение. Хората имат нужда от помощта на други хора, а не на предмети и програми. Ако е вярно, че ученици се възпитават, а не се раждат, то ние сме тези, които трябва да направят това. Не можем да очакваме, че само чрез слушане на проповеди и посещение на събранията хората ще станат ученици, които да се подчиняват на всичко, което Господ е заповядал. Някои ученици стават хора на молитвата или поемат други важни задачи. Във всеки случай крайният резултат ще е умножаването на Божиите работници.

Пред нас стоят огромните предизвикателства на мисионерското поле. Те могат да бъдат посрещнати само чрез увеличаването на броя на работниците. Според Господа работниците са твърде малко (Мат. 9:37-38). Наистина тези, които следват призова на Господа към ученичество, който Той отправил към всички, са много малко. Умножаването на учениците, които подготвят други ученици, е абсолютно необходимо за умножаването на работниците и изпълнението на заповедта на Господа в един свят, в който броят на населението нараства експлозивно. Една стотинка, която всеки ден се удвоява, за по-малко от един месец ще носи дневна печалба от повече от един милион. Новоповярвалите трябва да получат ефективно наставление за тяхното утвърждаване и растеж към по-голяма духовна зрялост. Като духовни родители ние можем да помагаме на вярващите да израстват и да ги възпитаваме в ученичество (1. Сол. 2:7-12).

Качеството при умножаването на учениците

Съществува голяма нужда от хора, които изцяло принадлежат на Господа и решително се стремят да живеят така, както Той очаква от Своя народ. Те разглеждат живота като път към вечната слава и знаят, че тук ние сме само пришълци и чужденци (1. Петр. 2:11). Такива ученици доброволно желаят да живеят жертвоготовно и предано към своя любим Господар, без някой да изисква това от тях или да ги принуждава. За това не са нужни нито особено майсторство, нито изключителни способности. Те просто трябва да са готови да се подчиняват на Господа и да Му бъдат верни. Какви други качества на характера трябва да притежават истинските ученици? Те трябва:

1. да обичат Господ Исус повече от всичко (Лука 14:26);
2. доброволно да поемат кръста си и да Го следват (Лука 14:27);
3. да пазят Неговите учения (Йоан 8:31-32) и да изпълняват всичко, което е заповядал (Мат. 28:20);
4. да се обичат един друг (Йоан 13:34-35);
5. да принасят плод (Йоан 15:7-8);
6. ефективно да свидетелстват за вярата си (Деян. 1:8);
7. да са вкоренени и изградени в Него, утвърдени във вярата си (Колос. 2:7);
8. да ходят по Духа (Галат. 5:16) и да се изпълват със Светия Дух (Ефес. 5:18);
9. да бъдат свети, отделени за Бога (1. Петр. 1: 15-16) и да приличат по характер на Христос;
10. да имат редовно и плодотворно лично време с Господа (Исая 50:4-5).

Божията цел за всеки вярващ е той да бъде доведен до пълна зрялост в Христа по отношение на живота и служението си. Ето защо този, който иска да възпитава ученици, трябва да се стреми към тази цел с Божията сила (Колос. 1:28-29). Също така той трябва да има видение за задачата за умножаването на ученици, които принасят траен плод. Който иска да работи за умножаване учениците, трябва добре да разбере, че най-ефикасните средства за това не са никакви специални техники, нито слушането на проповеди или участието в курсове и програми. Наставникът трябва да разбере, че Бог възпитава ученици чрез други ученици, които са изпълнени от Неговата мощна сила. Самият наставник, мъж или жена, трябва да бъде такъв ученик. Само така мисионерската заповед може да бъде изпълнена, само така и третото поколение ще принася плодове.

Процесът на умножаване на учениците

За да достигнем до целта, се нуждаем от добър старт. Времето ни е ограничено и затова можем да се грижим интензивно само за малък брой ученици. Ето защо е необходимо добре да помислим, в кого да инвестираме скъпоценното си лично време. Господ Исус, нашият пример, се моли цялата нощ, преди да избере дванадесетте (Лука 6:12.13). Някои от нашите познати сигурно сега все още не са готови за такава връзка, но може би покъсно ще бъдат. Господ Исус работи в продължение на три години със Своите ученици, но даже след Неговото възкресение беше явно, че те едва стояха на краката си. Препоръчително е първо да изпробвате верността на един човек в течение на няколко седмици, преди да се ангажирате с по-нататъшни срещи.

Ефективното обучение е възможно чрез взаимодействието на два фактора:

1. *Обучение в групи.* Учения и факти могат най-добре да се предават групово. Но предаването на едно „здраво учение“ е повече от това да се проповядва на хора, които само слушат (Тим 2:1; 1. Тим. 1:5; 4:6). Словото трябва да се предава по начин, който да променя живота, и то от хора, които сами живеят това, което поучават (2. Тим. 3:10; Филип. 4:9). В иде-

алния случай в такава група би трябвало да има възможност за разговор и обмяна на мнения под ръководството на човек, опитен в дискусиите. Индивидуалното учене с домашни работи и въпроси, подтикващи към размисъл, ще допринесе за оформянето и затвърждаването на собствени убеждения.

2. *Индивидуално обучение.* Съвети, молитва и лична помощ за отделния човек, съответстващи на неговите конкретни нужди, много стимулират растежа и развитието на вярващия. В личния контакт е най-лесно да се засегнат индивидуалните нужди и потребности. Тук е важно да окажем подкрепа като духовни родители. Съветът и помощта са добро нещо, но без манипулация, принуждение или насилие (1. Сол. 2:5-11). В хода на това индивидуално обучение хората стават ученици.

Този, който възпитава ученици, трябва да се стреми да запълни празнотата между това, което вярващият знае, и това, което той трябва да бъде и да върши. Чрез Божието слово той трябва да добие твърди убеждения. Учението може да бъде избрано най-добре, когато се пренася от един живот в друг, а не от един бележник в друг. Ние трябва да помогнем в проблемите на другия и да не създаваме впечатлението, че самите ние вече сме постигнали всичко, а покажем, че преследваме една обща цел (Филип. 3:12).

Следните библейски принципи могат да повишат ефективността на индивидуалното обучение:

1. *Избор.* Изборът на верни хора, които да са готови да се ангажират да служат на другите, има основно значение за умножаването на учениците. Господ избра дванадесет и ги обучи да работят с други (Марк 3:14). Важността на този избор беше подчертана от това, че Господ прекара цялата предишна нощ в молитва (Лука 6:12-13). Павел последва Неговия пример и също насърчаваше Тимотей да инвестира живота си във верни и способни хора, които от своя страна да учат други (2. Тим. 2:2). Някой много правилно беше казал, че Исус обичаше всички, служеше на мнозина, но обучи малцина.

2. *Обикуването* е важно за целенасочената работа. Господ избра Своите ученици, за да бъдат с Него (Марк 3:14). Обучението не се провеждаше в класна стая, а направо в съвместната работа, докато обикаляха и служеха на хората, по време на ядене, в разговори и поучения, когато Господ се оттегляше насаме с учениците Си. Той обсъждаше насаме с тях много въпроси, които оставаха без отговор по време на поученията Му (Лука 8:9-10). През времето, прекарано заедно, наученото се затвърждаваше и можеха да се развият близки приятелства. За това е необходимо много време – фактор, силно ограничаващ броя на хората, които можем да обучим.
3. *Пример.* За да можем да служим за пример, трябва да работим заедно. Това ни е специално поръчано (Тим 2:7-8). Така ще можем практически и нагледно да покажем какво и как трябва да се направи. Можем да дадем пример как се служи, как се оказва гостоприемство, как да се грижим за другите и как се води молитвен живот. Можем да покажем, че наистина уповаваме на Бога. Бъди за пример (2. Тим. 3:10; 1. Кор. 4:16-17)!
4. *Планиране.* Ако планираме времето, което ще прекараме заедно, ще имаме по-добри резултати. Тази стъпка често се пренебрегва напълно. Планирането съдържа въпроси като: Какво бихме могли да правим през това време? Какво е необходимо, за да се задълбочи предаността на нашия ученик към Христос?

В какво отношение учениците и работниците трябва най-вече да израстват

1. *Ефективното и редовно лично време с Господа* е абсолютна необходимост, която не може да се замени с нищо. Ако тази битка не бъде спечелена, цялата война е изгубена. Тук е нужна способността да се откриват в Словото неща с ясно лично приложение, което да е в пряка връзка с библейския текст. Само когато Бог работи с меч на Духа върху духа и душата на готовия да се променя ученик, тогава личното приложение има смисъл и са налице промяна и растеж.

2. *Евангелизирането като стил на живот* е важна съставна част от обучението на ученици. Вярващите трябва да се научат да преодоляват всякакъв страх и притеснение, когато става въпрос да свидетелстват за своята вяра на познатите си. Това изисква мотивация, опит и любов към спасените хора в света. Личният пример е най-добрият метод за обучаване на другите (Филип. 2:19-22). От голяма полза е да научим учениците да свидетелстват ефективно и да представят благата вест разбираемо.
3. *Изграждането на характера* е една от главните цели на Бога за Неговия народ. То трябва да играе важна роля и в нашето служение (1. Тим. 1:5; Кол 1:28). Ако слабостите в характера се подминат и не се преодолеят, а силните страни не се утвърдят, учениците ще продължават да се поддават на слабостите си и да възпрепятстват работата на тези, които се грижат за тях.
4. *Способностите за служение* трябва да се усъвършенстват колкото може по-бързо. Учениците трябва да знаят как да се хранят с Божието слово и как да изучават Библията. Това включва и прецизното изследване с разумно използване на учебни помагала. Трябва да знаят как да разпределят добре времето си и как да подреждат задачите си според приоритетите от Божието слово. Важно е да имат разбиране за духовните дарби и да знаят как да използват тези, които Бог им е дал. Много е полезно да учат стихове от Библията наизуст. Добре е също да ги научите на основните принципи на съветването при психологически и духовни проблеми. Някои трябва да подобрят начина си на изразяване при разговор или проповядване. Необходимо е винаги да се подчертава централната роля на Църквата в Божието дело. Учениците трябва да работят активно в местната църква.

Решаване на проблемите, съпътстващи умножаването на учениците

Пътят, по който трябва да вървим, за да помагаме на другите, е тежък и изисква внимателно обмисляне и молитва. Заблуд

да е да смятате, че духовният растеж се постига чрез постоянно трупане на библейски познания и установяването на духовни факти. Знание без приложение и практическо послушание води до духовна смърт. Има вярващи с огромни познания по Библията, но без никаква духовна сила в живота. Други ревностни млади вярващи, които не знаят толкова много, могат да бъдат по-ефективни. Разбира се, в ревността си те могат да причинят и вреди. Решаващо за духовната сила и растеж е да се стремим с цялото си сърце да вършим Божията воля. Ние искаме да обучаваме хора, които да работят за Божиите интереси, а не за своите собствени.

Тайната на силата е действието на Светия Дух в нашия живот (Зах. 4:6). Човек, който наистина е изпълнен с Духа, ежедневно предоставя себе си изцяло на Бога. Той е като глина в ръката на грънчаря (Ерем. 18:6); той е мотивиран от любовта си към Христос; той работи с увереността, че е приет чрез съвършеното дело на Исус Христос и напълно оправдан, защото е в Христос (Рим. 5:1-2; Ефес. 1:7). От благодарност той се стреми да води живот на духовно служение със съзнанието, че при Христовото съдилище го очаква награда (2. Кор. 5:10,14). Неговите решения, приоритети и целият му начин на живот се основават на тези размисления. Светият Дух изисква да сме свети съдове, полезни за Неговото дело. Христос не е просто добавка към живота ни, за да го направи по-приятен. Христос е „нашият живот“ (Колос. 3:4). Плодотворният живот е резултат от общението с Христос, което се илюстрира с примера за лозата и пръчките (Йоан 15). Жизненоважно е непрекъснато да черпим от Неговата сила.

От голямо значение е да помогнем на по-малко зрелите братя и сестри при осъзнаването на трите големи врагове. Те трябва да разберат, че светът (като система), плътта (грешната природа) и дяволът (чрез измама и изкушение) искат да ги направят безполезни за Бога. Христос ни е дал пълното въоръжение, за да победим тези врагове. Това въоръжение не трябва само да бъде възхищението ни, а да влезе в ежедневна употреба. Практическите проблеми често включват следните области:

1. Обезкуражаване

2. Професията поглъща живота
3. Нерешени семейни проблеми
4. Морална нечистота
5. Загълбочаване в материалното
6. Изгубена перспектива за смисъла на един спасен живот
7. Нередовно, неплодотворно лично време с Господа
8. Провал в ежедневно разпъване на кръста на собствено-то Аз
9. Недостатъчна способност за учене (четене, слушане, възприемане).

За да можем да разпознаваме симптомите на тези проблеми в още ранния стадий на развитието им, ние се нуждаем от проницателност и постоянна бдителност, и то най-напред по отношение на собствения ни живот, а после и живота на другите (Деян. 20:21). Нашата помощ би била най-резултатна, когато те усетят, че ние наистина ги обичаме и затова жертвоготовно се грижим за тях (Филип. 1:8; Пр. 17:17). Особено неприятно е, когато се създаде впечатлението, че те са за нас само един обект за работа или проект. Всеки, който е възпитавал деца, знае, че са необходими търпение и приятелство, но също така и строгост. Същото важи и при възрастните. Нашите очаквания трябва да бъдат реалистични. Често пъти любовта се изразява в това, че помагаме на хората да решат проблемите си, а не ги изоставяме.

Едновременно с това трябва да им покажем, че само чрез Христос те могат да бъдат такива, каквито Бог иска, защото Той им дава способността за това. Няма смисъл да прибягваме до оправдания, които не важат пред Христовото съдилище. Недостатъчната вярност при изпълнението на задачите, прехвърлянето на вината върху другите или недостатъчната честност при общуването един с друг не бива да се толерират. В та-

кива случаи един истински приятел не би ласкал другия, нито би си затворил очите за грешките му. Ето защо трябва да си спечелим такъв вид уважение, вместо да се стараем да сме симпатични на хората.

Да предположим, че стане ясно, че другият човек не е готов да плати цената, необходима за умножаването на учениците. Това не е причина да го отхвърлите като личност. В края на краищата повечето вярващи спадат към тази категория. Бог ги обича въпреки това и затова ние също трябва да ги обичаме. От друга страна обаче, би било безотговорно да продължим да прекарваме голяма част от времето си с човек, който не е готов да жертва себе си за другите. В такава ситуация трябва с необходимата деликатност да се прекратят срещите с уговорката, че и двамата трябва да се молите за яснота по отношение на бъдещите действия. Бъдете много внимателни, за да не създадете впечатлението, че считате другия за пълен неудачник. Вместо това се молете и му дайте надежда, че бъдещето ще донесе положителни промени.

Заклучение

Господ ни е призовал да възпитаваме и умножаваме учениците, които са истински Негови последователи. Те приличат на Него, служат на Неговите интереси и прославят Неговото име. Целта е от един ученик да станат двама, от двама – четирима и така нататък, така че да се умножат духовните работници. Ние искаме да дадем на всички, които са готови да платят цената, възможността да работят за тази цел. Ако инвестираме живота си в обучението на малцина, с това ние не целим създаването на духовен елит, а нашата цел е изпълнението на великото поръчение, което Господ ни даде. Ние съзнаваме, че Бог използва духовните хора, за да изпълни голяма част от делото

Си в останалите, и ние искаме да участваме в тази свята мисия.

УЧЕБНО РЪКОВОДСТВО КЪМ ЛЕКЦИЯ 10

Печелене на ученици

1. В Библията срещаме два вида размножаване – физическо (Бит. 1:28) и духовно (Мат. 13:23; Йоан 15:1-16). В Йоан 15 Господ говори за духовни плодове. Как можем да установим дали даваме плод и дали той е траен?
2. Разкажете как са се умножавали Христовите ученици от избирането на дванадесетте до Петдесетница (Лука 6:13-16, 10:1; Деян. 1:15; 2:41).

Големи множества следваха Господа. Върху колко души се концентрира Той?

3. Кои са практическите основания за това да имаме контакт с много вярващи, но да ограничим служението си върху малцина (Лука 8:49-51; Марк 14:32-33)?

4. Прочетете 1.Кор. 3:1-3 и Евр. 5:12. Кои са основните пречки за недостатъчното духовно умножаване? Как това може да се избегне във вашия живот?

5. Какво казват за духовното размножаване следните стихове: Деян. 14:21-22, 28?

6. Ако в момента нямате връзка с цел обучение с никой от хората, които ви помагат, какво би било необходимо, за да започнете такава?

7. Ако в момента имате такава връзка, разкажете за напредъка, който сте имали при оползотворяване на времето си, в личното израстване и в способността си да помагате на другите. Кое оказва по-голямо влияние върху вас, срещите или примерът?

8. Помагате ли в момента на друг вярващ в неговото израстване? Кои мисли от лекцията ви дадоха стимул за това? Как бихте могли да ги използвате в тази връзка?

Духовната борба в ученичеството

„Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, а срещу началствата, срещу властите, срещу световните владетели на мрака на този свят, срещу духовете на злото в небесните места“ (Ефес. 6:12).

Следващият стих призовава вярващите да облекат Божието всеоръжие. Тук можем да хвърлим един поглед зад завесата и да видим един невидим за нас свят, където се води една опасна, смъртоносна война. Невидимите сили на нечестията, които се борят за контрола над хора и събития на земята, водят военните действия. Библията говори за оръжия, които не са от материален характер и се използват в тази война (2. Кор. 10:4). Вярващите са наречени войници (2. Тим. 2:3-4). Ние трябва да воюваме духовно, а не с юмруци (2. Тим 1:18; 2. Тим 4:7). С Божието сила трябва да използваме оръжията на правдата (2.Кор. 6:7) и да се защитаваме от огнените стрели (Ефес. 6:16) и опасните измами.

Кои са воюващите страни? Това не са земни армии, а духовни сили. Главнокомандващият въоръжените сили на светлината е нашият Бог, Който още е наречен Господ на Силите. Господ Исус Христос ще дойде един ден на земята, за да я завладее и да унищожи силите на злото (Откр. 19:11-14). Предводителят на армията на злото, князът на тъмнината е дяволът (Ефес. 6:11; Лука 4:6). Той е подкрепян от падналите ангели (Мат. 25:41). Злите духове воюват срещу Божиите ангели в една война, която понякога се простира и до небето (Откр. 12:7). В тази война става въпрос за човешки души. Оръжията на врага са изкушение, заблуда, измама, обезкуражаване, нападки и потисничество. Нашата подкрепа от страна на силите на светлината се състои в сила, помощ, водителство, закрила и насърчение. Освен това Божият Син ни подкрепя със Своите молитви (Лука 22:32; Евр. 7:25).

Сред важните оръжия, които се споменават в Ефес. 6, се нами-

рат „щитът на вярата“ (ст. 16), „мечът на Духа, който е Божието слово“ (ст. 17) и необходимостта да се молим в Духа по всяко време (ст. 18). За да бъдем победоносни войници за нашия Господ, трябва да познаваме добре всяко наше оръжие, да разбираме действието му, за да можем да боравим с него. Ето три от важните, но не и единствените оръжия.

Оръжието на вярата

„А освен всичко това вземете щита на вярата, с който ще можете да угасите всичките огнени стрели на лукавия“ (Ефес. 6:16). Тук виждаме отбранителната страна на тази решаваща добродетел. Четири пъти е казано: „Праведният чрез вяра ще живее“ – Авакум, Римляни, Галатяни и Евреи. Но вярата е и нападателно оръжие, защото тя е канал, който изпълва вярващия с Божията сила, така че да може да изпълнява поръченията на нашия Господ.

В някои езици няма възможност за изразяване на тази идея. Обикновено под вяра се разбира това, за което гумата се използва в нормалния език. Казва се: „Аз вярвам, че някой ще дойде“ или „вярвам, че ще вали“. Това изразява една неопределена надежда без сигурна основа. Друг някой може да каже: „Аз вярвам в Бога“ и с това да има предвид, че някакво смътно чувство му подсказва съществуването на Бога. Понякога вярата означава само съгласяване с определени твърдения, без ни най-малък личен ангажимент за предприемане на нещо. Но тези представи не отговарят на библейската концепция за вярата.

В Библията вяра означава „разчитам на някого, доверявам се на някого, имам твърдо мнение, твърдо убеждение, което се основава на чутото“ и затова знам със сигурност (У. Е. Вайн, Обяснителен речник). Вярата трябва да има съдържание. Това съдържание е Господ и Неговото слово. Ние не вярваме на себе си или на собствената си интуиция. Вярата се основава на Божието слово и е пряко свързана с него (Йоан 2:22). Ние слушаме или четем Божието слово и му вярваме (Рим. 10:17). Да вярваме не означава да предполагаме. Господ Исус не прие предизвикателството на дявола да скочи от покрива на храма, за да из-

пробва Божията спасителна сила. Бог не Му бе обещава̀л това и Той би скочил само въз основа на едно голо предположение (Лука 4:5-12). Вярата не смята, че всяка мисъл, която ни идва в главата, е особено Божие откровение, специално отправено към нас. Ние сме паднали и несъвършени същества и нашето мислене е също така несъвършено. Затова ние се нуждаем от помощта на Божието слово и съвета на свети хора, за да се предпазим от импулсивни действия.

1. *Как действа вярата?* Тя ни свързва с духовния свят по начин, който не можем напълно да разберем. Джон Уесли я нарече „шестото чувство“, но вярата е нещо повече от нашите сетива или чувства. Тя ни дава възможността да вървим сигурно в правилната посока, без да виждаме (2. Кор. 5:7). Чрез вярата можем да вършим неща, простиращи се извън естествените ни способности, като Петър, който можа да ходи по водата, когато Господ го повика (Мат. 14:25-31). От друга страна, Петър изгуби способността си да ходи по водата, когато престана да се доверява на Божието слово и погледна към застрашителните вълни. Тук е показано ясно как вярата може да се мени всеки момент. Вярата на Илия беше силна на планината Кармил, но почти изчезна, когато Езавел го заплаши (3. Царе 18:20-19:4).

Понякога се чува, че не е толкова важно колко вяра имаме, а на кого вярваме. Това обаче, изглежда, не съответства на факта, че Господ смърря маловерните и хвали тези, които имат силна вяра (Мат. 8:10,26). Дори учениците се молеха: „Придай ни вяра“ (Лука 17:5). Господ се молеше вярата на Петър да не отслабне по време на изкушението (Лука 22:32). Вярата може да бъде слаба или силна (Рим. 4:19-20). Нейната действеност се основава на способността да устояваме на съмненията и, без да се поклатим, да уповаваме на Божиите обещания (Яков 1:6-8). Това е вярата, за която Господ казва, че може да помести и планини (Марк 11:23). Тя се среща само у тези, които живеят близо до Бога, в които изобилства Божието слово и които съзнателно се поставят под контрола на Светия Дух. Това се отнася и за тези, които са опитали Бога в различни ситуации от живота и са се научили да Му се доверяват.

2. *Как да използвам ефективно вярата?* Вярата расте, когато се практикува. Ние се научаваме да се доверяваме на Бога за малките неща, преди да се научим да Му се доверяваме за големите. Ако уповаваме на Него вместо на собствените си мисли, ще открием колко твърдо може да се разчита на Него. Трябва да се решим не просто да останем с простото съгласие с определени истини, а да направим крачката напред към прилагането им на дело, като живеем по начин, съответстващ на убежденията ни. Трябва да престанем да твърдим, че вярваме в нещо, което не искаме да приложим на практика.

Очевидно е, че вярата расте и укрепва, когато редовно се храним от Божието слово и прилагаме в живота си Неговите обещания и се ползваме от Неговата подкрепа. Господ, Който не лъже, очаква от нас да вярваме на Словото Му. Той смърти учениците Си, които не Му повярваха (Лука 24:25; Марк 16:14). „Къде е вярата ви?“ – попита Той. Съмнението трябва да се отхвърля. Насочете погледа си твърдо към Неговите обещания. Възползвайте се от тях. Приемете всяко Негово обещание лично за себе си, ако няма някакво библейско основание, което да говори против това. Осланяйте се на Него. Всеки ден вървете с вяра напред – натам, накъдето Господ ви призовава. Вземете чрез вяра това, което другите даже не могат и да видят в ръката на невидимия Бог. Търпеливата молитва е акт на вяра, която преодолява обезкуражението, препятствията, забавянето и други неприятности.

Чрез вяра един безсилен живот може да се превърне в живот, преливащ от духовна сила (Мат. 17:14-20). Всеки провал може би е следствие от нашето неверие в ситуация, в която Бог очаква успех. „Вярвате ли, че мога да сторя това?“ – беше въпросът на Исус към слепите (Мат. 9:28). Те прогледнаха *благодарение на вярата си*. Ние трябва да се позоваваме на личността на Исус (Деян. 3:16), защото Той има власт над стихииите, демоните, болестите и дори над смъртта. Използвайте авторитета на Неговото име (Деян. 19:11; 3:6-8). Дръжте се здраво за Бога и не се пускайте. Вършете неотклонно нещата, за които Неговата воля е недвусмислено показана в Словото. Изискайте победата за неща, засягащи обстоятелствата в живота ви, когато чувст-

вате, че това и е Неговата воля, а не само ваше желание. По този начин ще използвате ефективно оръжието на вярата.

Оръжието на Словото

„Вземете... и меча на Духа, който е Божието слово“ (Ефес. 6:17). Чрез Своята действена и животворна сила то е в състояние да проникне дълбоко в духа и душата (Евр. 4:12). То изпитва съкровени мисли и желания на човешкото сърце. То е като огън в устата на Божиите пророци и изгаря човека като дърво (Ерем. 5:14). То е като чук, който разбива скали (Ерем. 23:29). То е Божията сила за спасение (Рим. 1:16). То принася плод, когато е посято върху добра почва (Марк 4:14-20). То извършва това, за което Бог го е изпратил (Исая 55:11). То не може да бъде унищожено или обезсилено въпреки всички опити на хората (Йоан 10:35). Нито една буква, нито един знак няма да отпадне от него, докато то не изпълни целта си (Мат. 5:18). Божието слово може да дава живот, да поддържа живота и да унищожава живота. То наистина е едно страшно оръжие.

Светото писание е цялото писано Божие слово. Можем да го дефинираме като откровение на Божиите мисли, за което Бог сам е вдъхновил избрани хора (2. Тим. 3:16). По принцип Божието слово може да дойде и чрез устата на пророци (1. Сол. 2:13) или чрез хора, които с пълномощието на Светия Дух тълкуват писаното Слово. Но винаги трябва да се проверява дали такова слово съответства на Библията (Деян. 17:11).

1. *Как действа Божието слово?* То действа по свръхестествен начин, който излиза извън рамките на нашето разбиране. Неговото действие не се основава на магия, а на живот, тъй като Бог е източникът и авторът на Словото. Когато един грешник, който чуе Благата вест, бива изобличен в грях и се обръща към Бога, това е истинско чудо (Йоан 8:9; 16:8). Раждането на новия живот става чрез действието на Божието слово, а не чрез човешко говорене (1. Петр. 1:23; Яков 1:18). Истината на Словото е тази, която ни освобождава от робството на греха. Когато някой бива очистен от морална нечистота, това се дължи на първо място на действието на

Божието слово (Йоан 15:3; Ефес. 5:26). Когато мъже и жени биват осветени за Божието дело, това става чрез Божието слово (Йоан 17:17). Даже неживи предмети се освещават чрез него (1. Тим. 4:5). Кое ни дава светлина и ни показва пътя? Това е Божият светилник – Словото (Пс. 119:105,130). Коя е най-добрата храна дори и за съвсем млади вярващи? Това е Божията храна за душата (1. Петр.2:2; 1. Кор. 3:1-2). Откъде идва смелостта ни в трудни времена? Словото от Неговата уста ни подкрепя (Рим. 15:4; 1. Сол. 4:18).

2. *Как да използвам ефективно Словото?* Никои не може да бъде честен спрямо себе си и другите, ако не зачита и не следва това, което учи Словото (Ефес. 6:6; Йоан 14:15,21). Ако гледате на Библията действително като на Божието слово, ще я цените повече от храната си (Йов 23:12). Ще се храните всеки ден от нея и ще ѝ се радвате. Ще се възползвате от нейните обещания, вместо да запаметявате информация (Рим. 4:20-21). Ще размишлявате ден и нощ над него (Ис.Нав. 1:8). Ако разбирате, прилагате и действате според това, което Духът ви учи чрез тази книга, ще започнете да използвате правилно оръжието на Словото. Сърце, което е преизпълнено с Божието слово, е най-добре подготвено за всичко. Много полезно в това отношение може да бъде ученето наизуст.

Както един добър войник познава и използва оръжието си, така и духовният войник трябва умело да използва Божието слово срещу враговете си (Лука 4:1-13). Той трябва да прибягва до него в разговори с вярващи и невярващи. Със Словото можем да оборим нездравото учение и да разпространяваме здравото (Тим 1:9). Можем да подкрепяме изтощените, когато има нужда (Исая 50:4). Но преди всичко останало ние искаме да посеем Евангелието във възможно повече сърца на невярващи хора (Исая 32:20). Ние искаме там, където е възможно, да разпространяваме материали, съдържащи словото. Трябва да подражаваме на Господа, когато Той се изправи срещу Сатана с властта на Словото.

Оръжието на молитвата

„Молете се в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба, бодърствайте с неуморно постоянство и молби за всички свети“ (Ефес. 6:18). „Непрестанно се молете“ е Божия заповед (1. Сол. 5:17). Дори за Бога е учудващо, когато вярващите се отнасят небрежно към молитвите си за другите (Исаия 59:16). Пророк Самуил знаеше, че е грях да престане да се застъпва пред Бога за своя народ (1. Царе 12:23). В Своя земен живот Господ Исус показва постоянната Си зависимост от молитвата. Тя е толкова важна, че Той продължава това Си служение и в небето (Евр. 7:25; Рим. 8:34).

1. *Как действа молитвата?* Има няколко учудващи обещания на Бога по отношение на молитвата. „Ако поискате нещо в Мое име, ще го направя“ (Йоан 14:14). Тези и подобни стихове не бива да се отделят от условията, които Бог поставя на други места в Словото Си. Ето някои от тях: да се молим в името на Исус (Йоан 14:13) и по Божията воля (1. Йоан. 5:14). Необходими са още истинска вяра (Марк 9:23) и лична чистота (Пс. 24:3-4). Бихме могли да наречем тези условия закони или правила за резултатна молитва.

Молитвата е разговор с Бога. Тя не съдържа само молби. Тя включва поклонение, благодарност и изповядване на греховете. В молитвата, изглежда, действа една невидима духовна сила. Нека да си припомним Мойсей, който държеше вдигнати ръцете си за молитва, за да доведе израелтяните до победа над амаличаните (Изх. 17:11-14), или сблъсъка на духовните сили, които воюват помежду си (Пс. 18:4-10).

2. *Как да се моля ефективно?* Ние все още имаме нужда Господ да ни учи да се молим (Лука 11:1). Без съмнение това включва както разбирането на необходимостта от молитва във всички обстоятелства, така и начина, по който трябва да се молим според Божията воля. Ние трябва да бъдем убедени, че молитвата е неотменна съставна част от нашия живот и че трябва да се молим упорито. По-важно е да се молим редовно, отколкото да разглеждаме теоретично темата в подробности.

Заклучение

Добрият войник не бива да забравя, че трябва да е постоянно готов да посрещне атаките на врага. Ние трябва да владеем оръжията си и непрекъснато да ги използваме. Нашите главни противници не са от видимия свят. Затова и нашите главни оръжия не са материални, светски или плътски. Нито една земна армия не би разчитала предимно на вяра, молитва и Божието слово. Войната е опасна и както в другите войни, в нея също ще има жертви. Тъжно е, когато вярващи трябва да напуснат ранени бойното поле поради собствените си грехове и неверие. По-лошо е, когато те биват осакатени или даже изгубват живота си, така че не могат повече да участват в сражението.

Господ казва, че Той ни е направил повече от победители. Той ни е дал всичко необходимо за живота в правда. На кръста Той победи най-големите ни врагове. Той е винаги с нас, за да ни води към победата, когато Го следваме. Той се е погрижил за всичко, за да ни направи победители. След като знаем това, трябва ежедневно да използваме духовните си оръжия в продължителната война, докато се приберем при Господа.

Духовната война при ученичеството

1. Прочетете Ефес. 6:10-18. Защо според вас в този пасаж нашите трудности тук, на земята, са сравнени с война? Обосновете отговора си със собствените си наблюдения и със Словото.
2. Ефес. 6:11 ни напътства да се облечем с Божието всеоръжие, поест цялото, пълното въоръжение. Какво се има предвид под това и какво включва то?
3. Опишете какво разбирате под понятието вяра.
4. Какво ви е възпрепятствало в миналото, а може би и сега, да водите такъв живот на вяра? Какво можете да предприемете срещу това?

5. Божието слово е наречено меч на Духа (Ефес. 6:17). Как действа Словото във вашия личен християнски живот? Дайте конкретен отговор. Прочетете Пс. 119:11,105; Ис. Нав. 1:8; Езра 7:10; Йоан 15:3.

6. Използвайте следните стихове, за да обясните как и защо Словото трябва да се използва при евангелизирането: 1. Петр. 1:23; Рим. 1:16; Исаия 55:11. Как бихте могли да приложите това в живота си?

7. Даниил беше човек на молитвата и с това е пример за нас. Помислете върху прочутата му молитва в Дан. 9. Как бихте могли да пренесете наблюденията си над тази молитва върху своя живот?

8. Какво научихте от списъка с условията за чута молитва, което конкретно веднага бихте приложили в живота си?

Жертвоготовният живот на ученика

„Спомняте ли си щедростта на Исус Христос към нас, Който е Господ на всички ни? Той бе неописуемо богат, но заради вас стана беден, за да станете вие богати чрез Неговата бедност“ (2. Кор. 8:9, по Филипс). Когато вечният Божи Син влезе във времето, за да бъде роден от Мария, Той наистина се отказа от цялото богатство, целия блясък и величие, които от вечността имаше при Отца (Йоан 17:5). Той остави всичко, което притежаваше, „ограби Себе Си, като взе образа на слуга и стана подобен на хората“ (Филип. 2:7).

Той пожела да бъде роден в бедното семейство на един занаятчия, и така Архитектът на вселената стана дърводелец в една работилница. Хората от града чува пророчеството на Исаия за мисията на очаквания Месия от устата на Йосифовия син: „Духът на Господа е на Мен, защото Ме е помазал да благовестявам на бедните“ (Лука 4:18). Милиони хора, които никога не биха получили достъп до един царски палат, намериха пътя към Човека, Който бе роден в ясли. Един кандидат-ученик беше доста разочарован от начина, по който Исус отвърна на предложението му да Го последва. „Лисиците си имат леговища и небесните птици – гнезда, а Човешкият Син няма къде глава да погласни“ (Мат. 8:19-20). Висейки на кръста, Той наблюдаваше войниците, които хвърляха жребий за последното Му земно притежание – Неговата греха. Когато не Му остана нищо материално, което да даде, Той даде живота Си (Йоан 19:23-24,30).

Жертвоготовният живот е разумно богослужение

Апостол Павел ни моли „да представим телата си за жертва жива, свята, благоугодна на Бога, което е нашето разумно служение“ (Рим. 12:1). Основанието за тази молба са Божиите милости. Те се виждат най-ясно в делото на спасението, чрез което Бог изкупи бедните, виновни, справедливо осъдени, безпомощни изгубени грешници чрез Своя възлюбен Син, Който умря

на кръста за нас. По този начин Той ни освободи от властта на греха и присъдата на закона. След като ни примири с Бога чрез смъртта Си, сега Христос ни спасява чрез Своя живот, като продължава в молитва да се застъпва за нас на небето. На земята Светият Дух ни придружава като Божи наследници по пътя ни към славата. Бог не пожали Собствения Си Син. В светлината на тази велика милост най-разумното, което можем да направим, е да бъдем една жива жертва за Бога. Възхитен от логиката на Голгота, мисионерът К. Т. Стъд възкликна: „Ако Исус Христос е Бог и е умрял за мен, то не може да има достатъчно голяма жертва, която да Му принесе.“⁽¹⁾

Ние, християните, казваме за тази разумна жертва:

„Ако цялата природа ми принадлежеше, това би било твърде малка жертва. Една толкова прекрасна, толкова божествена любов изисква моята душа, моя живот и цялото ми същество!“
(Исак Уотс)

„На Тебе отдавам живота си и всичко, което съм и което имам. Ти ме изкупи напълно, защото умря за мен, затова ме приеми като жертва.“ (Анна Ничман)

Дали сме готови за саможертва така, както пеем в песните си?

Жертвоготовният живот означава да похарчим всичко и да бъдем похарчени

Павел ясно изрази мисълта за саможертвата, пишейки на коринтяните, че с голяма радост би похарчил всичко и би искал сам да бъде похарчен за техните души (2. Кор. 12:15).

1. *Да похарчим всичко.* Павел използва за пример финансовата жертва, която много родители правят за децата си (2. Кор. 12:14-15). За тях не е нещо необичайно да понасят лишения заради образованието или лечението на децата си. Други са се отказали от много радости, за да им купят къща или кола. Господ Исус ни гарантира, че всяка жертва в Негово име ще бъде възнаградена многократно (Мат. 19:29). Павел говори за доброволно избраната бедност на Господа, разказвайки за

самопожертвователните дарения на македонската църква: „защото свидетелствам, че те *дадох* доброволно според възможностите си и дори над възможностите си“ (2. Кор. 8:1-3, 9). Това е „благоуханна миризма, жертва приятна, благоуходна на Бога“ (Филип. 4:18).

2. *Да бъдем похарчени.* Ние казваме, че си заслужава да използвате нещо за тази или онази цел, ако стойността на задачата или личността оправдават жертвата. Това е разсъжденияето, което лежи в основата на жертвоготовния живот. Заслужава ли тази задача или тази мисъл моите усилия или моята жертва? Очевидно Павел е смятал, че дори неблагоприятните коринтяни са заслужавали това. Павел, Сила и Тимотей показаха самопожертвователната си любов към солунците чрез готовността си „да им предадат не само Божието благовестие, но и своите души“ (1. Сол. 2:8). Епафродит рискува живота си за делото на Господа, помагайки самоотвержено на Павел в нуждата му (Филип. 2:29-30). Прискила и Акила не се поколебаха да сторят същото (Рим. 16:3-4). Павел гледаше спокойно смъртта в очите. Той не знаеше кое да предпочете – смъртта или живота, желаше само по единия или по другия начин да прослави Христос. За него да живее означаваше да служи на другите заради Христос. Той изрази това така: „защото животът за мен е Христос, а смъртта – придобивка“ (Филип. 1:21). Доста хора са си задавали въпроса: „Готов ли съм да умра за Христос?“ Но по-същественният въпрос е: „Готов ли съм да умра за себе си и *да живея за Христос*, като служа на другите?“ Ако животът за мене е Христос, ще бъда ли готов да умра за Него, когато дойде времето за това? Един от църковните отци беше казал: „Мъченикът умира само веднъж за своя Господ. Пастирът умира стотици пъти за овцете си.“ Вие жива жертва ли сте? Животът ви доказва ли, че сте готови да принесете себе си като възлияние на Господния олтар?

Финансовата жертва е заповядана на ученика

„И така, ако някой от вас не се отрече от всичко, което има, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:33). Исус тъкмо беше призовал множествата да пресметнат цената на ученичеството

и да решат дали са съгласни безусловно да Го следват (ст. 28-32). Ученикът трябва да е наясно, че следването може да му струва всичко! Това може да стане по различни начини. Например много християни „радостно посрещаха разграбването на имота си“ (Евр. 10:34). Лишаване от наследство, загуба на работното място или напразно чакане на повишение често са били последица от изповядването на Този, Който е презиран от хората. Други са били призовавани към служение, което е изисквало от тях да напуснат работата, дома и дори семейството си, за да последват Христос (Марк 1:16-20; Лука 5:11, 27-28; Мат. 19:29). Други пък са прославяли Господа, без да се стига до гореспоменатите жертви. Призивът на нашия Господ е ясен: „Не си събирайте съкровища на земята, където молец и ръжда ги разяждат и където крадци подкопават и крадат; а събирайте си съкровища на небето“ (Мат. 6:19-20). „Продайте имота си и давайте милостиня; направете си кесии, които не овехтяват, непреходно съкровище на небесата, където крадец не се приближава, нито молец изяжда“ (Лука 12:33). Трупането на имоти и спестявания „за черни дни“ е непокорство спрямо Божието слово. Бог, Който единствен заслужава нашето доверие, познава склонността на сърцата ни да търсим сигурност в материални неща и да разчитаме на богатства. Сърцето на ученика трябва да бъде в небето, а не в банковия сейф.

Някои не са съгласни с буквалното тълкуване на горния пасаж. Следните разсъждения доказват, че Господ е имал предвид точно това, което е казал:

1. *Примерът на Господа.* Той се отказа от всички Свои небесни притежания и не спестяваше нищо по време на земния Си живот. Исус проповядваше това, което живееше, и очаква от Своите ученици същото. „Ученикът не е по-горен от учителя си, нито слугата е по-горен от господаря си“ (Мат. 10:24). Това е подтикнало Георг Мюлер да каже: „Не подобава на слугата да се стреми към богатство, чест и слава в този свят, в който неговият Господар беше беден, унижен и презрян.“⁽²⁾
2. *Похвалата на Господа.* Исус похвали постъпката на бедната вдовица, която пусна две медни монети в съкровищницата. „Истина ви казвам, че тая бедна вдовица пусна повече от

- всички; защото всички тия пуснаха в даровете (за Бога) от излишъка си; а тя от немотията си пусна цялото си препитание, което имаше“ (Лука 21:3-4). Защо Той не протестира срещу това лекомислие, ако не би трябвало да приемаме буквално думите Му?
- Реакцията на учениците.* Неговите ученици Го разбраха буквално. Петър каза: „Ето, ние оставихме всичко и Те последвахме.“ Господ му отговори: „Всеки, който е оставил къщи... или ниви заради Моето име, ще получи стократно“ (Мат. 19:27, 29).
  - Реакцията на първите християни.* Пламенната млада църква в Ерусалим доказва, че приема думите Му буквално (Деян. 4:32-37). Похвалата на Павел към църквите в Македония заради самопожертвователните им дарове е в същата насока както похвалата на Господа към бедната вдовица, защото те всички дадоха въпреки бедността си (2. Кор. 8:1-5; Лука 21:3-4).
  - Учението на апостолите.* След като Павел предупреди Тимофей за опасностите, които крие богатството, той посъветва богатите „да богатеят с добри дела, да бъдат щедри, съчувствителни, да събират за себе си имот, който ще им бъде добра основа за вбъдещето“. Павел поучаваше вярващите да се задоволяват с това, което е необходимо за живота: храна, облекло и покрив над главата (1. Тим. 6:7-10; 17-19). Предупреждението на Яков по този въпрос може да се обобщи с едно изречение: „Горко на богатите!“ (Яков 5:6; Лука 6:24).
  - Реакцията на любовта.* Когато богатият младеж твърдеше, че обича ближния като себе си, Исус му отговори: „...продай имота си и дай на бедните; и ще имаш съкровище на небеса; и ела и Ме следвай“ (Мат. 19:21). Ако бедността и мизерията на някои братя и сестри и мисълта, че повече от половината човечество не е чуло Евангелието и че стотици милиони страдат от недохранване, не ни води към жертвоготовен начин на живот, то „как обитава в нас Божията любов?“ (1. Йоан. 3:17).

Учението на нашия Господ понякога е наричано „тежко учение“, защото то атакува широко разпространения материализъм и алчността. Скептикът би следвало да докаже, че тези учения не трябва да се приемат буквално. Той трябва да намери отговор на следните въпроси: Какво всъщност е имал предвид Исус? Дали моето нежелание да се подчинявам на Неговите заповеди може да идва от любовта и предаността ми към Христос? Все още никой не е намерил алтернатива на буквалното тълкуване, която да се основава на сериозно изследване на Библията. Вместо това мъдрите от света се позовават на собствената си мъдрост и ум и осмиват привидната глупост на покорните последователи на Господ Исус. Божият отговор на сребролюбците от първи век беше: „Онова, което се *цени* високо между човеците, е мерзост пред Бога“ (Лука 16:14-15). Християни, които трупат богатствата на този свят за себе си и децата си, приличат на човека, за когото Господ каза: „Глупако!“ (Лука 12:13-21).

Жертвоготовният живот на практика

Мисионерът А. Н. Гроувс беше олицетворение на самопожертвователния живот на един истински ученик. Неговото мото беше: „Работи упорито, изразходвай малко, давай много, и всичко за Христос.“⁽³⁾

1. *Работи упорито.* Павел показа на старейшините от Ефес отрудените си ръце, с които изкарваше прехраната за себе си и за помощниците си. Той каза: „С всичко ви показах, че като се трудите така, трябва да подкрепяте слабите“ (Деян. 20:34-35). Той предупреди немарливите в Солун „да работят тихо и да ядат своя хляб“ (2. Сол. 3:12). Ученикът трябва да е прилежен и упорит в работата си и да осигурява прехраната за себе си и семейството си.
2. *Изразходвай малко.* Чрез своите изисквания светът около нас иска да ни наложи собствените си мащаби (Рим. 12:2). Начинът на живот на ученика обаче трябва да се определя от духовното познание, а не от обществения натиск. Господ осъждаше прахосничеството (Йоан 6:12). Неговият намест-

ник трябва да устои на изкушението да прахосва парите Му в излишни покупки и ненужен лукс. За пестеливия начин на живот са характерни планиране, пестеливо водене на домакинството, обмислени покупки и самоограничение.

Павел обясни заповедта на Господа да оставим всичките си богатства (Лука 14:33). Ние трябва да се научим „да се стараят в добри дела (занимание с честен труд), за *посрещане* на необходимите потребности, за да не бъдат безплодни“ (Тим 3:14). Освен това трябва да бъдем доволни, когато имаме храна и облекло (1. Тим. 6:8). Исус говореше за ежедневния хляб и едно място, където да подслоним главата си. Дейвид Ливингстоун беше казал: „Аз съм решен да не притежавам нещо, което няма нищо общо с Божието царство.“

Понякога твърде крайни изказвания хвърлят сянка върху жертвоготовния живот и предизвикват отрицателна реакция у братята и сестрите. Някои се питат дали един вярващ трябва да се застрахова. В края на краищата тези, които най-напред търсят Божието царство, имат най-добрата застраховка (Мат. 6:33). Най-добрият отговор би бил: „Нека ви бъде според вярата ви“ (Мат. 9:29). Други питат дали един истински ученик може да притежава къща. Разбира се, той също трябва някъде да живее и купуването на къща понякога е най-добрата инвестиция на парите, които Господ ни е поверил. Може ли един ученик да притежава кола? Може би той се нуждае дори от две коли. Ученикът трябва да си зададе въпроса: „Имам ли нужда от това?“ Всички се нуждаем от определени неща и Бог знае това. Мнозина се нуждаят от специално облекло, скъпо образование, транспортни средства или капитал за бизнеса си.

Всичко това се свежда до следния основен въпрос: Какво е необходимо? Нашият Отец знае от какво имаме нужда и ни дарява изобилно с всякакви блага (Мат. 6:32; 1. Тим. 6:17). Въпреки това не бива да се заблуждаваме. Мамонът (богатствата) сам по себе си е несправеден и може да завладее живота ни (Лука 16:9-11; Мат. 6:24). Богатството е измамно (Мат. 13:22). Много канديدат-ученици, които са обърквали собствените си желания с действителните си нужди, са били въвличани в луда надпревара и печалбарство. Техният живот е един безкраен лов за още и

оце. Някои до такава степен са си втълпили, че трябва да построят къща, да карат определена марка кола или да достигнат определен стандарт на живот, че за това са пожертвали свободата си да служат на Господа, поемайки големи финансови задължения и дълги часове извънредна работа. Те служат на Мамона и са пренебрегнали първенството на Бога в живота си (Мат. 6:24). Други, които не искат да живеят според това учение, се крият зад примера на някои богати братя и сестри, които обичат Господа и които Той е употребил по чудесен начин за благословение на други. Не е наша работа да съдим другите. Бог сам дава напътствия на богатите (1.Тим. 6:17-19).

Нека не забравяме, че в Новия Завет Павел е представен като пример. След като упрекна коринтяните, че живеят като царе преди да е настъпило Божието царство, той ги напътства да следват неговия пример и в крайна сметка примера на Христос, Който заради тях стана беден (1. Кор. 4:6-14; 11:1). Павел казва, че пише това, за да предупреди вярващите, а не за да ги засрами.

Въпреки че тези принципи са ясни и недвусмислени, всеки ученик трябва да провери живота си пред Господа. Ученичеството е доброволно, то е повик на сърцето (Мат. 6:21-24). Принципите в Божието слово имат широк спектър на лично приложение според различните житейски обстоятелства.

3. *Давай много, и всичко за Христос.* Жертвоготовният християнин не само ще устои на желанието да живее за себе си и да трупа земни богатства, но даже ще изпрати предварително целия си имот на небето. Той ще инвестира колкото се може повече от това, което не се включва в необходимото (оправдани нужни задължения към себе си и семейството си), в делото на Господа. Мнозина са си създали приятели чрез неправедното богатство, финансирайки доброволно заради Исус евангелизаторска работа, литература, християнско възпитание или помощи за нуждаещи се (Лука 16:8-9). Те са се научили да виждат сигурността си не в земни богатства или инвестиции, а във връзката си с един Баща, Който познава всяка нужда. Те Му се доверяват и за непредвидимите събития (Тим 3:14; Мат. 6:19-34).

Наградата за жертвоготовния живот

„И Той вдигна очи към учениците Си и каза: Блажени сте вие, бедните, защото е ваше Божието царство“ (Лука 6:20). Този стих не бива да се бърка с блаженствата в Проповедта на планината. Той обещава благословения за тези, които „заради Човешкия Син“ (ст. 22) водят живот, изпълнен с жертви. Ето някои от големите награди, които очакват жертвоготовните вярващи сега и в бъдеще:

1. *Съкровища на небето.* Водейки жертвоготовен живот, учениците стават богати в Господа. Те не могат да вземат абсолютно нищо със себе си, но могат да „събират за себе си добра основа за в бъдеще, за да сграбчат истинския живот“ (1. Тим. 6:7,19; Лука 12:21,33; Мат. 6:20).
2. *Разбиране.* Ученикът с „чисто око“ и с единственото желание Бог да бъде на първо място в живота му, има здраво разбиране за живота. Цялото му съществуване е изпълнено със светлина. По съвсем друг начин стоят нещата при човека със зло око, който се вглежда и в двата свята (Мат. 6:22-23).
3. *Свобода за служение на Бога.* Борбата между материализма и Бога в нашия живот не може да завърши наравно. Единият или другият ще стане наш господар. Не бива никога да позволяваме да бъдем завладени от парите (Мат. 6:24). Жертвоготовният живот дава свобода.
4. *Задоволяване на потребностите ни* (Филип. 4:19). Бог не се е задължил да изпълни всички наши желания, но Той е обещал да задоволи всичките ни потребности, ако живеем за Него.
5. *Ефективна молитва.* „Но ако Бог така облича полската трева... няма ли много повече да облича вас, маловерци?“ (Мат. 6:30). Маловерците сами ограбват радостта си да живеят чрез вяра. Те търсят сигурност в земните си богатства, но всъщност тази сигурност е лъжовна. Независимостта е пълна противоположност на вярата. Ако можем сами да изпълним молитвите си за другите, сме заплашени от лицемерие.

Ако животът ни не протича в постоянна зависимост от Бога, молитвите ни стават повърхностни и безжизнени.

6. *Най-доброто за децата ни.* Родители, които се учудват, защото децата им са поели по погрешен път въпреки детските часове, неделното училище, християнските ваканционни лагери и всичко останало, което са им дали, няма защо да търсят дълго отговора. Причина за това вероятно е собственият им начин на живот и техните приоритети. Никак не е за учудване, че децата отиват в света, ако родителите не се различават от „светските човеци, чийто дял е в тоя живот и чийто корем пълниш със съкровищата си; които са наситени с чада и останалия си имот оставят на внуците си“ (Пс. 17:14). Дете, израснало в материалистично християнско семейство, не би могло да преживее тази катастрофа. Разгледайте благословенията, които Бог е обещал на тези, които Му се боят, и на техните деца (Пс. 112:1-3; 128:1-4).
7. *Разпространение на Евангелието.* Ако християните живееха жертвоготовен живот, това би довело до големи успехи в световната евангелизация. Жертвоготовният живот има голямо въздействие върху тези, които не познават Господа, защото навсякъде в религиозния свят те виждат неща, които ги настройват цинично. Освен това духовната ни сила расте чрез молитвата и свидетелстването.

Заклучение

Помислете каква милост ни е оказал Бог, като е дал за нас Собствения Си Син. Какъв невероятен дар! Насочете вниманието си към добротата на Господ Исус, Който пожертва Себе Си за нас. Размишлявайте за ясното и недвусмислено учение на Господа за саможертвения живот, който Той ни показва и на дело. Тук се прибавя и примерът на първите християни, които последваха тези непопулярни учения с цялото си сърце. Премислете последствията за вечността от един такъв живот. Как ще реагирате вие на всичко това? Ще станете ли едни от тези, които оставиха всичко, за да Го последват? Можете ли искрено, от цялото си сърце да запееете:

„Вземи живота ми, Исусе.
На Тебе го предавам аз,
среброто и златото ми вземи Ти
и научи ме да живея като Теб!“

Франсиз Хавергал
(превод от немски)

1. Norman Grubb: C.T. Studd, Kein Opfer zu gross, Brunnen Verlag, Giessen 1982;
2. Georg Mueller, цитиран от W. MacDonald в „Истинско ученичество“
3. A. N. Groves, Seid nicht besorgt – Das Glueck eines abhaengigen Lebens, CLV, Bielefeld 1988.

Жертвоготовният живот на ученика

1. Какво обобщение можем да направим за живота на нашия Господ от Мат. 8:20 и 2. Кор. 8:9?

2. Какво научаваме за жертвоготовния живот от следните стихове:

Мат. 19:21

Мат. 19:27

Лука 12:16-34

Лука 21:3-4

Деяния 2:44-45

Деяния 4:32-37

1. Тим. 6:8

Филип. 2:20.21

Обобщете резултатите:

3. Сравнете последиците от един егоистичен и един жертвоготовен живот:

стихове

еготичен

жертвоготовен

Мат. 6:20

Мат. 6:22-23

Мат. 6:24

Лука 6:20

Лука 18:24-25

Яков 2:5

Обобщете резултатите:

4. В Мат. 6:19 преходността на притежанието се илюстрира с помощта на три символа: молецът (изяжда това, което се употребява рядко), ръждата (разяжда това, което има висока стойност) и крадците (това се отнася за нещата, които другите непременно биха искали да притежават). Какви въпроси бихте могли да си зададете, за да установите дали нарушавате тези принципи по отношение на Божието царство?

5. Как бихте коригирали начина си на живот в резултат на тази лекция? Как смятате да извършите тези промени?

Изграждането на характера при ученичеството

Една от причините за красотата и славата на човека при неговото сътворяване беше, че той беше създаден по „Божия образ и подобие“ (Бит. 1:26-27). Той беше моралното и духовно подобие на Бога. Грехопадението изкриви този образ и го отдалечи от идеала. Божията воля е да го възстанови в Своите спасени хора и Той иска да започне делото Си още тук и сега. В това се състои нашето предопределение. „Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Неговия Син“ (Рим. 8:29). „Но дори да тлее нашият външен човек, пак вътрешният всеки ден се подновява“ (2. Кор. 4:16). Новият човек се подновява „в познание по образа на Този, който го е създал“ (Колос. 3:10). Това изисква съдействие от наша страна. „А облечете се с Господ Исус Христос“ (Рим. 13:14). „И не бъдете съобразни с тоя свят, а се преобразявайте чрез обновяването на ума си“ (Рим. 12:2). Целта на апостол Павел в служението му беше да представи „всеки човек съвършен в Христа“ (Колос. 1:28).

Божие действие във всички обстоятелства от живота ни, някои от които са трудни или дори трагични, може да разберем най-добре, когато винаги имаме пред очи целта на това действие. Днес тя е оформянето на Христовия характер в нас и подготовката ни за вечността. От това следва, че трябва да отделим голямо внимание и на тази тема при възпитаването на ученици. Ние можем по-добре да съдействаме за растежа им, когато се молим заедно с тях, когато споделяме какво ни вълнува, на какво ни учи Бог и когато им помагаме при изпълнението на задачите и служението им. Господ Исус ни е спасил. Този факт трябва да има за следствие изграждането на Неговия характер в нашия живот. Ето защо апостол Павел се молеше Христос да се изобрази във вярващите (Галат. 4:19).

Средства и мотивация за изграждането на характера

Често сме склонни да вярваме, че характерът е нещо, което получаваме по рождение, и че той не се променя. Често се чува: „Такъв съм си и това е!“ Други смятат, че единствено Светият Дух е отговорен за развитието на характера ни, а ние самите нямаме нищо общо с това. Това мнение пренебрегва всички стихове, които ни наставляват и апелират към волята ни да съдействаме на Бога в Неговото дело в нас. Ако всичко зависеше от Бога и ние не бяхме отговорни за това, тогава всички вярващи щяха да бъдат изключително духовни. Очевидно това не е така.

Тези, които водят свят живот, правят това по свое собствено желание. Такива хора много обичат Господа и за да Му се харесат, искат да направят всичко, към което ги подтиква Неговата любов (2. Кор. 5:14). Те Му се възхищават и искат да бъдат като Него, като Му подражават (Ефес. 5:1). Те са подражатели и на вярващите, които живеят като Него (1. Кор. 11:1; 1. Сол. 1:6). Те жадуват за Господа и копнеят за по-дълбоко общение и познание на Бога. Тяхната нагласа и техните дела се отличават доста от тези на повечето посетители на богослуженията. Има хора, които просто са доволни, че са спасени и че ще отидат на небето. На тях им стига, че всичко в църквата върви добре и че могат, както обикновено, да участват в нейните мероприятия. На тях обаче им липсва духовна жизнена сила. Те принасят малък плод, липсва им видението за Божието царство и не водят жертвоготовен живот. Това показва едно равнодушие към Божието действие в нас и е пречка за изграждането на характера.

Растежът на характера се осъществява чрез Светия Дух в един отгаден на Бога живот. Бог работи в нас така, че да действваме според волята Му, но ние самите трябва да изработваме спасението си (Филип. 2:12-13). То не е чрез дела (по заслуга), но неговата цел са добрите дела (Ефес. 2:10; Тит 3:8). Нашето духовно усърдие може да бъде събудено чрез работата на други, които са посветили живота си да ни служат (Колос. 1:29). Съществува още и единственото по рода си служение на обитаващия в нас Дух, Който иска да изработи плода на Христовия харак-

тер в един предан живот. Става дума за любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, вярност, кротост, себеобуздание (Галат. 5:22-23). Ние сме отговорни за това, да разпъваме на кръста плътта си (Галат. 5:24), да вземем кръста си (Лука 9:23) и да отдадем живота си за Негова прослава (Йоан 12:25). За да изгради характера ни, Бог понякога използва дори изкушенията или злото, което другите ни причиняват (Яков 1:3). Трябва да гледаме на живота си с Божиите очи и с очите на вярата. Ако гордостта не ни пречи да позволяваме на другите да ни помагат, ще ни е много полезно, ако имаме приятел или помощник, с когото да се молим заедно и пред когото да сме отговорни. Това е напълно доброволно и изисква нашата готовност спрямо Бога и нашия партньор.

Характерни черти и цели на изграждането на характера

Причината, поради която в Библията са изброени добри и лоши качества на характера, очевидно е да се насочи вниманието ни към съответните цели. Тези изброявания нямат никаква практическа полза за нас, ако не размишляваме върху тях, ако не разгледаме живота си в тяхната светлина и не се опитваме да израстваме в тези области. Затова Яков ни припомня, че изкушенията могат да развият търпението ни и че чакането на Господа ни помага да изградим упоритост. Плодовете на Духа в Галат. 5 и добродетелите във 2. Петр. 1:5-8 са примери за такива изброявания. Сред тях са някои важни качества на характера, които многократно се споменават в Писанието. Ако се стремим към тези качества с Божията сила чрез живеещия в нас Дух, можем да очакваме по-голям напредък в оприличаването ни на Христос.

1. *Жертвоготовната любов.* Използваме това обозначение, за да направим разлика между най-висшата форма на Божията любов (агапе) от останалите понятия за любовта, които често се използват. Съчувствието, верността, прошката и саможертвата на нашия Господ са прекрасни черти на Неговата съвършена любов. Той доказа, че любовта е повече от това, което чувстваме. Любовта е това, което вършим. Любовта трябва първо да е насочена към Бога и след това

към ближния (Мат. 22:37-40). Въпреки някои широко разпространени мнения в Библията няма заповед, която да гласи да обичаме себе си. Себелюбието е представено в Писанието като отрицателно качество на характера (2. Тим 3:2). Именно любовта е отличителна черта на ученика на Господ Исус (Йоан 13:35). Това е една пряка заповед на Христос, насочена към волята ни, а не към чувствата ни (Йоан 15:12). По любовта познаваме дали някой има духовен живот и тя ни дава сигурността, че наистина Му принадлежим (1. Йоан. 3:14). Любовта ни трябва да е насочена не само към тези, които ни обичат, но дори и към враговете ни (Мат. 5:44). Това със сигурност е задача за нашата воля.

Класическото описание на тази любов намираме в (1. Кор. 13:4-7). Съдържанието би могло да се синтезира по следния начин:

- а) *Проявленията на любовта*: милосърдие (доброта в действие), съчувствие (чувствителност към нуждите на другите), прошка (а не злопамятност), никаква завист, никаква ревност.
- б) *Поведението на любовта*: търпелива (не избухлива), обмисля (не е безогледна или необмислена).
- в) *Незаменимостта на любовта*: не е високомерна, може да се разчита на нея и, ако е необходимо, е покорна.

Любовта не е нещо, с което можем да се „заредим“. Тя извира от един предан живот и трябва да се упражнява. Нашият живот трябва да отразява и предава Неговата любов. Сами от себе си ние не сме в състояние да обичаме по този начин.

2. *Самодисциплина*. На латински тази дума е сродна с думата ученик. Няма ученичество без дисциплина. Тя е част от плода на един изпълнен с Духа живот (Галат. 5:23). Господ Исус беше най-дисциплинираният човек, който някога е живял. Не бихме могли да си Го представим да прахосва времето Си, да се колебае по отношение на духовните приоритети или да живее в безпорядък. Провалите в живота обикновено са причинени от липсата на дисциплина. Ние се нуждаем от нея,

когато размишляваме, когато говорим, когато трябва да контролираме плътските си похоти, в молитвения си живот и при разпределянето на времето си. Дисциплината е задължителна при тежки изпитания, в преодоляването на трудности и при извършването на задължения, за които нямаме никакво желание. Решителните действия в такива случаи означават вземане на кръста или саможертва за Бога и за другите. Самодисциплината не е въпрос на няколко дни или седмици, а на ежедневното прилагане на принципа да казваме „да“ на Бога и „не“ на себе си. Това продължава цял живот. Тя е ориентирана към отговорностите, а не към удоволствията. Самодисциплината помага да се подчиняваме на Бога и на други авторитети, на които дължим това. Тя ни води към живот чрез вяра, а не чрез виждане и ни учи да живеем с всяко слово, излязло от Божиите уста (Мат. 4:4). Тя ни помага да продължаваме, когато ни се иска да се откажем (Притчи 24:10; Ефес. 3:13). Чрез самодисциплина ние ще достигнем целта си и няма да спрем насред надпреварата.

3. *Търпението (издръжливостта)* е самообладание, което устоява дори на провокации. То не търси сметка (Ефес. 4:2; Колос. 1:11; 3:12). Този, който не умее да контролира чувствата си и избухва, не следва примера на Господа.
4. *Вярност (надеждност)* се очаква от всеки добър настойник и работник (1. Кор. 4:2). Ако някой е неверен в малкото, то твърде вероятно е той да се окаже такъв и в по-важните работи (Лука 16:10-12). Бог използва тази проверка и ние също бихме могли да я използваме, когато работим с хора.
5. *Смелост (дръзновение въпреки трудностите)*. Светият Дух не развива у нас страхливост (2. Тим. 1:7). Господ непрекъснато повтаряше на учениците Си да не се страхуват. Да бъдем смели не означава да си затваряме очите за опасностите. Това означава да сме твърдо решени да уповаваме на Бога въпреки всички проблеми и грижи. Страхливият човек в критична ситуация е в тежест на околните.
6. *Ревност за Бога (въодушевление, усърдие за Бога и Неговото дело)*. Намираме я в живота на Господа (Йоан 2:17). Нейна

противоположност е хладността, от която Бог се гнуси (Откр. 3:15-16). Усърдието не бива да е насочено в погрешна посока или да е импулсивно (Рим. 10:2; Филип. 3:6). Ревността, комбинирана с разбиране, е необходимият огън за делото на Господа.

7. *Смирение (прилича на кротостта и благодатта)*. Господ казва, че Неговите ученици трябва да се учат от Него (Мат. 11:29). Той харесва такива хора (Исаия 57:15; 66:2) и мрази гордостта. Смирението не ни позволява да противоречим, да сме непоправими и необщителни.
8. *Милост (незаслужено благоволение)*. Казва се, че милостта трябва да завладее цялото поведение на ученика. Понеже Бог се отнася към нас милостиво, то ние трябва да проявяваме същото поведение към другите. Ако Бог ни въздаваше това, което с ежедневните си грехове заслужавахме, то кой би могъл да устои (Пс. 130:3-4)? Не бива да забравяме това при общуването си с другите.
9. *Святост* (отделяне за Бога и странене от греха). Директната заповед „бъдете свети“ е свързана с Божията същност (1.Петр. 1:16). Той не би имал никакво общение с нас, нито би се вслушвал в молитвите ни, ако не ходехме в святост (Пс. 66:18).
10. *Радост*. Бог иска да познаваме истинската радост, защото тя е част от Него (Йоан 15:11). Тъгата, мрачното настроение, песимизмът и обезкуражението не са отличителните черти на живота с Бога. Радостта се извисява далеч над житейските обстоятелства, защото тя се основава на скъпоценните обещания и на Бога, на Когото уповаваме.

Можем да изброим още много добродетели, като например мир (вътрешното спокойствие, безгрижие), любезност, учтивост, доброта, честност, сериозност и прилежание. Всички характерни черти и качества, които притежава Господ Исус, са пример на морално съвършенство за нас. Ученикът трябва ежедневно да изпитва характера си пред Бога и Неговото Слово и да се стреми към промени.

Заклoчение

Как можем да помогнем на другите да развиват тези качества? Как можем в по-голяма степен да проявяваме тези качества в живота си? Със сигурност не, като се занимаваме постоянно със собствените си слабости и провали. Съвсем определено не и с помощта на съветите на модерната психология или нейните методи за изграждане на самочувствие и самоувереност. Според Библията един такъв характер се изгражда чрез действието на Светия Дух, Който ни оформя като глина в ръцете на грънчаря. Това става, като гледаме на Христос и Му подражаваме. Става и като се молим за това заедно с вярващите, които наставяваме. Ние трябва да се възползваме от Божиите обещания от Христовата победа, която унищожи властта на греха (Рим. 6:6). Характерът се променя, когато сме изпълнени с Божието слово и активно служим на Бога. Вятърът на Светия Дух издува платната на всеки кораб, който плува в посоката, посочена от Бога. Той не духа, когато сме се закотвили в самонаблюдение. Промените се основават на нашия духовен стремеж. Духовно самодоволните и незаинтересуваните остават недокоснати от този вятър.

Опитът показва, че слабостите и недостатъците в характера по принцип не могат да се отстраняват чрез групово наставление. Ние се нуждаем от индивидуално ръководство от човек, когото уважаваме и пред когото доброволно искаме да отговаряме. Такава една връзка изисква откровено и директно обсъждане на слабостите, така както го прави и писаното или изговорено Слово. Тези, които искат да обучават ученици, не трябва да забравят да говорят „истината в любов“ (Ефес. 4:15). Това е истинското приятелство, необходимо за израстването. Твърде малко са зрелите вярващи и ученици, които могат и искат да се грижат за другите. Ние трябва да потърсим най-добрите, които можем да намерим, и едновременно с това сами да се опитваме да умножаваме този вид ученици.

Изграждането на характера при ученичеството

1. Бог сътвори човека съвършен и по Свой образ и подобие (Бит. 1:26-27, 31). Грехът на човека обезобрази самия него и съвършеното Божие творение (Бит. 3; Рим. 5:12). Помислете върху Рим. 6:13, 16-17, 22; 8:11-13 и запишете това, което ви прави впечатление.
2. Какво означава да ходим по Дух? (Рим. 4.5; Филип. 2:12-13)

3. Кои съществени качества на характера би трябвало да притежава зрелият ученик според следните стихове?

Мат. 22:37-40

2. Петр. 1:5-8

Галат. 5:22-23

2. Тимот. 1:17

1. Петр. 1:16

Изберете най-малко две от тях, които вие трябва да развиете в своя живот.

4. Дисциплината означава да вършим правилното независимо от това дали в момента имаме желание за това, или не. Съществена част от дисциплината са самоконтролът и прилежанието. Мързеливият е описан в Притчи 10:26; 18:9 и 20:4. Какъв съвет бихте му дали, за да му помогнете?

5. Как смятате да развивате у себе си любовта? Включете в анализа си 1. Кор. 13:4-7.

6. В следващите стихове ще откриете принципите, които биха ви помогнали да се научите да контролирате мислите си. Избройте ги.

Пс. 51:10

Притчи 4:23

Филип. 4:8

2. Коринт. 10:5-6

Защо това е от основно значение при изграждането на характера?

7. Въздържаността по отношение на плътта също е необходима. Кое мотивираше апостол Павел да упражнява самоконтрол?

1. Коринт. 9:22

1. Коринт. 6:19-20

2. Коринт. 5:9-15

8. Защо си заслужава да имаме характер, подобен на Христовия (Йоан 15:8; 2. Петр. 1:4-11)?

9. Кои три качества на характера трябва да развивате най-много у себе си? Какво смятате да предприемете в тази насока?

Да продължим да следваме Христос – да сложим ръка на плуга

„Никой, който е сложил ръката си на плуга и гледа назад, не е годен за Божието царство“ (Лука 9:62).

Колко образни и предизвикателни бяха думите на Исус към тези, които искаха да станат Негови ученици! Тези думи са доста поучителни, особено ако ги разгледаме в техния контекст. Господ беше изпратил дванадесетте, за да проповядват благата вест по градовете и селата (Лука 9:1-6). Служението на Исус беше привлякло вниманието и броят на заинтересуваните постоянно нарастваше (ст. 7-11). Изцеленията и нахранването на петте хиляди души предизвикаха още по-голям наплив (ст. 11-17). Пред това нарастващо множество последователи Исус проповядва за високите изисквания за ученичеството (ст. 23-26). И преди да изпрати други седемдесет работници, Той повтори Своите високи изисквания (Лука 9:57-62).

Господ Исус все още желае броят на истинските Негови ученици да се увеличава. Изискванията Му си остават същите. Той все още привлича много последователи, много от които обаче не разбират какво в действителност означава да Го следват. Много от нас стоят на един кръстопът в християнския си живот, също както тримата ученици в Лука 9:57-62. Досега ние сме следвали Исус с различни мотиви и с различна енергия. Бихме искали да се наречем ученици и дори участвахме в курс по ученичество. Сега сме изправени пред предупреждението на Исус: „Ако стоите в словото Ми, наистина сте Мои ученици“ (Йоан 8:31). Ние откриваме, че ученичеството е един непрекъснат процес, който изисква постоянна преданост към Неговите цели и приоритети. Нека разгледаме още веднъж изискванията на Господа към тези, които искат да станат Негови ученици.

Ние сме сложили ръката си на плуга. Понякога това е едно потресаващо откритие. Ученичеството включва тежък труд за

Христос. Орачът работи цял ден. Той се бори с един груб инструмент и много бавно се придвижва напред след работното животно. Работата е тежка, трудна, мръсна и уморителна. Ред след ред, ден след ден той се бори с природата. Колко подходящо сравнение за ученичеството е избрал Господ! Не искаше ли Той да ни каже, че ученичеството е уморителна и понякога мръсна работа? И че често трябва да се трудим ден след ден с груби инструменти и бавни работни животни, като при това се сблъскваме все с едни и същи проблеми? Нека помислим за работата, която ще трябва да вършим като последователи на Исус:

1. *Да помагаме на другите* (работа след повярването, обучение на ученици, пасторско служение). Не би трябвало да е необходимо непрекъснато да се посочват на ученика задачите или хората, с които той би могъл да се заеме. Ученикът на Господа от само себе си, без подканяне ще изгради връзки, които ще помогнат на другите в израстването им. Той ще се среща с такива, които имат нужда от практическа помощ, утеха, напътствие, корекция или просто приятелство и общуване. Ако постоянстваме в това, нашето служение ще принесе плод в живота на другите. Има ли напредък при хората, на които помагаме, или застой?
2. *Служене* (даване, служба на Господа и на другите). Ученикът е роб на Христос и се отнася към другите като техен слуга, защото е оставил стария си живот, белязан единствено от интерес към себе си и егоистично мислене. Верният слуга няма нужда постоянно да му се напомня какво трябва да свърши. Всички видове служение, включително и това на даването, произтичат по естествен начин от един контролиран от Духа живот, който се концентрира върху нуждите на другите.
3. *Евангелизирането като начин на живот*. След като бяха разпръснати вследствие на гоненията, учениците разпространяваха Словото навсякъде (Деян. 8:4). Господ им беше заповядал да свидетелстват за Него и те се спазваха тази заповед (Деян. 1:8). Да изповядват вярата си беше част от живота им. Ученикът се занимава постоянно със спечелването на души за Христос. Това е първата степен на духовното умно-

жение. Когато семето е посято с вярност и упоритост, поливано с молитви и подсилвано с живот, то несъмнено ще принесе плод. Можете ли да посочите човек, когото сте спечелили за Христос и който днес следва Господа?

4. *Поглед към нивите.* Господ призова учениците Си да гледат към узрелите за жетва ниви: „Който жъне, получава заплата и събира плод за вечен живот“ (Йоан 4:35-36). Това не е ограниченият поглед върху собствения ни живот и местната ни църква. Това е видение за света, молитва за хората на другите ниви, а също и готовността сами да отидем, ако Господ поиска това. Мисионерството и изграждането на църкви е съкровено желание на Господа. А вашето?

Никой орач не може да изоре прави бразди, ако гледа назад. Господ видя три съществени пречки, които са показани в тримата мъже, които искаха да Го следват:

1. *Притежанията* (Лука 9:57-58; коли, пари, карьера, дом). Господ ни призова да събираме богатства, но ни даде ясно да разберем, че съкровищницата е на небето, а не на земята (Мат. 6:19-20). Много братя и сестри са заети с купуване на коли, вили, лодки или с пътувания по света. Карриерата и амбицията да се постигне нещо в този живот отклоняват погледа от вечното и го насочват към временното, което обаче няма никаква стойност пред Христовото съдилище. Къде е вашето сърце?
2. *Семейството* (Лука 9:59-60; родители, близки, роднини). „Неприятели на човека *ще бъдат* домашните му“ (Мат. 10:36). Това изненадващо твърдение на нашия Спасител разкрива един съществен проблем, който, изглежда, е причина за провала на много вярващи. Страхът да не огорчат някой близък роднина възспира мнозина. Друга често срещана грешка е опитът да получим тяхното одобрение за сметка на изискванията на Господа. Той каза на Своите ученици да Го обичат повече от най-близките си роднини. Може би вашите проблеми са в тази област?

3. *Връзките* (Лука 9:61-62; любовна връзка, приятелство). Близките ни приятелски или любовни връзки също могат да ни попречат. Един истински ученик не бива никога да казва: „нека първо да...“, за да поддържа тези връзки, вместо да последва заръките на Господа.

Не е достатъчно орачът да не поглежда назад, той трябва да има пред себе си цел, която да прикове вниманието му. Само така браздите му ще бъдат прави. Ако искаме да преодолеем препятствията по пътя на истинското ученичество, трябва да имаме ясна представа за целта на своя живот.

а) *Призванието* (прицелната точка в живота ни). „Затова и ние винаги се молим за вас, нашият Бог ви има за достойни за призиванието“ (2. Сол. 1:11). Кое е висшето призвание и най-важното задължение в живота ви? Има ли нещо или някой, към когото сте задължени повече, отколкото към Господ Исус. Кои са целите в живота ви и каква ролята на Господа в тях? Вие „гоните ли целта за наградата на горното призвание от Бога в Христос Исус“ (Филип. 3:14)?

б) *Задачата* (нашите приоритети). Ние можем да сме така разкъсани между различни задължения и противоречиви интереси, че да сме абсолютно безполезни за работата в Божието царство. Затова Господ Исус ясно ни предупреди: „Първо търсете Божието царство и Неговата правда“ (Мат. 6:33). Господарят на вселената знае кое е най-важно. Ученикът също трябва да го знае. Оспорват ли професията, домът, забавленията или дори семейството ви първото място на Господ Исус във вашия живот? Ако има конфликти, как можем да ги разрешим, без да нарушаваме принципа да поставяме Христос и Неговите интереси на първо място в живота си?

в) *Животът* (отдаден ли е на Божието царство?) „Имам само един живот, който преминава бързо. Скоро ще трябва да си отида и само това, което направих за Христос, ще остане.“ Това написа преди много време един мъдър човек. Ако животът ни се характеризира със святост, преданост и послушание, тогава той ще има стойност и за Божието царство. Ако го прехосваме в незначителни задачи, нищожни цели или

егоистични интереси, ние се проваляме. Когато стигнете до края на времето си и погледнете назад, как би ви се искало да бяхте живели като християни?

Заклучение

Похвално е, когато човек изкара докрай някой курс по ученичество. Повечето вярващи дори не биха започнали такъв курс. Какво да правим сега, след като изучихме цялата тази поредица от лекции? Горните откъси посочват области за действие на ученика. Там, където липсват плодове, по всяка вероятност липсва и работа. В тези области ще трябва и занапред решително да се стремим към подобрене, като работим активно. Скоро ще се срещнем с нашия велик Спасител и ще паднем в краката Му. Надявам се тогава да можем искрено да повторим думите на Павел, когото той написа малко преди мъченическата си смърт: „Аз се борих в добрата борба, пътя свърших, вярата опазих; от сега нататък за мен се пази венецът на правдата, с който Господ, праведният Съдия, ще ме възнагради в оня Ден; и не само мен, но и всички, които са възлюбили Неговото явяване“ (2. Тим. 4:7-8). Очаквате ли идването Му със същата радост и нетърпение?

„Една странна, но истинска история“ от г-жа Х. Граман Гунес

Един богат земевладелец, който обработвал хиляди хектари земя, бил спечелил сърцата на многобройните си работници и служители със своите благодеяния. И така, един ден му се удала възможност да напусне за няколко години земята, която притежавал.

Преди да тръгне, той дал на хората си ясни указания как да стопанисват земите му. Земевладелецът искал цялата земя да бъде култивирана, блатата да бъдат пресушени и превърнати в обработваема земя. Хълмовете трябвало да се терасират, планинските ливади да се наторят, нито едно кътче от целия му имот не трябвало да остане неизползвано и безплодно. Той оставил на разположение на хората си достатъчно средства за извършването на тази работа и в първите няколко години на отсъствието му имало достатъчно работна ръка, за да я върши.

Господарят останал дълги години в страната, където го били повикали. Когато той се върнал, тези, които били деца при заминаването му, били станали възрастни мъже и жени и така броят на неговите земеделци и работници се бил умножил. Но били ли изпълнени задачите, които той им бил поставил?

Уви, не! Блатата, тресавищата и хълмовете били още по-диви и запустели от преди. На много хектари скъпоценна обработваема земя растели само тръни и бодили. Ливадите били необработени и оставени без всякаква грижа. По-голямата част от земята изглеждала така, сякаш на нея изобщо не били стъпвали земеделци.

Не били ли работили слугите му? Някои не били. Но повечето били дори доста усърдни. Те били положили огромни усилия, но те били съсредоточени само за парка, който били изградили око-

ло къщата. В този парк всичко било до такава степен култивирано, че работниците непрекъснато се карали помежду си, защото нямало място за всички и те се настъпвали и си пречели.

Голяма част от работата им била напразна. Така например те засявали една и съща земя по петдесет пъти на един сезон с едно и също семе, така че то нямало време да поникне и да порасне. Те обграждали дърветата в парка с такива грижи, като че ли те били крехки фиданки. Те торели земята непрекъснато и поливали ливадите, които вече били подгизнали.

Земевладелецът бил много учуден от неуместните грижи и безрезултатното прахосване на усилия, семена и торове, способности, време и сили. Същото количество работа и пари биха стигнали да се обработи целият имот и да се прибере голяма реколта, ако земеделците бяха действали по неговите указания. Но за съжаление минавали сезон след сезон, без огромните площи да бъдат обработвани. Също и паркът щял да изглежда много по-добре, ако не беше засипван с огромните количества торове и ненужни грижи.

Но защо тези работници били постъпили толкова абсурдно? Дали безсмислената работа им доставяла удоволствие? Напротив! Те копнеели за плод, за добра реколта, надявали се на добри резултати. Може би не желали да изпълняват нарежданията на земевладельца? Напротив, те, изглежда, имали това желание, защото непрекъснато четели указанията му и повтаряли думите му. Постоянно си казвали един на друг: „Ние трябва да сложим в ред целия имот!“ Но нищо не се получавало.

Някои от тях правели опити, като поразоравали тук и там и засявали жито или царевица. Може би това било безуспешно и затова другите се обезсърчавали? Не. Те виждали, че реколтата била превъзходна, много по-богата от тяхната собствена. Разбирали го ясно, но въпреки това не последвали добрия пример. И когато реколтата на ония, малцината, в отдалечената долина била толкова голяма, че те не били в състояние да я приберат цялата, другите дори веднъж не отивали да им помогнат да съберат снопите! Те предпочитали да останат в пренаселе-

ната градина, за да наблюдават бурените между розите или да броят стръковете трева или листата на дърветата.

Може би тези хора са били пълни глупаци? Предатели, неверни слуги на своя господар? Това не мога да кажа! Попитайте господаря им. Аз само знам, че техният Господар беше казал: „Идете по целия свят и проповядвайте благата вест на всяко създание“ и че 1900 години по-късно те не бяха казали дори и на половината свят, че въобще съществува някаква блага вест.

„И защо Ме зове: Господи, Господи и не вършите това, което ви казвам?“

2.00 1B

Гибсън/Колвин

ТРЕНИРОВКА ПО ХРИСТИЯНСТВО – 4

Ученичество

Настоящото тренировъчно ръководство е последната от петте части (курс 0 до курс 4) на подготвената серия «Тренировка по християнство». Целта на тези курсове не е да даде само библейски знания, а – както заглавието подсказва – едно упражнение, една «тренировка» в практическия християнски живот и ежедневно следване. Така успехът зависи съществено от духовната динамика и ангажимент на преподавателя, чиито живот и практика при преподаването на съдържанието на курса играят важна роля.

При съответната мотивация на ръководителя и учащите се обаче, този многократно изпробван и изпитан вече десет години тренировъчен курс е превъзходно помощно средство за предаване, упражняване и приложение на практически духовни способности.